

-- Вітрила романтики --

Володимир ВЛАДКО

Зустріч у космосі

Володимир ВЛАДКО

ЗУСТРІЧ У КОСМОСІ

Науково-фантастичні оповідання

Аргонавти Всесвіту

2016

ВЛАДКО Володимир. Зустріч у космосі: Науково-фантастичні оповідання. – Б. м.: Аргонавти Всесвіту, 2016. – 206 с. – (Вітрила романтики).

До книги увійшли вибрані оповідання Володимира Владка, написані в різний час, які охоплюють чи не все розмаїття тем, притаманних науковій фантастиці.

*У виданні використано раритетні матеріали,
віднайдені знаними бібліографами української фантастики
Миколою Ковальчуком, Вячеславом Настецьким,
Віталієм Карацуною та Володимиром Молодом*

Обкладинка
Р. Авотіна

Ілюстрації
**Й. Дайца, В. Невського, А. Гроховського,
П. Шульгіна, В. Крюкова, В. Авраменка,
Г. Філатова, Р. Безп'ятова, В. Ігнатова,
В. Гринька, Г. Малакова, М. Ваші**

Друкується за виданнями:

Володимир Владко. Дванадцять оповідань. – Харків-Одеса, 1936
Володимир Владко. Твори в п'яти томах
Т. 5 – Чудесний генератор; Оповідання. – К.: Молодь, 1971
Литературная газета. – 1959. – 13 январа

© Владко В., текст, 1936, 1959, 1971.
© Авотін Р., обкладинка, 1964.
© Карацуна В., Настецький В., біографічна стаття, 2016.
© Геник В., підготовка тексту, редагування, 2016.
© Аргонавти Всесвіту, оформлення, 2016.

ПОРАЗКА ДЖОНАТАНА ГОВЕРСА¹

Замітка була надрукована найдрібнішим шрифтом (у друкарнях його звуть нонпарель) і вміщена десь на вісімнадцятій сторінці щотижневого журналу «Наукові новини» між звісткою, що знайдено ще один кістяк іхтіозавра в Єлостоунському парку, і статтею про попередні наслідки спроб зі скерованою радіопередачею. В замітці було:

«На машинобудівельних заводах Джонатана Говерса в Нью-Гаррісі пророблюють успішні спроби масового виробництва механічних людей – роботарів. За відомостями, які ми одержали, роботарі Говерса можуть уже тепер замінити людей на роботі коло найскладніших верстатів. Виробництво роботарів компанія Говерса тримає, як кажуть, у секреті. Способу, яким роботарі одержують енергію ззовні, ми не знаємо».

Рука, що перегортала сторінки «Наукових новин», зупинилась. Тім Кроунті, репортер робітничої газети «Кронікл», зсунув свої незмінні рогові окуляри на лоб.

– Джонні! – гукнув він, звертаючись до секретаря редакції, що сидів за іншим столом. – Говерс готує роботарів.

¹ © Владко В., текст, 1929.

© Дайц Й., ілюстрації, 1929.

На основі цього оповідання автор згодом написав повість «Ідуть роботарі» (Примітка редактора).

– Ну?

– Хіба ти забув, що в Нью-Гаррісі вже вісім днів триває страйк? Підприємці не здаються. А що як Говерс поставить до машин роботарів?

– У тебе божевільна фантазія, Тіме! Звідки ти взяв це?

Кроунті мовчки подав номер «Наукових новин» із заміткою про роботарів. Джонні уважно перечитав її й, насупившись, глянув на Тіма.

– Їдь, Тіме, – нарешті сказав він, – спробуй довідатись. У наші дні може бути все.

Такий був початок цієї історії, що їй судилося прогрімити на цілу країну. Історії, яку потім назвали поразкою Джонатана Говерса.

В чекальні повновладного господаря заводів нью-гарріського вузла, містера Говерса, було тихо й просторо. Кроунті чекав. Він знав, що Говерс багато не розмовлятиме. Але й відступити було неможливо. Тим більше, що за дверима вже пролунали кроки Говерсового секретаря, який доповів про візит Кроунті й тепер повертався назад. Тім підвівся з крісла.

– Містер Говерс запрошує вас.

Джонатан Говерс знав собі ціну. Його повновиде обличчя було суворе й нерухоме. Маленькі сірі оченята пильно розглядали співрозмовника.

– Я хотів би... – почав був Тім, та Говерс спинив його:

– Я знаю мету вашого візиту, містере Кроунті. На жаль, я не скажу вам нічого.

– Але замітка...

– Замітка правильна. Ми гадаємо поширити виробництво роботарів. Більше цього я сказати не можу.

– Це будуть автомати, які замінять робітників біля машин? – різко запитав Тім.

Говерс сухо засміявся.

– Розумію, розумію вашу цікавість. І все-таки ви нічого від мене не довідаєтесь. А втім, можу вам сказати, що на заводах Нью-Гарріса через тиждень буде цілковитий порядок. Страйк буде закінчений.

Тім Кроунті
необережно усміхнувся.
Говерс помітив це і гнівно
вдарив кулаком об стіл:

– Гаразд! Чорт з вами!
Дивіться! – і він натиснув
якусь кнопку на столі.

Навпроти Кроунті тихо
розчинились двері, що були
сховані до того дубовою
обшивкою кабінету. В
чорному квадраті їх стояла
висока темна постать. Голос
Говерса пролунав сухо й
іронічно:

– Дивіться, містере
Кроунті, – і спробуйте
всміхнутися ще раз.

Темна постать
заворушилась і повільними
важкими кроками рушила до
столу. Це були громохкі металічні кроки; наче величезний
середньовічний лицар у сталевому панцирі ступав по блискучому
паркету, прямуючи до Кроунті. Це була не людина; дика,
божевільна постать на товстих квадратних ногах із важким
високим тулубом, що виблискував полірованими частинами – це
був автоматичний роботар, механічний робітник.

Тім Кроунті інстинктивно вхопився за бильця крісла.

– Не турбуйтеся, – проскрипів голос Говерса.

Роботар раптом повернув біля самих ніг Кроунті. Він простяг
руку Говерсові, який поклав у неї свій портфель. Потім роботар
повернувся і такими ж повільними кроками, від яких дзвеніла ваза
на столі, зник за дверима, що зсунулись за ним.

На лобі Кроунті виступив холодний піт.

– Чому ж ви не всміхаєтесь? – знову глузливо проскрипів
Говерс. – Скажіть, як вам сподобався автомат?

– Він справляє враження живої людини, – глухо промовив
Тім.

Говерс засміявся, – різко й уривчasto:

– Будьте певні, точність роботи гарантована. Хоч проблема й складна, та моя лабораторія, як бачите, її розв’язала. Страйків більш не буде, містере Кроунті.

– Ви поставите роботарів замість робітників? Але це ж не дасть вам прибутків. Ваші роботарі будуть значно дорожчі від живої праці.

– Я знаю це. Так, роботар коштуватиме мені дорожче, ніж безробітний. Проте, – Джонатан Говерс переможно підніс руку, – якщо навіть це буде не вигідно, – що ж? Я деморалізую страйк, він не витримає. Компанія зазнає втрат, замінивши живу працю роботарями. Хай. Але найближчим часом, коли страйкарі здадуться, ми надолужимо своє. А втім, наша розмова затягнулася. Всього найкращого, містер Кроунті!

Минали дні, схожі один на один, – похмурі, дощові й суворі. Страйк у Нью-Гаррісі тривав. Щовечора робітники збирались на летючі мітинги, страйковий комітет виставляв патрулі, бо можна було сподіватися приїзду штрейкбрехерів. Тім Кроунті зацікавлено прислухався до розмов робітників. Акуратно о дванадцятій годині щоночі він приходив на телеграф і подавав докладну депешу про становище у Нью-Гаррісі. І ось уже шостий день ці депеші закінчувалися зазвичай так:

«Становище не змінюється. Підприємці не уступають. Серед робітників інколи з’являються непевні люди. Страйком тримається міцно».

Ранком 30 жовтня Тім, як звичайно, вийшов з готелю й попрямував до фабрики. Назустріч йому бігли робітники: схвильовані й розпалені люди забігали в будинки, щось кричали і бігли далі.

– Роботарі!.. Роботарі!.. – почув у цих вигуках Тім.

Він стурбовано провів рукою по лобі.

– Невже?.. Ні, не може бути!

Грюкочучи й стукаючи, Тіма випередив великий вагозов, накритий брезентом. Він проїхав далі, до самих воріт фабрики, і зупинився біля них. Озброєні скорострільними гвинтівками та

хімічними бомбами полісмени щільним ланцюгом відтіснили від воріт натовп робітників.

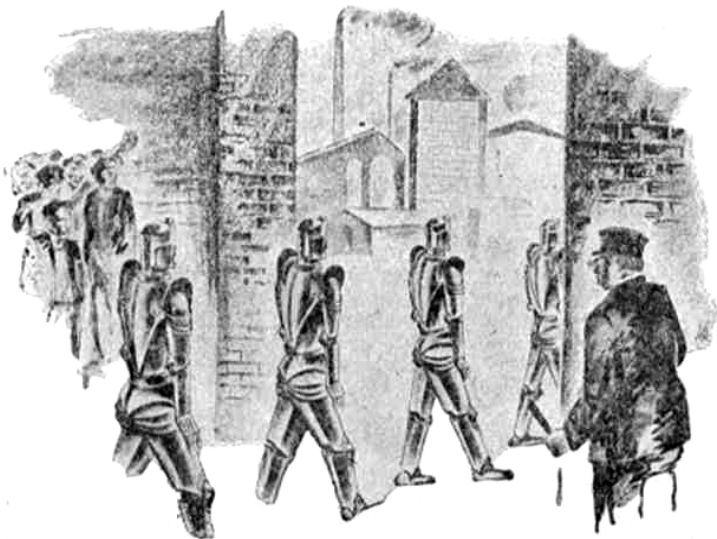
Тім прискорив кроки. Він не хотів вірити, але вже ясно було видно, як люди, що приїхали на ваговозі, швидко відкинули брезент. Вони поклали з машини на землю рівеньку дошку і почали спускати по ній одну за одною величезні металічні постаті, що нагадували людей. Потім, ніби допомагаючи встати, люди піднімали їх. Постаті, хитаючись, уставали, повільними важкими кроками рушали до воріт, проходили крізь них і зникали десь на фабричному дворі.

Роботарі йшли один по одному. Вони не чули прокльонів і лайок робітників; на них не впливали заклики й погрози, що ними залякували і переконували досі безробітні штрейкбрехерів, яких привозили з інших міст. Металічні люди йшли, твердо ступаючи сталевими ногами по бруку; їхні голови не повертались, руки бездушно звисали по боках тулубів.

До Тіма Кроунті підбіг один із членів страйкому:

– Що ж робити? Ми безсилі, Тіме. Говерс перемагає!..

Кроунті стиснув зуби. Говерс перемагав. Роботарі йшли на роботу до машин. Тепер підприємці могли диктувати переможеним робітникам свої умови. Що ж робити?

– Це вже шостий ваговоз. Доглядач сказав, що сьогодні приїде ще чотирнадцять. Армія автоматів, – продовжував член страйкому.

Тім ударив його по плечу:

– Зачекай. Я хочу пробратись у двір фабрики. Ти допоможеш мені?

– Це важко. Двір охороняє поліція. Проте, – ходімо, є один потайний хід.

Довелось обходити фабрику з північного краю. І скрізь, де вони проходили, біля всіх воріт і проходів стояли полісмени. Нарешті Тім Кроунті з його товаришем добралися до складів. Тут вони заховались під платформу, до якої підходили вантажні вагони; Тімів товариш упевнено пробирався між стовпами, аж доки наблизився до високої стінки з дощок. Тут він спинився й обережним рухом відхилив убік дві дошки.

Товариші опинились у фабричному дворі біля складального корпусу. Тім озирнувся: тут не було нікого, бо полісмени стояли зовні, по той бік стіни. Недалеко від них біля головного входу до корпусу тільки зрідка проходили чергові вартові.

Подякувавши супутникові, Тім обережно наблизився до великого вікна фабричного корпусу і притулювся до стіни. Крізь мутні шибки вікна було добре видно верстати, що стояли довгими рядами. Біля них темніли похмурі постаті роботарів.

Верстати працювали. Металічні постаті рухали руками, схожими на важелі. Ці руки робили короткі точні рухи, – жодного зайвого руху, жодної необережності. Ідеальні робітники, люди зі сталі, що їх рухала якась невідома сила, стояли біля машини. Тім Кроунті дивився не відриваючись.

– Як тихо повинно бути в цеху... – нарешті прошепотів він. – Жодного слова, жодного зітхання... навіть страшно!

Лише зрідка вздовж лави автоматів проходила людина. Це був доглядач, що стежив за роботою. Час від часу він підходив до якогось із роботарів і певним рухом регулював його працю, повертаючи ручки або вимикачі, які видно було з обох боків металічних тулубів роботарів. Тім Кроунті дивився.

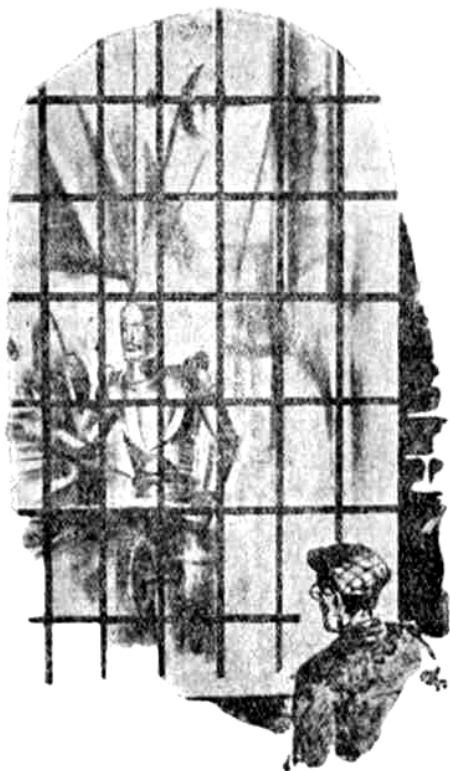
Хвилини минали одна по одній. І несподівано Кроунті помітив, як один роботар зробив неправильний рух. Він захитався, ремінь затягнув його руку, – і через мить висока металічна постать

упала на підлогу, грюкочучи так, що Тім почув це крізь скло. І чудно було бачити, що ніхто з металічних людей, які працювали поруч, не повернув голови. Всі залишились байдужі, вони працювали далі.

До роботаря, що впав, підбіг доглядач. Він спинив машину, витяг руку роботаря з колеса. Автомат нерухомо лежав на підлозі. Очевидно, в ньому щось попсувалося.

Тім стиха свиснув, зіскочив із підвіконня і зник у таємному ході. Він шепотів:

– Значить, і в них трапляються помилки? Але чому, чому саме цей роботар зіпсувався? Чому вся решта працює?..

Розповідаючи потім про ці дні, Тім Кроунті завжди зазначав, що головна роль у дальших подіях належала не йому, а його товаришеві, палкому радіоаматорові Джиму Вінстону.

Саме Джимові спало на думку, що роботарями не може керувати щось інше, як скеровані радіохвилі.

– Слухай, – переконував він Тіма, – адже тут немає ніяких дротів. Ці залізні чорти не можуть рухатись за допомогою акумуляторів або чогось іншого, бо для цього в них замало місця. Енергію вони одержують ззовні. Безумовно, це тільки радіохвилі.

Разом із Тімом Вінстон пробирався у фабричний двір, до вікон. І, спостерігаючи цілу годину, обидва товариші були свідками того, як доглядачі змінили кілька роботарів, що робили неправильні рухи і псувались. Решта автоматів працювала

бездоганно. І тільки в одному місці кожний щойно поставлений роботар по кількох хвилинах праці ніби розлагоджувався. Він робив непевні рухи, наслідком чого було завжди те ж саме: падіння на землю і катастрофа.

– Ти розумієш, – прошепотів Тім Вінстоніві, – мабуть, справа не в роботарях, а саме в цьому місці цеху. Щось заважає правильній роботі роботаря. Але що саме?

Вінстон замислився. Потім він труснув своїми довгими патлами і сказав майже голосно, забуваючи про потребу бути обережним:

– Я знаю. Зверни увагу, що недалеко від цього місця – електричний годинник. По стіні проходить складне сплетіння електропровідних кабелів. Там сконцентровані проводи всього цеху. Очевидно ця система проводів індуктивно впливає на близькі до неї речі, в тому числі й на роботаря. Розумієш?

Тім заперечливо похитав головою:

– Бачиш, Джиме, в мене з електротехнікою, як і з усією фізикою та математикою, – давня незгода. Проте, коли ти переконаний, що на роботаря впливає індукція проводів – я згоден. Тільки скажи, що з цього виходить?

– Виходить тільки одне: роботарі, що одержують енергію ззовні, за допомогою скерованих радіохвиль, не ізольовані й від інших впливів. Значить...

– Що?

– Про це поговоримо потім.

Саме цей момент Тім Кроунті потім схарактеризував, як рішуче переламний в усій історії поразки Джонатана Говерса.

Треба зазначити, що з цього дня Джим Вінстон годинами просиджував біля свого маленького короткохвильового радіопередавача. Тім, що приходив до Вінстона, несміливо сідав на відстані двох метрів від Джима і, уважно прислухаючись до стуку телеграфного ключа передавача, вивчав розвішані по стінах кімнати кольорові наклейки-квитанції, які стверджували дружні радіотелеграфні переговори Джима з різними далекими куточками земної кулі.

Джим працював невтомно. Він схвильовано вистукував щось ключем, прислухаючись водночас до далекої мелодії співучого

стрекоту ефіру. Інколи Вінстон передавав Тімові другу пару навушників. Тім слухав, але він нічого не розумів.

Здавалося, ніби чорні, щільно притиснуті до вух кружки телефону були дірками, через які до нього допливав чудний, ледве чутний гомін далеких просторів. І в цьому гомоні вирізнялись подібні до щебетання невідомої пташки сигнали: це працювала якась далека станція.

Щодня Кроунті разом з Вінстоном о дванадцятій годині дня пробирався до вікна складального корпусу і стежив за рухами роботарів.

Фабрика працювала на повний хід. Протягом тижня ваговози підвозили все нові й нові загани металічних людей. Машини не ставали ані на хвилину; фабрика працювала дванадцять годин на добу.

Певно, доглядачі домислились до причин неправильних рухів роботарів на тому місці, де на стіні перепліталися проводи. Товсті шнури кабелів прибрали звідти. Роботар, що стояв на цьому місці, тепер працював так само точно, як і решта.

Акуратно о дванадцятій годині дня Кроунті й Вінстон жадібно стежили за рухами роботарів. І щодня вони радісно помічали, як у той момент, коли хвилинна стрілка просувалась по вузькій рисочці біля цифри «XII» і зливалась з годинною в одну, – роботарі, видні у вікно, припиняли свої рухи, наче якась дивна стороння сила примушувала їх зробити це.

Щодня в рухах роботарів протягом хвилини, яка минала опівдні, можна було помітити щораз більше дивностей. Рівно через п'ять днів усі роботарі на мить піднесли вгору ліві руки, ніби вітаючи когось у цей південь.

– Ліві! Тіме, ліві! – захоплено прошепотів Вінстон, хапаючи Тіма за руку.

Що він хотів сказати цим?..

Але увечері цього дня передавач Джима працював особливу напружено. Цього вечора до Джима Вінстона прийшли два члени страйкового комітету.

Вони розмовляли кілька годин підряд. Потім Вінстон і Кроунті пішли з ними на засідання комітету, де помітно панувала

безнадія. Двері були замкнені – й тихо, півголосом Вінстон сповістив комітет про щось. Це повідомлення примусило членів страйкового комітету забути про всі турботи, забути про скарги робітників, забути про безнадійність становища, – і вони з новою надією прислухалися до схвильованого голосу Джима.

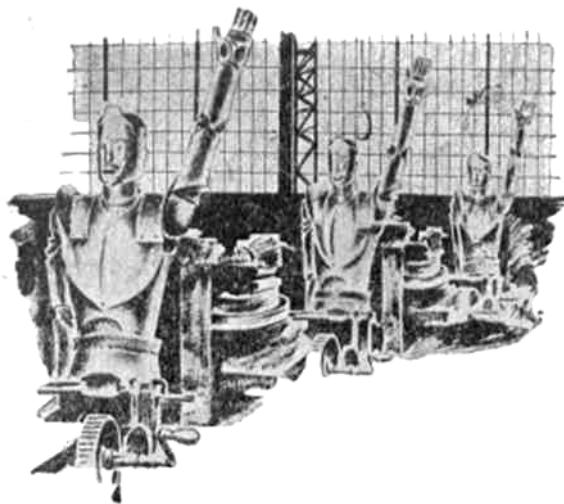
А коли з фабрики пролунав хрипкий гудок, що сповіщав про кінець роботи, Кроунті стиснув кулак і, погрозивши ним у бік Восьмої Авеню, де в своєму мармуровому палаці святкував перемогу повновладний господар фабрик і становища Джонатан Говерс, пробурмотів:

– Почекай! Ще невідомо, хто вийде переможцем із цієї боротьби!

День 7 листопада був так само похмурий і сірий, як і всі попередні. Страйк тривав уже двадцять три дні.

А втім, це був уже не страйк, а, правдивіше, важка розпачлива впертість голодних робітників, у родинах яких панували безвихідні злидні. З появою роботарів зникла будь-яка надія. Говерс відмовився розмовляти з представниками страйкового комітету. Він переказав їм через свого секретаря:

– Сподіваюсь, ці вимоги, які ви ставили досі, тепер усуваються самі собою. Зі свого боку можу сповістити, що робота на фабриках із роботарями відбувається цілком задовільно.

Замінити робotarів живими робітниками можна тільки при умові зниження заробітної плати на п'ятдесят центів у день.

Згоджуватися на продиктовані Говерсом умови було неможливо. Але й страйкувати далі здавалося так само неможливим. Чого сподівався страйковий комітет, який додавав надії робітникам і затягував далі цей злочасний страйк?..

Об одинадцятій годині 7 листопада страйковий комітет призначив загальний мітинг біля фабрики, де, як і раніше, вартувала поліція. З-за стін глухо линув гуркіт машин, які працювали невпинно. З усіх боків по одному і групами сходились робітники. Схудлі, з виснаженими обличчями, з погаслими очима, – вони утворювали картину цілковитого розпачу.

Кроунті разом із Вінстоном був уже біля нашвидку спорудженої трибуни. Через кожні п'ять хвилин Тім поглядав на свій годинник: ні, стрілка таки надто повільно пересувалася по циферблату!

Мітинг розпочався, коли майдан заповнив величезний натовп робітників. Голова страйкового комітету говорив недовго. Зміст його промови був такий:

– Страйк затягнувся. Ніхто не сподівається, що ми переможемо. Але страйковий комітет певний цього. Останнє слово

буде за робітниками. Сьогодні страйковий комітет пропонує всім рушити організованим походом на Восьму Авеню. Ми пройдемо повз палац Говерса, ми нагадаємо йому про себе. І, якщо це не допоможе, якщо після цього походу становище не зміниться, страйковий комітет ухвалює здати позиції і погодитись на глумливі умови Говерса.

Робітники слухали мовчки: що було казати? Частина згодилась іти походом задля того, щоби скінчити, нарешті, страйк: нехай за будь-яку ціну, але працювати, але витягти з голоду дружин і дітей! Друга частина робітників ще сподівалася чогось; проте, ніхто не знав, чого саме.

Кроунті смикнув Вінстона за руку:

– Без п'яти дванадцята! Час!

Наче почувши, голова комітету голосно крикнув:

– Отже, організовуємо колони! Сьогодні, в день першої робітничої революції, що перемогла у великій Червоній країні, одній з тих країн, де соціалізм уже збудований, – сьогодні вирішиться і наша доля.

Очі Кроунті блищали; він відривав погляд від годинника лише для того, щоб подивитися на Джима. Вінстон, здавалося, був спокійніший; а втім, він хвилювався не менше від Тіма.

– Без одної хвилини, Джиме!

Годинник над воротами повільно й журно став бити дванадцяту, коли перша колона робітників рушила, прямуючи до міських кварталів. І тієї самої хвилини з фабричного двору почувся гуркіт металічних кроків. Тім Кроунті конвульсивно вчепився в рукав Вінстона:

– Ідуть! Джиме, вони йдуть!

Кроки наближались. Ворота фабрики широко розчинились – і в них показалися високі металічні постаті роботарів. Полісмени, що стояли біля воріт, злякано метнулися вбік. Такої події їхня інструкція не передбачала.

Роботарі виходили з воріт рядами по чотири, – вони йшли без краю, десятки й сотні металічних людей. Вони виходили з воріт, повертали ліворуч і зупинялись, ніби чекаючи тих, що відстали.

Робітники замовкли, приголомшені несподіваним виходом роботарів. Робітники дивилися на автоматів, як на щось вороже, – і мимоволі відступали перед ними. Серед тиші, що настала, голосно й радісно пролунав голос Кроунті, який вискочив на трибуну:

– Товариші, роботарі з нами! Вони покинули фабрику, щоби приєднатися до нашого походу. Нехай Говерс побачить; що його не врятують навіть роботарі. Вони з нами, з робітниками!

І, ніби відповідаючи Тімові Кроунті, роботарі всі водночас широким рухом піднесли вгору ліві руки. Сталеві робітники вітали живих.

По майдану прокотилось урочисте «ура». Хтось уклав у піднесену руку роботаря червоний прапор. Знов залунали вигуки – і похід робітників рушив у місто.

Це була дивовижна картина. Слідом за колонами робітників, схудлі обличчя яких світилися новою радістю, дружними лавами йшли роботарі, піднісши вгору ліві руки. Подекуди майоріли червоні прапори.

Але вікна і двері великого мармурового палацу Говерса на Восьмій Авеню були щільно закриті: короля Нью-Гарріса вже сповістили про зраду роботарів. А великого бажання й цікавості самому на власні очі бачити таку поразку Джонатан Говерс не мав.

Ось уривки з листа Тіма Кроунті, репортера, до свого товариша, секретаря редакції «Кронікль», Джона Дерфеля:

«Не думай, мій друже, що в Нью-Гаррісі сталося щось чудесне. Зовсім просто, одна техніка перемогла другу. Навіть більше того: техніка, скерована проти капіталістів, перемогла техніку експлуататорів. Я вже писав тобі, як ми з Джимом Вінстоном помітили систематичне псування роботарів, яких ставили під електропроводами. Джим з'ясував причини цього псування індуктивним впливом проводів. «Значить, – сказав він мені, – можна впливати на автоматів і ззовні». Джим узявся до роботи.

Як ти знаєш, він – палкий радіоаматор і давно вже працює на короткохвильовому передавачі. В цього божевільного Джимма є приятелі в Новій Зеландії, Африці, Сибіру, Англії, Австралії і в Червоних країнах.

Ти, певно, вже знаєш про те, що роботарями керувала, рухала ними електроенергія, яку передавали їм за допомогою радіохвиль. Тепер уяви собі, що якесь інше джерело таких радіохвиль, більшої потужності, почне посилати хвилі, випромінювання, які прийматимуть механізми роботарів. Що вийде? Спочатку в роботарів плутатимуться рухи, – під змішаним впливом двох потоків

проміння. Потім мусять перемогти потужніші промені. Вони підкорять собі менш потужний потік. Роботар стане робити те, що йому накажуть люди, які керують потужнішим передавачем енергії. Роботар відмовиться підкорюватися своїм колишнім господарям.

Приблизно те саме й сталося в Нью-Гаррісі. Роботарі Говерса працювали, загалом кажучи, бездоганно. Вони дуже чутливо сприймали навіть найменші зміни коливань і сигналів керування. Саме це й допомогло нам.

Звісно, становище врятував не я, а Джим Вінстон. Він звернувся по допомогу до своїх приятелів, радіоінженерів, які живуть у одній з Червоних країн. Джим розповів їм, користуючись своїм короткохвильовим передавачем, про перемогу Говерса. Він сказав їм, що, на його думку, Говерс помилився, якщо не передбачив можливості допомоги з їхнього боку. І друзі Джима, інженери, допомогли нам. Протягом семи днів тривали підготовчі випробування.

Джим умовився зі своїми приятелями-інженерами, що вони за допомогою своєї потужної короткохвильової станції впливатимуть на автоматів щодня о дванадцятій годині. Ми акуратно стежили і бачили, як ця потужна станція поволі підкоряла собі роботарів. І, коли ми побачили, як усі роботарі о дванадцятій годині дня, ніби на знак згоди, піднесли ліві руки, – ми остаточно переконалися, що Джонатан Говерс помилився і перемога за нами.

Далі все пішло якнайлегше. Ми умовилися зі страйковим комітетом, який уже готовий був здати свої позиції, щодо походу робітників до палацу Говерса. Але це був тільки жест – нічого більше. Роботарі, що скорилися потужному потокові радіохвиль другого передавача, покинули працю й пішли разом з нами. Передавач Джонатана Говерса був безсилий примусити їх продовжувати роботу біля верстатів. Перемога, справжня перемога була за нами, друже Джоні!

Що було далі, ти, певно, вже знаєш. А втім, можу тобі коротенько розповісти. Говерс здався. Він згодився на всі умови страйкового комітету. Я думаю, що дивне видовище єдиного походу робітників і сталевих роботарів повз його палац дуже сильно вплинуло на його нерви. Виробництво роботарів припинено. Не роботарі перемогли страйк, а страйк переміг Говерса.

Капіталіст, що зробив роботарів, злякався утвореної ним армії. Він зрозумів, що ця армія не тільки не корисна, а й може в першу ліпшу хвилину вийти з-під його керування і рушити на нього залізною стіною. Всіх роботарів, які випустив Говерс, покладено до

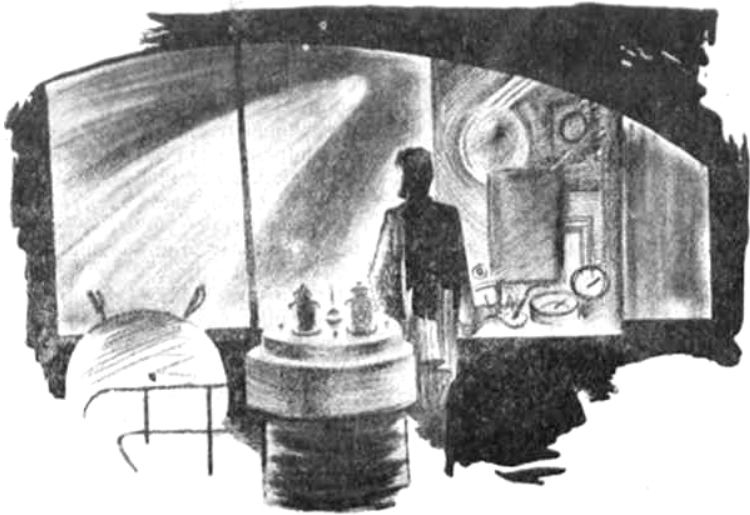
залізобетонних складів. Говерс хотів навіть знищити їх. Але потім, під впливом інженерів, не зробив цього. Роботарі лежать на складах під надійною вартою – до певного часу.

Але не турбуйся, Джоні, ми знаємо, де вони. Якщо Говерс сподівається ще колись використати їх, – то й ми не кидаємо такої сподіванки.

Якщо треба буде, ми зуміємо відчинити склади і вивести звідти сталевих людей. Що скаже Джонатан Говерс, що скажуть його друзі, коли в рішучу хвилину армія сталевих роботарів рушить разом з нами – на революційні барикади?..

Твій Тім Кроунті».

РАКЕТОПЛАН С-218¹

1

Щоранку вона розкидала по небу свій сяючий широкий хвіст, і він, мов велетенська мітла, змітав за собою мерехтливі зірки; хвіст торкався їх – і вони одразу затухали, тьмяніли, зникали в його широкому сяйві.

Люди забули, що таке примерк. Ледве червона куля сонця ховалася за далеким обрієм, як з другого краю неба вже розквітало загадкове зеленкувате сяйво. Спочатку в zenіті показувалося блискуче зелене ядро: воно більшало, здавалося, щоночі. І люди звикли говорити, згадуючи про щось: «Це було ще тоді, коли Комета була не більша за Місяць». Або: «Це трапилося тоді, коли диск Комети був не більший за два Місяці».

Потім від велетенського ядра в усі боки, наче дивна холодна заграва, починало розходитися сяйво; воно тяглося через усе небо і

¹ © Владко В., текст, 1929.

© Дайц Й., ілюстрації, 1929.

© Малаков Г., ілюстрація, 1971.

зникало за обрієм. Здавалося, цей фантастичний хвіст оповив усю Землю.

Тепер на небі не було ні Чумацького Шляху, ні зірок та сузір'їв – їх, немов дрібний порошок, стерла Комета. Тільки іноді на заході чи сході можна було помітити окремі найяскравіші зірки. Але навіть найбільші з них, що їх раніше, ще кілька років тому, люди звикли бачити блискучими іскрами на чорному небесному оксамиті, тепер видавалися тьманими, ледве помітними світними цятками.

Астрономи змушені були припинити майже всі небесні спостереження. Втім, ніхто з них і не цікавився тепер колишніми дослідженнями. Увагу всіх притягла до себе Комета – адже від неї залежала доля Землі.

І ніхто тепер не називав уже Комету так, як називали її кілька років тому, – кометою Гріверса. Це не було доказом зневажливого ставлення до імені цього славетного астронома. Зовсім ні. Сам Гріверс жив у невеличкому будинку біля своєї обсерваторії. Разом зі своїми численними помічниками він систематично й наполегливо провадив астрономічні спостереження. Людство називало тепер загрозове небесне тіло просто Кометою. Кожен розумів: якщо мова йде про Комету, то тільки про ту велетенську, яку відкрив американський астроном Гріверс у сузір'ї Скорпіона.

Тоді, в перші дні після відкриття Гріверса, навряд чи хтось із широкої публіки звернув серйозну увагу на повідомлення про це. Хіба мало відкрито нових зірок, нових небесних тіл за останні роки?.. Ще одна комета, ще одне небесне тіло, ще один невідомий космічний мандрівник – що ж тут дивного?

Але слідом за першим повідомленням Гріверс опублікував друге. В ньому відомий астроном серйозно і впевнено розповів про свої дальші спостереження. Він адресував своє повідомлення не вузькому колу спеціалістів-астрономів, а найширшим масам. Ось найголовніше з того, що повідомив Гріверс:

«Нова комета наближається з далеких космічних просторів до нашої Сонячної системи з нечуваною досі швидкістю. Тепер комету помітно тільки в найпотужніші телескопи. Але незабаром люди зможуть побачити її на власні очі без будь-яких астрономічних

приладів. Комета лине у Всесвіті з надзвичайною швидкістю – близько шістдесяти тисяч кілометрів за секунду. Комета посувається по незамкненій кривій – гіперболі, лінія якої проходить у Всесвіті між орбітами планет Сонячної системи. Цілком імовірно, що комета зіткнеться з якимсь тілом нашої Сонячної системи. Подальші спостереження й обчислення провадяться».

Це повідомлення Гріверса примусило людей подивитися в небо. І багато аматорів-астрономів у невеличкі телескопи чи навіть біноклі спромоглися знайти в небі серед безліку блискучих зірок нову маленьку вогняну цятку – комету Гріверса. Газети всієї земної кулі зацікавилися новою кометою, вони охоче друкували небесні карти, де чорним хрестиком було позначено місце комети серед зірок.

Деякі науково-популярні журнали нагадали читачам з цього приводу долю відомої комети Галлея. Один з таких журналів звернувся навіть до науковців із запитанням: що вони думають про наближення до Сонячної системи комети Гріверса? Чи не загрожує це нашій Землі якимись несподіванками?

Вчені висловили щодо цього суперечливі думки. Комета пересувалася в космічному просторі надто швидко, вивчити її не встигли і шлях ще не обчислили. Але журнал зробив із цієї анкети своєрідну сенсацію, використавши одну з відповідей. Малознаний астроном Джонс відповів так:

«Шлях комети ще не обчислено. Але вже відомо, що гіпербола її проходить між орбітами планет. Цілком можливо, що комета зіткнеться саме з Землею. Наслідки такого зіткнення будуть, безумовно, катастрофічні».

Журнал у зв'язку з цим розповів читачам історію комети Галлея, остання поява якої так налякала Землю в 1911 році. Астрономи, обчисливши орбіту комети Галлея, твердили тоді, що саме 1911 року ця комета на своєму шляху зіткнеться з Землею. Вони не помилились: орбіти Землі й комети Галлея справді перетнулися. Але, на щастя, перш ніж це сталося, комета Галлея в далеких космічних просторах обернулася на хмарку порошу та дрібних часточок. Коли Земля зіткнулася з цією хмаркою, на неї

посипався вогняний метеоритний дощ, що аж ніяк не зашкодив людству. Це було чарівне видовище.

Так минуло два тижні. Астроном Гріверс мовчав, заглибившись у свої спостереження. Газети, що зчинили галас навколо його другого повідомлення, незабаром забули про сенсацію. Тим часом Комета побільшала, на небі немов виросла нова блискуча зеленкувата зоря з ледве помітним вогняним хвостом, що на деякій віддалі од ядра Комети танув серед зірок, мов розчиняючись у чорному небі. Кілька днів, правдивіше, кілька ночей, Комету помічали лише аматори-астрономи.

Ще через тиждень астроном Гріверс опублікував своє знамените третє повідомлення. Воно справило враження бомби, що зненацька вибухнула серед людного майдану. Астроном Гріверс писав:

«Мої останні спостереження ствердили всі припущення й думки. Нова комета має велетенські розміри. Густина її ядра втрос більша за густину Землі. Швидкість пересування нової комети в просторі – 60 000 кілометрів за секунду. Обчислення свідчать, що комета не зіткнеться з Землею. Але нашій планеті загрожує інша небезпека, не менш серйозна. У своєму поривному русі по гіперболі до Сонця мандрівниця Всесвіту – комета так близько пронесеться біля Землі, що, за обчисленнями, захопить своїм притяганням Землю, зірве її з місця в Сонячній системі й потягне за собою в невідомі космічні простори. Земля перетвориться на супутника комети. Ця космічна катастрофа відбудеться під час літнього сонцестояння Землі».

Неймовірна паніка охопила людськість після цього повідомлення. Либонь, на Землі не було людини, яка б щоначі не дивилася в небо, розшукуючи там Комету. І кожен, хто бачив її, дивувався:

– Хіба може оця мерехтлива небесна гостя, оця невеличка зеленкувата блискуча цяточка з манюсіньким хвостом, – хіба може вона загрозувати Землі, викликати катастрофу, яку пророкує астроном Гріверс?..

А Комета невпинно збільшувалась у своїх розмірах. Протягом першого року вона зростала непомітно. Комета стала тільки яскравішою.

Але через кілька років Комета вже була найяснішою зіркою на небосхилі. І відтоді її збільшення набрало фантастичних темпів. Хвіст Комети оповивав уже все небо. Та в цьому й не було нічого дивного: адже Комета наближалася до земної орбіти.

Вона наближалась, як грізний ворог, що мав уразити Землю на смерть. Адже планета, зірвана зі своєї орбіти притяганням Комети, насамперед утратить атмосферу, і людство задихнеться. І в невідомі холодні простори, обертаючись навколо Комети, освітлювана її зеленим сяйвом, полетить мертва крижана куля, яка ще недавно була гарною, вкритою рослинністю планетою, що буяла життям.

Зрозуміло, як радісно зустріла людськість геніальний проект інженера Андрєєва, що запропонував сміливий план порятунку Землі.

2

Глухий і важкий удар гонга враз урвав гомін багатотисячної юрби, що зібралася під кришталевим склепінням Палацу Конгресів. Неосяжну залу заповнили кілька десятків тисяч людей, що розташувалися на широких пневматичних м'яких лавах, які концентричними колами оточували центральну трибуну.

Матове світло, що заливало м'яким промінням всі куточки зали, померкло. На центральній трибуні з'явився кремезний чоловік. Обличчя його було серйозне й зосереджене; він дивився уперед і, здавалося, мовби чекав на щось.

Потім вільним рухом підняв угору руку й почав говорити. Голос, підсилений потужними репродукторами, легко доходив аж до останніх лав.

Так почалися історичні збори в Палаці Конгресів. Усе, що відбувалося на цих зборах, бачили й чули люди по всіх куточках земної кулі. На майданах було встановлено величезні екрани ілюстрованих радіогазет. Люди скупчувались перед великими

вуличними екранами і перед маленькими екранами хатніх телевізорів. Ціла земна куля слухала незвичайну промову...

– Безперечно, ви, товариші, знаєте в основному, чому вас скликано на збори, – так почав свою промову голова Всесвітнього комітету порятунку Землі. – І все ж таки для того, щоби всебічно висвітлити перед вами надзвичайну подію, яка має відбутися 21 червня цього року, я мушу повторити кілька широковідомих тверджень. Ви знаєте, що спостереження й обчислення ствердили, на жаль, усі висновки професора Гріверса. Знов-таки на превеликий жаль, я не можу додати нічого нового до його висновків. Комета максимально наблизиться до землі 21 червня, і, якщо нам не пощастить здійснити наш план, – кількість планет Сонячної системи зменшиться на одну...

Загальне зітхання пронеслося по велетенській залі, пронеслося по всій земній кулі, яка зосереджено слухала промову.

– Я хочу продемонструвати вам схему руху Комети протягом останніх п'ятнадцяти років, відтоді як вона з'явилася на земному небосхилі й її відкрив астроном Гріверс.

Доповідач знову підняв руку, – і темний кришталевий купол Палацу Конгресів ураз мов ожив. На його матовій блакиті спокійним світлом засяяли ясні зірки, одна з яких дедалі більшала. Саме на неї вказала вогняна стрілка, що, скоряючись руці доповідача, побігла темним штучним небом. Ця зірка весь час зростала; ось із її лівого боку майже несподівано з'явилося невеличке туманне здовження, що перетворилося потім на вигнутий хвіст.

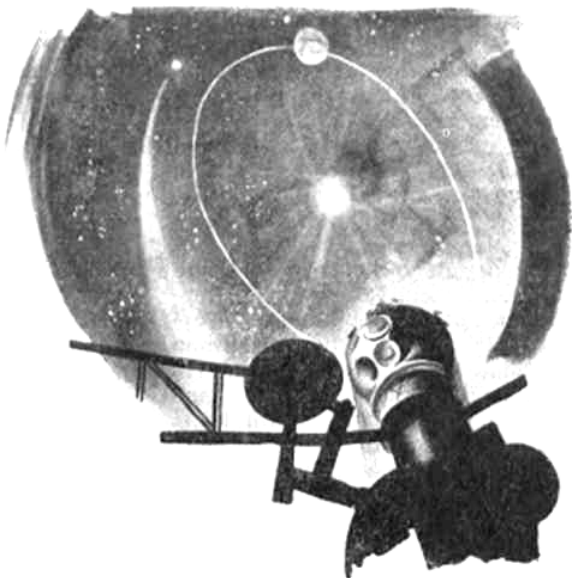
– Така була Комета в перші роки після своєї появи, – задумливо сказав промовець.

Зірки повільно пересувалися кришталевим небокраєм. А Комета все більшала й більшала. Ось вона вкрила своїм холодним сьйвом сусідні зірки, неначе витискаючи їх. Її хвіст розкинувся, як Чумацький Шлях. Легкий шум та потріскування привернули увагу глядачів до центра зали. Там на масивній підставці стояло химерне металеве приладдя, схоже на двоголову потвору. З численних отворів його лилося рожеве світло, що сягало склепіння Палацу, його штучного небокраю.

– Те, що ви бачите перед собою, – всього тільки робота великого планетарію, влаштованого в нашій залі, – спокійно

пояснював доповідач.
– Зараз планетарій покаже вам орбіти Землі, планет і гіперболу Комути.

Вогняні лінії визначились на куполі Палацу. Насамперед витягнутий еліпс земної орбіти, яким летіла невеличка блакитнувата куля – Земля. І збоку ліворуч яскрава, майже пряма лінія гіперболи Комути. Вона проходила на відстані половини радіуса земної орбіти.

По лінії гіперболи швидко посувалася Комута, тягнучи за собою велетенський хвіст. Вона наближалася разом із Землею до найопуклішої частини еліпса.

– Я не хочу зупинятись на подробицях, – сказав доповідач, – і тому обмежуся лише кількома найголовнішими вказівками. Багато хто, безперечно, пам’ятає той безмежний жах, який охопив людство по оголошенні повідомлення астронома Гріверса. Згадки про щасливі наслідки зіткнення Землі з відомою кометою Галлея в 1911 році нікого не могли заспокоїти. Адже комета Гріверса – велетенське небесне тіло неймовірної густини...

Знову настала пауза. Доповідач зробив широкий жест рукою:

– Взагалі комети завжди готують нам несподіванки. Уявіть собі величезне тіло, що вільно пересувається в просторі між зірок і багатьох сонячних систем по незамкненій кривій лінії – гіперболі. Якщо комета не дуже велика, то, проходячи повз нашу, скажімо, Сонячну систему, вона скориться силі притягання Сонця. Комута змінює свій шлях, вигинає його, гіпербола перетворюється спочатку на параболу, криву, теж ще не замкнену, але вже схожу на витягнутий еліпс. А потім, якщо комета зовсім маленька, вона

під впливом притягання Сонця облітає навколо нього і змінює свою криву на замкнений еліпс. Так Сонце, цей «ловець комет», ловить комету. Вона починає обертатися навколо нашого світила по еліпсу, відходячи від Сонця у просторінь і незмінно повертаючись до нього через певні проміжки часу. Так трапилося з кометою Галлея, кометою Енке та іншими кометами, виловленими нашим Сонцем зі світового простору та перетвореними на супутників нашої Сонячної системи. Вони регулярно повертаються до Сонця і найчастіше змінюють при тому свій вигляд. Комети – нестійкі небесні тіла. Вони помалу розпадаються, перетворюючись спочатку на скупчення болідів, потім на хмарки космічного пилу, що мчить далі по еліптичній орбіті щезлої комети. Саме так трапилося з кометою Галлея. На жаль, усе не так із нашою гігантською Кометою.

Доповідач ледве помітно зітхнув – і загальним зітханням відповіла йому зала.

– Непрохана гостя неухильно наближалась, вона, щороку зростаючи, перейшла до південного zenіту, до сузір'я Жертовника, потім промчала біля сузір'я Павича, невпинно прямуючи до Землі. Порятунку для Землі, здавалося, не було. Та ось інженер Андреев висунув фантастичний, на перший погляд, проект порятунку Землі: за допомогою найсильніших вибухів обернути Землю ніби на велетенську ракету і відштовхнути її від Комети. Правдивіше, не відштовхнути, а тільки нейтралізувати притягання Комети. Для цього інженер Андреев запропонував використати ядерні бомби, заклавши їх у глибокі свердловини, розміщені трьома концентричними колами навкруг Південного полюса – 80-ї та 70-ї паралелі й Полярного кола, що збігається, як відомо, з лінією паралелі 66,5. Ось схема проекту інженера Андреева.

Знову над доповідачем простяглися світлові промені – і в повітрі рельєфно визначилась опукла поверхня Південної півкулі Землі з нанесеними на ній

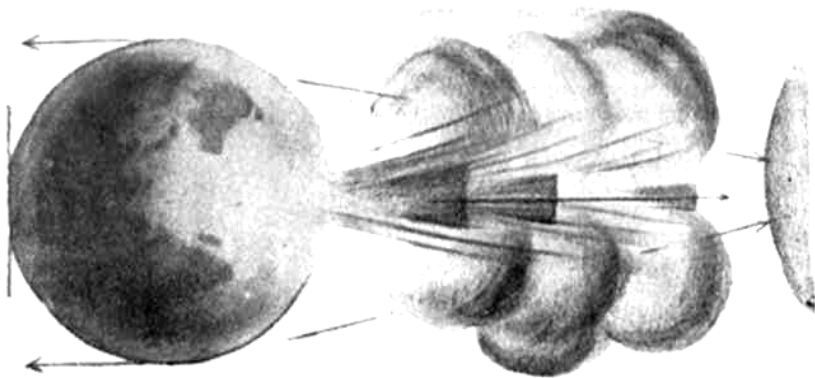

вогняними колами свердловин, у які мали закласти ядерні бомби.

– Свердловини з ядерними бомбами скеровано углиб Землі по похилих лініях – ніби три вкладені один в один конуси, вершини яких лежать на уявній земній осі.

Нащо потрібні ці три конуси свердловин, начинених найпотужнішими ядерними бомбами? Шлях Комети лежить ніби перпендикулярно до лінії земної осі або під невеликим кутом до неї. Якби ми могли протиставити притягання Комети якусь силу зворотного напрямку, скеровану вздовж земної осі, то така сила нейтралізувала б притягання Комети й утримала Землю на її місці в орбіті. Але звідки взяти цю силу?..

Інженер Андреев геніально запропонував перетворити Землю в момент найвищого притягання Комети на грандіозну ракету. Ракета ні від чого не відштовхується. Вона сама штовхає себе зворотною дією вибухів, які відбуваються в ній. Не обов'язково, щоб ракета була довгаста. Вона може бути й кругла, як Земля. Саме конуси свердловин в Антарктиці й стануть, на думку інженера Андреева, розрядною частиною ракети-Землі. Найменший, перший конус буде викинуто із Землі як перший ракетний вибух. Потім – другий і третій. Ракета-Земля за допомогою цих трьох вибухів нейтралізує силу притягання Комети в момент найбільшої близькості цього тіла до нашої планети. Притягання Комети стане надто мале, щоб зірвати Землю з її орбіти. Отже, вся земна куля перетвориться на велетенську ракету вагою 6000 трильйонів тонн. А розрядною частиною ракети буде вся південна полярна область до 66-ї паралелі. Сміливо пожертвувавши південною полярною

областю, ми врятуємо земну кулю з її населенням. Комета понесе з собою в небесні невідомі простори тільки частину Землі, яку ми їй добровільно віддамо.

На кілька секунд запанувала тиша. Всі були вражені повідомленням.

– Утворений п'ять років тому Комітет порятунку Землі, який керував здійсненням проекту Андрєєва, передбачив усі можливі небезпечні наслідки. Немає сумніву, що ядерні вибухи в південній півкулі викличуть сильний землетрус, який прокотиться трьома наростаючими ударами по Землі з півдня на північ. Одночасно треба ждати велетенської морської хвилі, що тричі підніметься в океанах і спричиниться до небувалої поводи на узбережних смугах материків. Усе це загрожує найсерйознішим лихом. Але в людства немає іншого виходу. Вибирати нема з чого. Що ж зробив Комітет порятунку Землі?

Все населення Південної півкулі, де стихійне лихо досягне найбільших розмірів, переселено за екватор, у відносно безпечні місцевості. Цього досягнуто ціною важкого тимчасового перенаселення Північної півкулі. Але цього замало. В день 21 червня населення Землі, скупчене в Північній півкулі, має покинути міста і зосередитись у полях та лісах, просто неба, щоб уникнути небезпеки землетрусу. Ракетоплани Комітету перевіряють нині всі куточки Південної півкулі, вивозячи звідти за екватор невеличкі групи людей, які ще лишилися там. До 21 червня все буде закінчено і на Південній півкулі не зостанеться жодної людини.

Комітет сподівається, що ціною неймовірних зусиль, ціною втрати широкої території Антарктики ми врятуємо нашу планету й допоможемо їй утриматись на своїй орбіті в Сонячній системі. 22 червня, побачивши знову на небі Комету, ми вже не будемо дивитися на неї з жахом, а полегшено зітхнемо. Ось те головне, що я мав вам сказати.

Відозва Комітету порятунку Землі закликає всіх дотримувати спокою і виконувати всі його вказівки. Титанічна боротьба Землі з Кометою закінчиться нашою перемогою!

Я, пілот Олексій Троянов, спробую послідовно й докладно передати все те, що лишилося в моїх уривчастих записах, які я почав робити за день до космічної катастрофи.

Того дня ранком я дістав такий наказ:

«Пілотові ракетоплана С-218 Олексієві Троянову. негайно летіть через суходоли Європи та Азії в напрямку мису Горн на острови Фолкленд біля Магелланової протоки. Обстежте на 53 градусі південної широти бухту Оф-Гарборс і порт Стенлі на східному Фолкленді, де, за нашими відомостями, затрималася група з трьох людей – учасників метеорологічної експедиції Французької Республіки. Відшукавши її, заберіть у ракетоплан і негайно повертайтеся на північ береговою лінією Південної Америки, через Аргентину, Панаму і Північні штати до озера Мічіган. Тримайте зв'язок з нами на хвилі 1698 кілоциклів.

Комітет порятунку Землі».

Тільки напередодні я повернувся до Москви з Австралії, звідки привіз вісім електроконтролерів, які перевіряли головну магістраль проводів. Ці проводи підводять енергію до ланцюгів ядерних бомб південної сфери, тобто до трьох концентричних кіл у Південній полярній області, яку викинуть 21 червня назустріч Кометі.

Мій ракетоплан С-218 – одна з найшвидкохідніших машин світу. Він легко покриває за годину 6000 кілометрів.

Якось один мій пасажир запевняв, що порівняно недавно ніхто з найсміливіших фантазерів не міг би навіть уявити собі, що ракетоплан розвиватиме таку надзвичайну швидкість.

Пасажир, звісно, помилився. Місяців зо два я, вивчаючи історію повітролітання, натрапив на такий цікавий факт у цій галузі. Ще 1929 року один із винахідників недосконалих, малопотужних і кумедних літаків, які рухалися за допомогою пропелера, француз Блерію, провістив, що майбутнє належатиме саме ракетному літаку, швидкість якого, на його думку, досягатиме 1000 кілометрів за годину. Наприкінці цього ж таки 1929 року

німець Опель уперше зробив короткий переліт на слабенькому ракетному літаку – всього на 15 кілометрів.

Проте це не так важливо. Я згадав про це, бо завжди добре пам'ятаю все, що стосується мого С-218, чудової машини, що дає мені змогу пересуватися з величезною швидкістю в будь-який куточок земної кулі.

Далі в кабіні ракетоплана зайшла мова про 21 червня. В одного з пасажирів знайшлась докладна карта Антарктики, й ми уважно розглянули зону, яку пожертуємо Кометі. Інженер Андреев, автор проекту, – геніальна людина!

Земля викидає назустріч Кометі область суцільної криги з мертвого полярного материка і частину океану. Населеної Землі вибух навіть не зачіпає, якщо не зважати на можливі наслідки землетрусу.

Я переночував удома – і це вже непогано. За останній місяць ночівля вдома, в своїй квартирі, стала для мене розкішно – так багато доводиться літати за дорученням Комітету.

Особливо важкі нічні польоти в південній півкулі. Іноді стає лячно, коли електричне освітлення кабіни здається слабеньким і жовтуватого-мерклого проти могутнього сяйва Комети, що захопило третину небосхилу.

Якось уночі, повертаючись із Південної полярної області, з Землі Ендербі, я замислився: а що якби все це відбувалося тоді,

коли людство не знало ще дивовижного впливу ядерної енергії, коли вся земна куля була поділена на шматки між капіталістичними державами, коли ще панували релігійні забобони? Звичайно, порятунку для Землі не було б.

Отже, я переночував удома, а о шостій годині ранку дістав розпорядження Комітету. Підживившись перед подорожжю, я вирушив у дорогу.

Мій ракетоплан був у цілковитому порядку. С-218 рухається за допомогою термоядерних двигунів. Для підйому він має гелікоптерний механізм, що його рухає енергія звичайних акумуляторів великої місткості. Пропелери-гвинти гелікоптера встановлено на вертикальній осі. Вони відштовхуються од повітря і тягнуть ракетоплан угору, а там умикається ракетний апарат. А коли ракетоплан набирає потрібну швидкість і вже не потребує підтримки гвинтів, пілот утягує вісь із гелікоптерним механізмом усередину ракетоплана, ховає гвинт, щоб зменшити шкідливий опір повітря.

Гелікоптер дає змогу моєму С-218 підійматися з землі та спускатися на неї по вертикальній лінії без будь-яких розгонів та розбігів. Ракетоплан за допомогою гелікоптера може знизитися над будь-якою вулицею, оточеною будинками, може нерухомо висіти в повітрі й навіть пересуватися, коли ракетний апарат не діє: для цього треба тільки нахилити вперед градусів на тридцять вісь гелікоптерних гвинтів. Тоді частину тяги буде скеровано в напрямі нахилу – і ракетоплан із невеликою швидкістю летітиме, хоч ракети й не працюватимуть.

За підрахунками, по карті від Москви до островів Фолкленд напрямки 20 тисяч кілометрів, чверть обводу земної кулі. Від Фолкленду до озера Мічіган, за вказаним мені маршрутом, – ще 12 тисяч. А запасів термоядерного палива в ракетоплані на 80 з лишком тисяч кілометрів. Усе гаразд! За чотири години я буду на островах.

На аеродром мене ніхто не проводив. Я увійшов до кабіни і засунув герметичні двері ракетоплана, старанно перевіривши, чи немає де-небудь щілин, крізь які могло б виходити повітря. Це зовсім не зайве: С-218 розвиває найбільшу швидкість у найвищих

шарах атмосфери, на висоті близько 30 кілометрів, де повітря вже сильно розріджене і просто висмоктує кисень із кабіни.

Гелікоптерний механізм працював бездоганно. Я набрав висоту і ввімкнув ракетний апарат тільки на висоті 15 кілометрів.

У цю хвилину задзвонив мій приймач. Я натиснув кнопку репродуктора. Спокійний голос диктора промовив:

– Пілот Троянов?

– Так, я слухаю.

– За дорученням Комітету передаю вам прізвища метеорологів, що перебувають на східному березі Фолкленду. Голова експедиції – професор Жан Пелюзьє, його помічник Густав Дюшен, лаборант Еміль Стенуа і художниця Жанна Пелюзьє, дочка професора Пелюзьє. Ви дістали вказівки щодо бухти Оф-Гарборс?

– Так. І про порт Стенлі.

– В експедиції зіпсувався радіопередавач. Тому стежте не тільки за радіосигналами, а й за оптичними знаками. Розшукуйте експедицію, не підіймаючись вище як на

кілометр. Регулярно викликайте експедицію по радіо – приймач у них працює. Повідомляйте нас. Майте на увазі: якщо ваш ракетоплан зіпсується, ви зможете одержати інші засоби пересування тільки в Буенос-Айресі. Далі на південь нічого немає, все вивезено на північ.

– Слухаю.

– Я скінчив. Комітет бажає вам успіху!

Репродуктор замовк. Комітет дуже дбайливий, він вважав за потрібне сповістити мене про Буенос-Айрес на випадок, коли зіпсується мій ракетоплан. Але хіба С-218 може зіпсуватись? Я певен своєї машини, як самого себе.

Далеко вниз у туманній імлі піді мною пропливала поверхня Землі. Я знов згадав, як описували свої повітряні подорожі люди перших часів авіації, що літали на цих божевільно небезпечних забавках – аеропланах із пропелерами. Вони майже ніколи не піднімалися вище ніж на п'ять кілометрів і гадали, що подолали повітря. Проте я ставлюсь до цих людей із пошаною, як до героїчних сміливців: вирушати в політ над океаном на недосконалих, хистких літаках того часу – то справжній подвиг.

Ракетоплан мчав уперед. Ясна година московського ранку змінилася на хмарну; хмари затягли піді мною всю поверхню Землі. Але мій компас та автоматичний покажчик місця перебування ракетоплана були надійніші за опуклу карту, яку я бачив під собою до того. Я знав, що вже лечу над Середземним морем, де пролягають рейси поштових літаків. На швидкості шість тисяч кілометрів за годину зіткнення було б згубним. Тому я зсунув ракетний руль висоти і піднявся ще вище – близько п'ятдесяти кілометрів, куди літаки звичайно не злітають. Тут було безпечніше, і я увімкнув повну швидкість. Покажчик швидкості дійшов до цифри 6000 кілометрів і спинився.

Тепер я відчув себе трохи вільніше, бо по прямій лінії ракетоплан ішов дуже надійно і не потребував керування. До того ж на моєму С-218 було встановлено автопілот. Я налаштував приймач на хвилю постійної радіогазети й увімкнув репродуктор. У кабіні пролунало:

«...дала позитивні наслідки. Обладнання діє чудово. Перший вибух станеться об одинадцятій годині тридцять хвилин ночі 21 червня. Другий – через п'ятнадцять хвилин і третій – рівно о дванадцятій годині ночі... О дванадцятій годині ночі! Увага! Час повідомляємо за московським поясом. Передаємо дальшу радіограму. Населення південної півкулі майже все евакуйовано за екватор, на північ. Зосталися лише кілька спеціальних експедицій, по які послано швидкохідні ракетоплани. Увага! Відомий пілот Олексій Троянов на своєму швидкохідному С-218 вилетів сьогодні на Фолклендські острови по групу метеорологів. Увага! Увімкніть екрани, транслюємо політ Олексія Троянова на ракетоплані С-218».

Тим часом я перевірів напрямок. Унизу все так само купчилися хмари, в рідких прогалинах між якими видно було сині смуги. Автоматичний показчик стрілкою відзначав місцеперебування ракетоплана – трохи на захід від Африки над просторами Атлантичного океану. Ще далеко до островів Фолкленд навіть для моєї швидкості 6000 кілометрів за годину. Що передає далі радіо? Репродуктор знову закінчив фразу:

«...Як гадає астроном Бермігтон, Комета, проходячи по дотичній до орбіти Землі, вплине на Місяць. Цілком імовірно, що наш супутник не витримає притягання Комети й зірветься зі своєї орбіти під кутом до Комети. В такому разі Місяць піде між Сонцем та Кометою параболою до орбіти Юпітера. Земля може позбутися свого споконвічного супутника. Та остаточно це буде з'ясовано перед першим вибухом, о десятій годині п'ятдесят п'ять хвилин. Астроном Бермігтон гадає, що Місяць зірветься з орбіти й покине Землю! Увага! Астроном Скаутлі заперечує це припущення і доводить, що Місяць тільки змінить свою орбіту на витягнений еліпс, але залишиться вірним супутником Землі».

Цікаво, хто з учених має слухність? А втім, питання про Місяць не таке вже істотне, коли йдеться про долю всієї Землі.

Та й проект інженера Андрєєва може не дати бажаних наслідків. Так запевняють деякі вчені. Я не вчений, я звичайний пілот. Але, може, саме тому вірю в проект інженера Андрєєва. 21 червня Андрєєв обертає земну кулю на велетенську ракету. Ця думка близька мені. Я знаю, що таке ракета. Тільки ракетному

двигуну належить майбутнє. Стародавній мудрець Архімед, що винайшов важіль, сказав: «Дайте мені точку опори, – і я підніму земну кулю!»

Ракета дає людині точку опори скрізь і всюди. Вона сама – точка опори. Для літака потрібне повітря, для моторного човна – вода, від яких вони відштовхуються. Ракета відштовхується сама від себе. Вибухи, що відбуваються в її розрядній частині, штовхають ракету вперед, незалежно від того, куди спрямовано ці вибухи – у порожню чи в повітря, у воду чи ще кудись. Зворотна реактивна сила вибуху – ось що рухає ракету.

Проте де я?

Показчик місця перебування ракетоплана наблизив стрілку майже до самих островів Фолкленд. Спереду видно було піняві буруни, узбережні скелі та рівну, без єдиного пагорка поверхню землі.

Але де ж шукати професора Пелюзьє та його експедицію?

Бухта Оф-Гарборс, над якою я пролітав на значно зменшеній швидкості, була теж безлюдна й мертва. Величезні будівлі порту справляли сумне враження – наче мешканці цього пожвавленого міста несподівано вимерли. До того ж стало темніти. Правда, сутінки, що сходили на землю, незабаром осяяло зеленувате примарне світло Комети, хвіст якої широкою смугою простягся через увесь небосхил.

Так, у бухті Оф-Гарборс не було нікого, бо попереджена про мій приліт експедиція дала б знати про себе яким-небудь сигналом. Хоча б багаттям.

Я пролетів до порту Стенлі. Пустельна рівнина пропливала під ракетопланом.

А що коли їх нема і там? Що коли вони змушені були перебратися ще кудись?

Та ледве тільки на обрії хвилястою лінією вималювалася затока, я помітив великий чорний стовп диму.

Сигнал!

4

Через кілька хвилин я плавно спустився на тверду землю біля великого багаття. До дверей ракетоплана підбігла струнка дівчина в нейлоновому плащі. Вона щось кричала, але звуки її голосу не

долинали до мене, відокремленого від зовнішнього світу герметичними дверима кабіни. Нарешті я відчинив двері.

– Ви – пілот Троянов? – почув я дзвінкий молодий голос. І, не дожидаючи відповіді, Жанна Пелюзьє мовила: – Ну, звичайно, це ви. Хто ще міг би забратися сюди в такий жахний час? Правда, ми дуже турбувалися. Адже в нас зіпсувався передавач, і ми не могли подавати вам сигналів. Але ми зробили все, що змогли. Бачите? – показала вона рукою на вогнище.

– А де ж інші? – спитав я.

– То ви ще не знаєте? Батько хворий на малярію. Але це не страшно, – він легко переносить цю хворобу. Гірше з Дюшеном: у нього дуже гостра форма, і зараз він лежить майже непритомний. А лаборант Стенуа коло них. Мені доручено стежити за вогнищем, щоб не пропустити вас. Ходімо, ходімо до будинку.

На порозі нас зустрів молодий, з енергійним, різко окресленим обличчям хлопець. Це був Стенуа. Він міцно потис мені руку і сказав:

– Я дуже боюся, що Дюшен не зможе летіти. Професор каже, що йому могло б допомогти тільки переливання крові. Я просто не знаю, що робити.

Старий професор Пелюзьє, видно, насилу підвівся з свого крісла і тихим голосом привітався зі мною:

– Коли ми вирушимо, професоре? – звернувся я до нього.

– Вам уже казали про нашого хворого? Його не можна чіпати, доки не закінчиться пароксизм. Він надто слабкий.

– Виходить...

– Не раніше як завтра вранці. А може... – Голос професора затремтів, і він насилу закінчив фразу: – Може, нам доведеться лишити його тіло тут...

Мене зовсім не лякала думка, що нам треба затриматися тут до ранку. До початку вибухів у полярній області лишалася більш як

доба. За цей час я міг би кілька разів пролетіти звідси до озера Мічиган. Але хто знає, які несподіванки можуть трапитися?

– Все-таки краще було б вилетіти якнайшвидше, – нагадав я професорові. – В мене щодо цього дуже суворі інструкції. Зараз я поговорю з Комітетом порятунку Землі.

Жанна Пелюзьє пішла зі мною. Ідучи, вона розповіла мені, що експедиція перебувала на островах Фолкленд щось із два місяці й закінчила свою роботу тільки два дні тому. Професора Пелюзьє не лякають майбутні події. Він турбується тільки про те, щоб довести в безпечне місце зібрані матеріали.

Моя розмова з Комітетом була дуже коротка. Ось записи її.

«Прибув на острови Фолкленд. Знайшов експедицію. Можу летіти на Північ не раніше ніж уранці 21 червня, бо один з учасників експедиції, Густав Дюшен, тяжко хворий».

«Вилітайте при першій змозі. Маршрут лишається той самий. Ще раз підкреслюємо, до екватора можете сподіватися допомоги тільки в Буенос-Айресі».

Перепросивши професора, я ліг спати: пілот ракетоплана має бути здоровий і бадьорий. Вилетіти ми поклали вдосвіта.

Близько дванадцятої години ночі мене збудив легкий доторк до плеча. Жанна Пелюзьє стояла біля мене, обличчя її було бліде:

– Дюшен помер, – тихо сказала вона. – У нього слабке серце, воно не витримало напруження під час кризи.

...Багряне сонце тільки-но показало край свого диска з-за моря, коли я натиснув на важелі керування. Ракетоплан хутко взяв висоту і помчав на північний захід. Професор напівлежав у кріслі; мабуть, на нього погано впливала швидкість підйому. Лаборант Стенуа впорядковував свої записи. Жанна уважно стежила за моїми рухами.

Зненацька я відчув, як у моїй руці здригнувся важіль руля висоти, потім стрілка покажчика швидкості метнулася ліворуч і замість звичайних шести тисяч кілометрів показала... тільки двісті! Ракетоплан пішов униз. Я похолонув:

– Що трапилось?

Під нами клекотіли морські хвилі. А ракетний апарат чомусь давав перебої. Я ввімкнув гелікоптерні гвинти. Ракетоплан завис у повітрі, ледве посуваючись уперед.

Ще кілька спалахів – і ракетний апарат замовк. Стало надзвичайно тихо. Тишу порушувало тільки слабеньке дзижчання гелікоптера. Я відчував на собі запитливі погляди пасажирів. Не обертаючись до них, я сказав:

– Щось зіпсувалося в ракетному апараті. Зараз я з'ясую. Не хвилюйтесь, усе буде гаразд.

Так я сказав, але зовсім не так думав. У С-218 ще не було полому. Ніколи. Сталося щось дуже серйозне. Всі мої зусилля були марні – ракетний апарат не працював, хоч прилади й важелі були справні. Якби я не знав, вилітаючи з островів Фолкленд, що на С-218 лишався запас енергії не менше як на 60 000 кілометрів, то подумав би, що в ракетоплані вичерпалися всі джерела енергії. Але...

Я згадав про долю свого товариша, пілота Грюнштейна – і відчув, як у мене похолонули кінчики пальців. Грюнштейн, що летів зі швидкістю 4000 кілометрів за годину, випадково зіткнувся з великим птахом –

південноамериканським кондором. Важке тіло птаха розбило товсте скло кабіни і своєю вагою поламало важелі керування. Ракетоплан Грюнштейна каменем впав униз, в океан. Так загинув мій товариш...

Я кинувся у хвостову частину ракетоплана, до батареї циліндрів, де зберігалася сконцентрована енергія перероблених атомів. Стрілка на циферблаті показчика місткості, що ще півгодини тому показувала десять тисяч енергонів, тепер притиснулася до лівої частини диска, зсунувшись за 0.

– Нема енергії, – прошепотів я, не вірячи своїм очам.

– Що ж трапилося, товаришу Троянов? – почув я схвильований голос Жанни.

– Трапилось щось незрозуміле. Ми лишились без енергії. В циліндрах немає нічого. Показчик місткості показує нуль.

– Але чому?

– Поки що не знаю. Нічогосінько не розумію. Вся енергія кудись щезла. Резервуари порожні. Але, на щастя, в мене майже не працювали акумулятори, що рухають гелікоптери й механізми. Ми підемо далі на гелікоптерних гвинтах. До Буенос-Айреса вже недалеко, ми долетимо до нього. А там відновимо запаси енергії. Певен, що все обійдеться добре. Гелікоптери дотягнуть нас до Буенос-Айреса. Вперед, вперед! Вибухи почнуться аж уночі, а тепер тільки восьма година ранку.

– Так, уперед! – бадьоро підхопила Жанна.

Повернувшись до кабіни, я надав вертикальній осі гелікоптера найбільшого нахилу вперед.

Ракетоплан, залишаючись на тій самій висоті, повільно полетів на північ, куди тяг його гелікоптерний пропелер. Але швидкість його була дуже незначна; крім того, ракетоплан гойдало і збивало вбік супротивним вітром.

– Вітер не пустить нас уперед, товаришу Троянов, – спокійно зауважив професор Пелюзьє. – Вітер надто дужий.

Я вперто похитав головою. Я знав, що цей вітер не захоплює високих шарів атмосфери. Якщо буря дуже сильна над поверхнею суші або моря, можна уникнути її, піднявшись угору, де сила вітру не така значна.

– Пошукаємо спокійних шарів повітря, професоре, – відповів я. – Ще коли я вчився літати на літаку з пропелером, мене вчили маневрувати в повітрі на різній висоті, відшукуючи попутний вітер. Хто знає, може, ми знайдемо його й тут, у цих широтах.

Покірний моїй руці ракетоплан, чи, як правильно було б тепер його назвати – гелікоптер, піднімався у вищі шари атмосфери. Правда, я досягнув цього за рахунок зменшення і так незначної швидкості, з якою ми йшли на північ. Але я сподівався надолужити швидкість угорі. Як я помилився!

Вітер справді змінився, коли ракетоплан піднявся на висоту близько трьох кілометрів. Але він був несприятливий, бо різко дув зі сходу на захід. Я силкувався піднятися ще вище, але тоді ракетоплан зовсім втрачав рух уперед, його зносило вбік, мов аеростат.

Ми повагом пройшли над півостровом Вальдес, ще повільніше пролетіли над двома ріками Аргентини – Ріо-Негро та Ріо-Колорадо.

«Будь-що дістанися до Буенос-Айреса. Там можна полагодити ракетоплан або, зрештою, пересісти на інший», – думав я.

Але вітер і маневрування в повітрі зовсім переплутали мої карти. З жахом я помітив, що запаси енергії акумуляторів вичерпуються щохвилини. Їх ледве вистачить для безпечної м'якої посадки. Це трапилось саме тоді, коли я побачив під ракетопланом химерні закрути берегової лінії бухти Бланка. Я пішов на посадку.

Пасажири мовчали. Звісно, вони розуміли всю трагічність нашого становища. Адже лічильник показував, що ми пройшли від островів Фолкленд усього 1400 кілометрів – замість 12 000, які нам треба було пролетіти, щоби потрапити в безпечні райони земної кулі.

Єдине, що я міг ще зробити за допомогою гелікоптера, – це м'яко спустити ракетоплан на густу траву пампасів за півсотні кілометрів від берега океану. Я зупинив гелікоптер. А втім, через хвилину-дві він зупинився б і сам, вичерпавши запаси енергії акумуляторів.

Якийсь час ми мовчали. Першим опам'ятався професор Пелюзьє. Мовби для того, щоб заспокоїти всіх, він запропонував:

– Передусім треба оглянути ракетоплан і з'ясувати становище. Що ж трапилось з вашим ракетним апаратом, товаришу Троянов?

Я відчинив двері кабіни і ступив на землю. Вслід за мною вийшли Жанна і Стенуа.

Металеве покриття хвостової частини ракетоплана було пробите зверху вниз, наче в нього влучив невеличкий снаряд. Отвір із загнутими всередину краями показував напрямок удару. Пробоїна йшла всередину до циліндрів, де зберігалось

термоядерне паливо. Одна стінка головного циліндра була також пробита, друга лишилася ціла, але сплющена.

З допомогою лаборанта Стенуа я відкрив пробитий циліндр і знайшов у ньому неправильної форми зливок якогось невідомого мені металу. Цей зливок, певно, вдарив зі страшною силою в ракетоплан, пробив його покриття і головний циліндр.

Але звідки взявся цей зливок? Хто стріляв у нас?

Жанна Пелюзьє тримала в руках чудний зливок, коли ззаду підійшов старий професор. Він глянув на зливок і здивовано спитав:

– Звідки ви взяли цей метеорит? Я знайшов на островах Фолкленд кілька подібних до цього, але жоден з них не був такий великий. Адже це – перші посланці Комети, що мчать поперед неї і бомбардують Землю.

Так було знайдено пояснення того, що скоїлося з нами. Метеорит, що прилетів на Землю з космічних просторів, одірвавшись від Комети, пробив циліндр ракетоплана і позбавив нас можливості повернутися на північ.

Стенуа першим урвав мовчанку:

– Очевидно, летіти далі на ракетоплані ми не зможемо. Так, товаришу Троянов?

Я мовчки кивнув головою.

– Тоді треба повідомити про все Комітет. Він вишле когось забрати нас. Правда, часу в обріз. Але іншого виходу немає.

– Ви можете зв'язатися з Комітетом по радіо, товаришу Троянов? – запитала Жанна.

– Зараз же спробую, – відповів я.

Повернувшись до кабіни ракетоплана, я ввімкнув передавач. Але він не працював! Я люто ляснув себе по лобі: адже передавач брав струм від тих самих акумуляторів, що жили й гелікоптерний механізм. За час нашого безнадійного польоту на гелікоптерних гвинтах акумулятори вичерпали свою енергію майже цілком. Струму вистачило б тепер тільки на живлення маленького приймача, а не такого потужного генератора передавача... Чому я раніше не подумав про це? Чому я не дав радіограми тієї миті, коли зіпсувався ракетний апарат?..

Тихий дзвоник приймача привернув мою увагу, і я машинально ввімкнув репродуктор. Схвильований голос наполегливо повторював:

– Пілоте Троянов! Пілоте Троянов! Де ви? Пілоте Троянов, де ви?..

Комітет порятунку Землі шукав мене, а я був безсилий відповісти йому й навіть попросити допомоги. Тим часом репродуктор продовжував викликати:

– Пілоте Троянов, відповідайте! Де ви?..

– Чому ж ви мовчите, товаришу Троянов? – почув я голос Жанни. – Вони ж чекають на відповідь. Скажіть, де ми, що з нами.

Жанна нечутно увійшла до кабіни й зупинилася позад мене. Я повернувся повагом до неї й відповів, ледве знаходячи слова:

– Передавач не працює. Немає струму, – Жанна мовчки дивилася на мене, коли я через силу додав: – У нас немає змоги врятуватися...

5

Мені соромно признатися в цьому. Я, пілот Троянов, про сміливість якого писали всі газети, розгубився і втратив здатність володіти собою. Жінка, Жанна Пелюзьє, в цей момент показала себе твердішою за мене. Вона поклала руку мені на плече і мовила:

– Не вдаваймося в розпуку. Може, ще пощастить зарадити лиху.

Я ледве пригадую те, що було потім. Ми сиділи на траві коло ракетоплана. Стенуа нервово палив цигарку за цигаркою. Жанна безперестану зривала тонкі й високі стеблинки трави, м'яла їх і відкидала. Пам'ятаю, старий професор спроквола сказав:

– Гадаю, землетрус нам не загрожує. Згубніший може бути для нас потоп, коли величезні хвилі ринуть на сушу. Ми на східному березі Аргентини. За всіма ознаками, ці три велетенські хвилі прокотяться суходолом на сотні кілометрів...

Машинально я додав:

– І обернуть нас на побиті, понівечені трупи...

– О ні, товаришу Троянов: від нас просто нічого не лишиться, – похмуро й іронічно обізвався Стенуа.

Зненацька Жанна прудко підвелася і побігла до ракетоплана, кинувши нам на ходу:

– Я не знаю, що буде далі. Але я хочу принаймні знати, що діється на півночі!

Йй ніхто не відповів. Тільки Стенуа, поглянувши у свою записну книжку, все так само іронічно, тихо сказав мені:

– Зараз перша година дня. Через десять годин нас уже не буде...

Він не докінчив фрази. В кабіні ракетоплана заговорив репродуктор. Його звуки видалися мені глузуванням: яку користь могли дати нам, відрізанам від усього світу, ці повідомлення?

«...перший вибух ядерних бомб викине в космічний простір усю Антарктику, розташовану в колі вісімдесятої паралелі. В цьому колі залягає віковична полярна крига, сюди ж сягає південний край землі Вікторії. Перший вибух буде найслабшим із трьох. Другий вибух викине кільце аж до сімдесятої паралелі. Земля втратить значні території: вона викине у простір всю землю Вікторії, гору Еребус, землю короля Едуарда й південну частину землі Олександра Першого. Третій, найсильніший вибух бомб, закладених по Полярному колу, викине в ефір острови Китові, частину островів Скотта, острів Петра Першого, половину землі Олександра Першого, землі Ендербі, Кемпа, Вільгельма Другого та Вілкінса. Увага! Комітет порятунку Землі знову попереджає всіх, хто перебуває в межах стокілометрової берегової океанської смуги. Ця смуга – під найбільшою загрозою трьох океанських хвиль, що виникнуть унаслідок вибуху й, очевидно,

спричиняться до величезних руйнувань. Увага! Через десять хвилин слухайте дальшу інформацію».

Професор Пелюзьє підвів руку і спокійно, наче продовжуючи почату фразу, промовив:

– Моя думка, виходить, правильна. Треба рятуватися від потопу. Ми перебуваємо всього кілометрів за п'ятдесят від океану. Як захистити себе від хвилі?..

Стенуа і я мовчали. Біля мене стояла бляшанка консервованого молока, яку я машинально взяв у руки. І зненацька несподівана думка промайнула в моїй голові.

Консервна бляшанка! Саме консервна! Якби ми опинилися всередині консервної бляшанки – ніякі хвилі не були б нам страшні. Повінь відкинула б нас на сотні кілометрів у глиб материка й залишила б там...

Схопившись на ноги, я вигукнув:

– Товариші! Вихід знайдено. Згадайте, що мій С-218 герметично закривається і має достатній запас кисню та апарат для очищення повітря від вуглекислоти. Ми замкнемось у ньому – і нехай тоді котяться хоч які хвилі. Ракетоплан не може затонути. Нас кудись винесе.

– Зробивши з нас при цьому відбивні котлети? – саркастично сказав Стенуа.

– Тримайте свої нерви в кулаці, дорогий Емілю, – суворо відповів професор. – Товариш Троянов подав блискучу ідею. Це єдине, що в нас лишається.

Репродуктор заговорив знову:

«Увага! Відомий пілот Олексій Троянов, що вилетів на розшуки експедиції професора Пелюзьє, зник. Останнє повідомлення одержано від нього з островів Фолкленд увечері 20 червня. Всі спроби зв'язатися з ракетопланом С-218 досі були марні. Це примушує серйозно побоюватися за долю Троянова та його супутників...»

Ми мовчки глянули одне на одного: за нашу долю побоюються, про нас думають... Але ніхто не міг допомогти нам тут, на дикому березі Атлантичного океану.

Час минав. Усе, що відбулося протягом тих годин, здається мені тепер якимсь маревом. Я пам'ятаю, як механічно відкривав консервні бляшанки і їв, не відчуючи смаку страви. Найпевніше серед нас почувався професор. Він спокійно розмовляв зі Стенуа та Жанною про зібрані матеріали, турбуючись про їхню долю чи не більше, ніж про свою. Раз у раз радіо приносило нам нові повідомлення й попередження.

Комета з'явилась на небі ще до того, як посутеніло. Вона лиховісно огорнула небосхил туманним сяйвом свого велетенського хвоста, в центрі якого ясно було видно кругле ядро, що своїм розміром перебільшувало в кілька разів диск Місяця. Я запам'ятав фразу професора:

– Коли нам пощастить завтра побачити це дивне видовище, подібного до якого не було в історії людства, – то, може, ми ще поживемо...

«Якщо нам пощастить...» Навряд чи хтось із нас мав підстави серйозно сподіватися, що врятується...

Комета, яка захопила небосхил, захопила й нас у зону свого притягання. Ніхто з нас тоді й на мить не сумнівався, що геніальний план порятунку Землі за допомогою вибухів може бути помилковим, що Земля може загинути. Ми думали тільки про те, як уберегтися від хвиль і землетрусу. Ми були певні, що Комета промине, що Земля лишиться на своєму місці в Сонячній системі.

Місяць вплив на небо того вечора пізно, близько десятої години. Ми вже ввійшли в кабіну ракетоплана. Крізь товсте скло ілюмінаторів було добре видно, як Місяць підіймався вище й вище, наближаючись до зеніту, де величезне ядро Комети випромінювало зелене сяйво. Може, це тільки нам здалося, але Місяць цього вечора підіймався надзвичайно швидко.

Я нагадав професорові про припущення астронома Бермігтона, на думку якого Місяць зірветься зі своєї орбіти силою притягання Комети. Професор задумливо відповів:

– Що ж, цілком імовірно. Може, вже тепер Місяць рухається по своїй орбіті набагато швидше, ніж раніше. Подивимось, у нас є час для спостережень...

Близько одинадцятої години замовк навіть професор, що досі намагався відвернути нашу увагу від важких думок. Було зовсім видно, ясніше, ніж під час славнозвісних ленінградських білих ночей. Усе небо було залите холодним світлом Комети. Місяць видавався невеличким сріблястим кружечком на тлі її зеленого сьйва.

Перший вибух мав відбутися об одинадцятій годині тридцять хвилин. Годинник на моїй руці показував одинадцять двадцять. Я попередив своїх супутників:

– Якнайміцніше прив'яжіться до крісел. Слід чекати сильних ударів і поштовхів.

Я ретельно перевірів, чи правильно охоплюють запобіжні ремені тіла пасажирів, чи міцно тримаються підпори крісел. Усе було в доброму стані, все, крім головного, – ракетного апарата С-

218. Тієї миті, коли я закріплював ремені свого крісла, Жанна гукнула:

– Місяць!..
Місяць!..

Я швидко підвів голову. Срібний диск явно зменшувався в розмірі. Місяць ніби відходив кудись далеко, відлітав од Землі. За кілька секунд його кружок зменшився вдвоє, почав тьмяніти, потім його й зовсім оповила темна тінь.

– На шляху до Комети Місяць має перетнути земну тїнь, – спокійно відзначив професор Пелюзьє.

Еміль Стенуа, позбавлений змоги курити (в кабіні ракетоплана це суворо заборонялося) і тому ще більш знервований, конвульсивно стиснув бильця крісла. Жанна дивилася широко розкритими очима вгору, в ілюмінатор, крізь скло якого вже не було видно місячного диска: наш супутник зник у космічному просторі. На його місці тепер сліпуче сяяла Комета.

Зненацька ракетоплан здригнувся від різкого поштовху. Ніби хтось дужою рукою штовхнув його в бік. Потім ракетоплан заколихався, знов зупинився. Все це тривало дві-три секунди.

В кабіні панувала цілковита тиша. Пам'ятаю тільки спотворене гримасою жаху обличчя Стенуа, що сидів навпроти мене.

І враз до нас долинуло неясне гоготіння, що поволі гучнішало, перетворюючись на скреготливий гуркіт. Це наближалася вода, яку викинув з океану удар землетрусу. Вода мчала на суходіл.

Я озирнувся: на обрії виросла величезна водяна стіна, що швидко посувалася до нас, збільшуючись на очах і заповнюючи собою весь навколишній простір. Здається, я крикнув:

– Вода!..

Але мого голосу ніхто не чув, бо цієї секунди ракетоплан задрижав під потоком води, що ринув на його сталеве тіло. На мить я перестав розрізняти, де низ, де верх – усе закружляло в дикому танку.

Світло Комети, що рівно лилося до того крізь верхні ілюмінатори, миготіло тепер, мов оскаженілий промінь прожектора, пронизуючи кабіну то зверху, то знизу, – і нарешті погасло зовсім. Замість нього крізь скло ілюмінаторів пробивалося ледве помітне зеленкувате блимання.

«Ракетоплан мчить десь у глибині хвиль уздовж суходолу», – подумав я.

Стрілки, що освітилися на циферблаті мого годинника, показували одинадцятую годину і сорок хвилин. Наближався час другого вибуху, сильнішого, ніж перший.

У напівтемній кабіні я помітив, що Стенуа, махаючи рукою, щось кричить. Я нахилився вперед, силкуючись почути його голос,

але цієї миті щось важке сильно вдарило мене по голові, перед очима пропливли вогняні стріли, різкий біль вибухнув у потилиці. Останнє, що я бачив, – бліде обличчя Жанни, яка повернулася до мене.

Більше я не пам'ятаю нічого...

...Я опритомнював наче після тяжкої хвороби. Свідомість поверталася помалу. Здавалося, що мене кидає з боку на бік, що я, обернувшись на маятник, гойдаюсь величезними розмахами, підвішений на еластичній пружині. Розмахи ставали все менші й менші, поки перетворилися на легкі приємні похитування. Я почував, що лежу на чомусь м'якому.

Я насилу відкрив очі й зараз же заплющив їх, засліплений яскравим денним світлом. Ласкавий голос проказав біля мене:

– Заспокойтеся, все минуло. Ви в цілковитій безпеці.

Це був голос Жанни. Я задоволено всміхнувся і боязко розплющив очі. Так, Жанна сиділа поруч мене, я лежав на м'яких пневматичних подушках у невеликій довгастій кімнаті. Коло вікна за столом сидів професор Пелюзье і щось писав. Еміль Стенуа стояв позаду й гортав книжку.

Професор обернувся, його обличчя освітила лагідна усмішка. Він сказав:

– Як бачите, всі ми живі й навіть скоро досягнемо мети нашої подорожі.

– Хіба... – хотів спитати я.

Але Жанна затулила мені рот ніжною пахучою рукою:

– Мовчіть, вам не можна розмовляти. Я зараз розповім вам усе. Ви знепритомніли перед другим ударом. Важіль, зламавшись, ударив вас по голові. Ракетоплан витримав усі випробування, і хвиля винесла його вглиб суходолу, за триста кілометрів від місця нашої стоянки. Там нас відшукав розвідувальний ракетоплан, висланий Комітетом з Москви до Австралії через Південну Америку та Антарктику. Він підібрав нас, і тепер ми летимо над Антарктикою. Ви були весь час непритомні. Все минулося, товаришу Троянов, Землю врятовано.

То ось чим пояснювалося легке похитування, яке я відчув, опритомнівши. Ми летіли в ракетоплані.

«Отже, ми летимо над Антарктикою, – подумав я. – Але ж її немає – її викинуто в космічний простір?..»

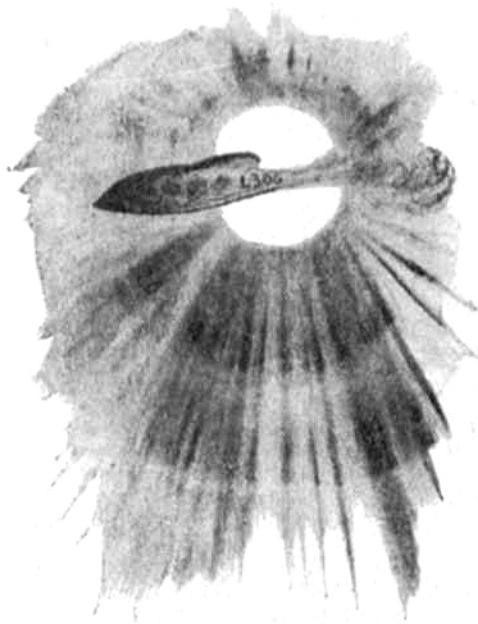
Ніби відповідаючи на мою думку, професор Пелюзьє підійшов до вікна і сказав:

– Ми летимо над полярною областю, правдивіше, над тим, що раніше було Антарктикою. Тепер тут суцільний океан. Вода Тихого та Атлантичного океанів ринула з півночі у величезну прірву, що утворилася тут, і заповнила її.

Я хотів підвестись, але не зміг. Жанна зрозуміла мене:

– Ви хочете подивитись? Зараз я допоможу вам.

Вона обережно підняла мої плечі й голову до ілюмінатора над кріслом. Крізь товсте скло було видно безмежний океан, по якому котилися величезні хвилі з сивими гребенями. То ось яка тепер Антарктика! Я багато разів пролітав раніше над її віковичними льодами. Тепер їх не було... Тепла

океанська вода ще не встигла замерзнути. З часом, мабуть, тут застигнуть нові льоди. А тепер – вода, вода, безкраї хвилі потурбованої стихії!..

Я втомлено відкинувся знову на подушки.

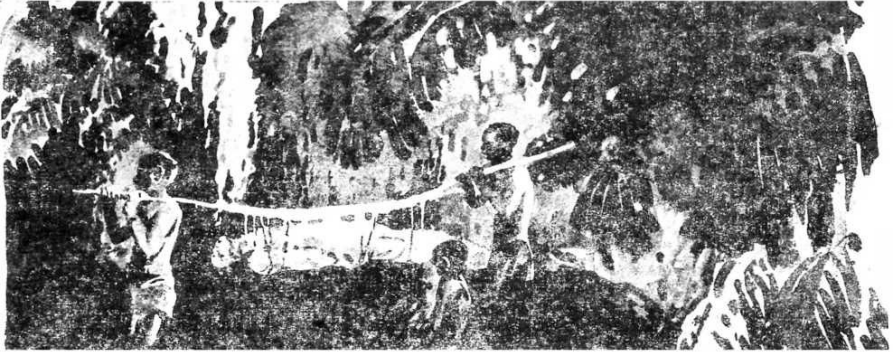
– Може, ви хочете послухати, що діється в світі? – спитала мене Жанна.

Я слухняно кивнув головою. Жанна натиснула на кнопку радіоприймача. Знайомий голос диктора продовжував почату фразу:

«...залишилося на своєму місці. План інженера Андрєєва був цілком правильний. Вибухами викинуто в космічні простори Антарктику. Землетрус, який виник після вибухів, спричинився до великого руйнування тільки в південній півкулі – до тропіка Козерога. Комета відходить до сузір'я Столової Гори. Землю врятовано. Увага! Припущення астронома Бермігтона справдилося. Земля втратила свого супутника – Місяць. Сила притягання Комети зірвала з орбіти Місяць і захопила його в полон. Астрономічні обсерваторії Південної півкулі, які спостерігали небесні явища в ніч проти 22 червня, встановили, що Місяць, зірвавшись зі своєї орбіти, з шаленою швидкістю полетів до ядра Комети. Через деякий час Місяць зник з поля зору телескопів, віддаляючись у напрямі ядра Комети. Незабаром астрономи побачили на ядрі Комети, яка віддалялася в космічний простір, величезний вогняний спалах. То Місяць упав на Комету, залишивши на диску ядра яскраву вогняну пляму. Увага! Від розвідувального ракетоплана Л-306, надісланого з Москви через Південну Америку та Антарктику до Австралії, одержано повідомлення про долю пілота Троянова та експедиції професора Пелюзьє, що вилетіла 21 червня на ракетоплані С-218 з островів Фолкленд на північ. Увага! Ракетоплан С-218 зазнав аварії й примушений був знизитися біля бухти Бланка. Пілота і пасажирів океанські хвилі винесли вглиб суходолу, де їх помітив і забрав ракетоплан Л-306...»

Я нетерплячим рухом руки попросив вимкнути репродуктор. Усе минулося. Життя тече далі. Несподівано я відчув, що дуже втомився і хочу спати. Солодка млість розливалася по всьому тілу.

Я всміхнувся і заплющив очі.

МАТИ ВСІХ КВІТІВ І ВСЬОГО ЖИВОГО¹

1

Хто не знав у Брюсселі блискучого офіцера, лейтенанта бельгійської королівської армії Альберта Фаберне? Хто не знав його підкручених чорних вусів, його нікельованої шаблі, його гучного голосу?

Не було жодного свята, жодної великої вечірки, де не звертав би уваги публіки цей елегантний офіцер. І ніщо не пророкувало йому тоді несподіваної подорожі до Центральної Африки – до країни брудних чорних мавп, як називав лейтенант Фаберне людей, що жили в далекій Африці – негрів банту. Та хіба, на його думку, вони заслуговували, щоб їх називали інакше. Для нього це була робоча худоба, раби. Ото й усе, що він волів знати про них. Та й хто з оточення лейтенанта Фаберне взагалі знав щось про Африку, крім того, що африканські уранові й фруктові акції дають їхнім власникам великі прибутки? Ніхто й нічого. Далека, незрозуміла країна, звідки безкрайною річкою пливе багатство для тих, хто володіє цінними паперами й акціями, країна, й досі повна загадок, таємниць, невідомих білим. Країна, на карті якої й досі декотрі річки позначено лише пунктиром – і ніхто не відає, звідки бере свій

¹ © Владко В., текст, 1930.

© Невський В., ілюстрації, 1935.

початок примхлива течія якихось там Санкуру, Луалабі, Ломамі – приток великої ріки Конго.

Ніколи не думав про це й лейтенант Альберт Фаберне. Цінних паперів він не мав, комерційні справи його не цікавили. Він любив веселощі, вино, жінок, танці, карти. Проте всі ці схильності доблесного офіцера вважалися навіть почесними. Куди менше подобалося, що лейтенант Фаберне, захоплюючись картами, прагнув тільки вигравати – вигравати будь-що. Але в такий спосіб лейтенант добував собі гроші на вино й веселощі.

Як саме щастило йому завжди вигравати – було для всіх загадкою. І лише одного разу... Скажемо просто, одного нещасливого разу лейтенанта Фаберне спіймали на шахрайстві, на шулерстві. Це довели. Лейтенант грав нечесно, він був пройдисвіт. Отож лейтенант дістав кілька ганебних ляпасів, його викинули геть із клубу. Кар'єра лейтенанта на цьому закінчилася. Йому лишалося тільки піти у відставку.

Але... але знайшлася ще одна можливість. І лейтенант Альберт Фаберне скористався нею.

Він поїхав до Бельгійської Центральної Африки і став начальником уранової факторії Агуїн. Фаберне командував тут загonom з десяти солдатів і одного сержанта, завжди напівп'яного. Вони були водночас і охоронниками, і службовцями уранової факторії Агуїн. З допомогою загону лейтенант Фаберне мусив добувати тут щомісяця потрібну кількість уранової руди. Ні, ні, не слід думати, що хтось з особистого складу факторії, а тим більше сам лейтенант Фаберне, брався за брудну лопату. Для цього існували тубільці, негри. Раніше тубільці просто виплачували податки. Але з того часу, як акціонерне товариство «Транс-Уран» у пошуках дешевої руди простягло свої шупальця навіть у найдикіші хащі Екваторіальної Африки, становище змінилося.

На великих копальнях працювали зігнані туди тисячі негрів; вони жили в таборах, оточених колючим дротом, під надійною охороною. Багатющі запаси цінної руди, на яку в Америці був великий попит, виправдовували витрати на обладнання й охорону. В Агуїні запаси руди були незначні. Але зате копальні не потребували складного устаткування. Річка Дуала кілька років тому змінила своє річище, відійшла вбік – і відкрила неглибокі шари уранової руди, яку можна було добувати просто лопатою.

Щоправда, поклади руди залягали в болотах, але це вже була справа негрів. Тепер вони мусили сплачувати всі податки тільки урановою рудою. Ні грошима, ні чимсь іншим факторія податків не приймала, а за несплату їх жорстоко карала тубільців.

Стягати ці внески, причому тільки урановою рудою, і карати, стягати й карати – таке було завдання лейтенанта Фаберне. Це йому добре втовкмачили ще в Бельгії, перед від'їздом сюди. Ба більше, лейтенантові пообіцяли, що рівно через два роки він зможе повернутися до Європи, якщо протягом двадцяти чотирьох місяців факторія справно здаватиме визначену кількість руди. А з зайвини, яку факторія здасть понад завдання, лейтенант справно діставатиме премію, котрої йому вистачить щонайменше на рік розваг у Брюсселі. Для цього треба лише завзятіше примушувати лінькуватих негрів добувати руду – ось і все.

– Чорних, огидних, брудних мавп – негрів... – злісно повторював лейтенант.

2

Сьогодні лейтенант Фаберне особливо нудився. Він сидів у зручному кріслі й обмахувався щойно одержаним журналом десятимісячної давності. Перед лейтенантом на столі стояла напівпорожня пляшка міцного вина. Що залишалося робити йому, як не пити?..

Пити, без кінця-краю гортати старий журнал, розмовляти з самим собою – бо не можна ж багато говорити з тим сержантом Кокілем. Адже це погано вплинуло б на дисципліну. Однак як же нудно розмовляти з самим собою!

– Проклята країна, – бурчав Альберт Фаберне, – проклята!.. Здається, я ніколи не звикну до огидних чорних негрів. До їхніх блискучих очей, що тільки й знають стежити за моїми рухами, до їхньої чорної, немов намащеної олією шкіри. І подумати тільки, минуло всього лиш чотирнадцять місяців... чотирнадцять місяців! Рік і два місяці, якщо вам завгодно!.. Ні, не так, хай його дідько вхопить, не так! Уже рік і два місяці минули. А залишилося чекати ще... тьху, все одно лишилося неймовірно багато!

Він тремтячою рукою схопив склянку з вином і вихилив до дна.

– Дуже багато! Тільки й радості, що вино... Тільки й надії, що на повернення. Знову до Європи, знову до справжнього життя. Ху, яка спека! Здається, наче тебе поливають сухим окропом... Ху!.. Тільки вино й рятує. Ось, наллю – і вип'ю ще... отак, ху!.. Ще десять місяців бути тут...

Руки лейтенанта безсило звисли по боках крісла.

– Той директор сказав: «Ми даємо вам можливість урятувати свою кар'єру. Якщо все буде гаразд... Усі тонни руди... кожен місяць... ми вас повернемо до Європи. Але – пам'ятайте! – всі тонни руди. Пам'ятайте, що ваша премія залежить від них». Так сказав директор... а він, бестія, ділова людина! Ху, яка спека!

Помалу лейтенант відчув, як звична сп'янілість охоплює його. Від спеки він зовсім розімлів, але злість не минала – йому хотілося когось бити, комусь суворо наказувати, на когось гримати...

– Та... та я можу померти тут, не дочекавшись... Ой, яка спека!.. Ось вип'ю ще... Так. Мовчати! Хто сміє розмовляти, коли говорю я?.. Мовчати! І ще ось вип'ю. Так краще. Ху!.. А як повернуся до Європи, дідька лисого мене хтось спіймає на шулерстві, коли гратиму в карти. Ха-ха-ха, ніхто не спіймає! Всі ваші гроші будуть мої, чортові дурні. За ці три місяці я придумав новий спритний фокус. Ось, ось... зараз!

Альберт Фаберне витяг з кишені колоду карт – з нею він ніколи не розлучався.

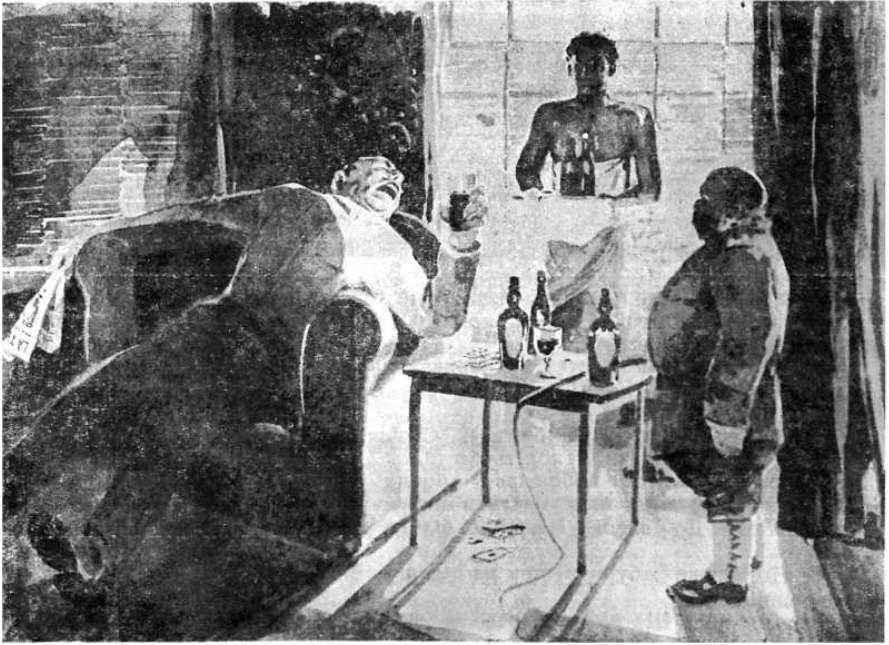
– Ось вони, мої карти. Отак – раз-два-три... бачите? Хоч би скільки у вас було – все 'дно я матиму більше очок. Ха-ха-ха!.. Тепер я вже не шулер, а артист шулерства, я професор шахрайства... Мовчати! Хто розмовляє?.. Га? Струнко! Ха-ха-ха!..

Голосний регіт лунав у кімнаті, й солдати боязко прислухалися до нього, проходячи повз будинок: лейтенант Фаберне лютував.

– Ось, іще вип'ю – і не боюся ніякої спеки. Мені на все наплювати. Стривай! Стривай! Де ж вино? Невже я все випив?

Пляшка стояла на столі порожня. Лейтенант Фаберне злісно стукнув кулаком по столу:

– Сержанте! Сержанте Кокілю! Гей, Кокілю! Де ви поділися?

На порозі з'явився невеликий, з довгими руками й коротким тулубом сержант Кокіль, дуже схожий на горилу.

– Слухаю, пане лейтенанте.

– Е-е... Кокілю, друже мій, дайте мені сюди ще вина. Ця чорна мавпа Нгамі знову кудись зник. Де він, я вас питаю, га? Де той Нгамі? Мовчати! Га?

– Дозвольте доповісти, пане лейтенанте, він ось тут. Ваш служник Нгамі приніс вам вино.

– Що? Що таке? Нгамі, ти приніс вино?

Висока чорна постать кремезного молодого негра ступила крок уперед, до лейтенанта:

– Так, маса лейтенант, приніс. Ось воно.

Лейтенант навіть посміхнувся:

– Ой, яка ти хороша, чорна мавпо! Ну, давай сюди. Але як ти смієш стояти тут отак вільно? Що? Геть! Геть, мавпо! Ху, яка спека. Вип'ємо, сержанте... Отак... Ху!..

Сержант таємниче нахилив голову:

– Дозвольте доповісти, пане лейтенанте. Там делегація від негрів.

– Що? Яка делегація?

– Вони прийшли, пане лейтенанте, нібито про щось вас просити. Думаю, пане лейтенанте, про податки.

Лейтенант Фаберне навіть закашлявся від сміху:

– Вони прийшли делегацією? Ой, яка кумедна картина! Чорні мавпи прийшли делегацією? Ой, не могу, ха-ха-ха!.. От я їм зараз покажу делегацію, давайте їх сюди.

– Але, пане лейтенанте, – голос Кокіля пролунав ще таємничіше, – але, дозвольте доповісти, вони надто стурбовані, гм, збуджені... і з ними старі діди...

– Хто кому наказує, сержанте Кокілю? Я вам чи ви мені? Га? Мовчати! Давайте сюди цю делегацію. Ну?..

Знову дзенькнула пляшка: лейтенант готувався зустріти негрів.

Двері розчинилися. Негри входили боязко, один по одному. Це були діди, дві жінки і навіть старий жрець, обвішаний амулетами. А позаду, немов ховаючись за інших, стояв Нгамі, служник лейтенанта. Обличчя напружене, щелепи стиснуті. Він мовчав. Лейтенант підвів голову. Його права рука схопила зі столу короткий ремінний стек.

– Ну, – промовив він, – ну! Оце ви, чорні мавпи, – делегація? Та чи знаєте ви взагалі, що таке делегація? Гарзд, послухаємо вас. Ну, чого ви хочете?

Негри загомоніли всі одразу:

– Маса лейтенанте, ми голодуємо...

– І наші діти вмирають...

– Ми не маємо чим їх годувати...

– А солдати женуть копати руду...

– У мене взяли єдине теля...

– А в мене навіть посуд...

– Цитьте ви, – гримнув лейтенант Фаберне, – цитьте! Що? Мовчати! Ха-ха, делегація, а галасує мов на базарі. Ну, кажи хтось один.

І лейтенант переможно поглянув на сержанта Кокіля: а що, мовляв, хіба я погано розмовляю з цими мавпами? Негри знову загомоніли:

– Ми не можемо весь час копати руду!

– Маса лейтенанте, в нас умирають діти...

- І старі вмирають...
- Ми голодуємо...
- Їмо кору...
- Люди гинуть у болоті...

Далі все поринуло в роздратованому гаморі. Цього лейтенант Фаберне вже не міг стерпіти. Він підняв стек угору – і негри змовкли, подавшись назад. Лейтенант оглянувся на Кокіля: обличчя сержанта було похмуре. Лейтенант згадав попередження Кокіля про збудженість негрів, згадав, що сержант живе тут уже кілька років і добре знає негритянські звичаї. Ні, негрів не можна виганяти, виникнуть, на лихо, ускладнення... тоді припиниться видобуток руди. А повернення в Європу? А премія? Ні, треба поговорити з ними.

– Мовчати! Говорить хтось один. Бо інакше вижену. Чуєте?..

Негри переглядалися. Ніхто не наважувався говорити за всіх. Та ось висока чорна постать ступила кілька кроків уперед і спинилась перед спантеличеним лейтенантом! Яке зухвальство! Це був Нгамі, його служник.

– Що? Що таке?.. Ти, Нгамі, чорна мавпо, хочеш говорити за всіх, ти, мій служник? Та як ти смієш? Мовчати! Ось я тебе...

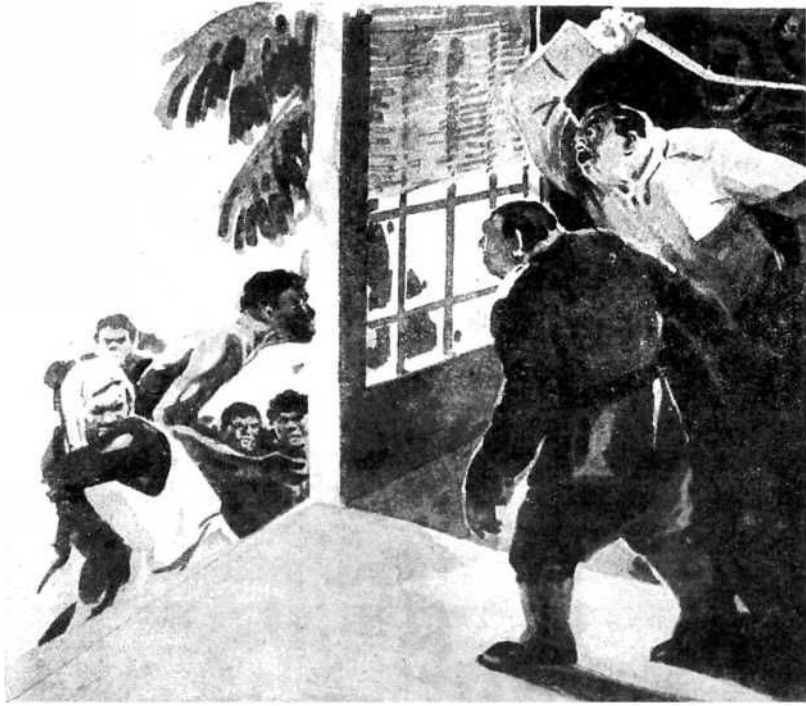
А втім, лейтенант не встиг підвестися й замахнутися стеком, як відчув обережний доторк до свого плеча. Сержант Кокіль виразно шепотів йому на вухо:

– Пане лейтенанте, дозвольте доповісти, хай Нгамі скаже... вони, ці негри, дуже роздратовані...

Тим часом Нгамі вже почав говорити:

– Маса лейтенанте, в мене немає довгих слів. Негри хочуть їсти так само, як білі, маса. Негр голодний, бідний негр. Йому немає грошей, йому нема кого наймати працювати. Солдати примушують копати руду. А їсти нема, нічого нема... Це літо – зовсім голодне літо. Маса накаже не виганяти копати руду, негри житимуть. Маса звелить копати руду, негр помирає. Негри просять дозволити працювати на полі, потім знову копати руду.

Тепер лейтенант Фаберне зрозумів усе. Негри не хочуть копати руду! Це було більше, ніж бунт. Це створювало загрозу всім надіям лейтенанта, загрозу його поверненню з премією до Європи! Шалена лютя охопила лейтенанта Фаберне:

– Що? Не копати руду? А що ж, я сам копатиму її за вас? Що? Мовчати! Або чекатиму, поки ви відпочинете – рік, може й два?.. Під три чорти! Мовчати! Забирайтеся геть! І – до роботи! Я вам покажу!

Невдоволений гомін був йому відповіддю. Лейтенант схопився на ноги й підняв стек:

– А, ви ще стоїте?.. Ось вам, ось вам, ось вам! Ось ще тобі, огидна мавпо!..

Він стьобав стеком праворуч і ліворуч, намагаючись влучати по обличчю. Негри, закриваючи голови руками, повільно відступали. Це була багаторічна звичка страху перед гнівом білої людини. Але за мить становище змінилося вкрай. Зненацька Нгамі блискавично підскочив до лейтенанта, вихопив з його рук стек і замахнувся на білого:

– Негр чорний, негр не мавпа! Маса білий, маса хижак! Білі хижакі ссуть кров чорних. Хижаків бити! Отак – ось... ось!..

На плечі лейтенанта посипалися міцні удари його власним стеком. Нгамі бив щосили, незважаючи на лемент лейтенанта:

– Ой-ой!.. Сержанте!.. Стріляйте в нього!.. Ой!.. Солдати... схопіть його!..

Але сержант вагався, видно, побоювався міцних рук Нгамі, бо не зрушив з місця і тільки вигукував:

– До зброї! До зброї! Негр б'є білого! До зброї!..

Проте Нгамі вже шпурнув стек на підлогу, промовивши:

– Бувайте, маса. Негр житиме – хижак ні! – і вистрибнув у вікно.

Пролунало кілька коротких пострілів. То солдати з деяким запізненням виконали наказ. Негри один по одному вискакували за двері. А лейтенант знавісніло горлав:

– Схопити його!.. Стріляйте!.. Розстріляти його!.. Сержанте Кокілю, збільшити податок на негрів на тонну руди... Ой, яка ганьба! Ні, на дві тонни збільшити, ой!..

3

Після важкого, неспокійного дня настала темна вільготна ніч. З лісу долинали пронизливі крики диких звірів, нічних птахів, якийсь уривчастий регіт, схожий на людський. І над усім безнастанно тремтіло тонке дзижчання комарів. Комарі билися у вікна, затягнені сіткою, і страшно було думати про потребу вийти за двері.

Лейтенант Альберт Фаберне втратив лік склянкам вина, які він випив. Нгамі не було, Нгамі зник. І вино приносив сержант Кокіль. Він-таки старанно допомагав лейтенантові й пити. Між лейтенантом і сержантом лежали розкладені карти: Фаберне демонстрував Кокілю своє артистичне вміння вигравати за будь-яких умов. Але набридли вже й карти. Розмова точилася цілком невимушено і неквапливо: куди поспішати на факторії Агуїн?..

– Е-е, сержанте Кокілю...

– Слухаю, пане лейтенанте.

– Е-е, цей мерзотник Нгамі... Ви спіймаєте його, сержанте?

– Гм... Не певен, пане лейтенанте. Він, мабуть, утік на річку Санкуру. Це за болотом. Там його не можна знайти.

– Як так не можна? Адже ж я наказав. Ви не виконуєте мого наказу, сержанте. Е-е, адже ж я ваш командир, хіба не так?

– Пробачте, пане лейтенанте, в цих хащах свої закони. Ми не знаємо їх. На факторії ви наш начальник. А там... Ми хазяйнуємо тут, лише доки настане темрява...

Лейтенант здригнувся: якась тварина закричала зовсім близько від будинку. Сержант Кокіль вів далі:

– Ми не знаємо нічого вже за двадцять кілометрів від факторії. Там починаються негритянські таємниці.

– Е-е... і ви ніколи не вивчали вашу округу, сержанте?

– Я ніколи там не був, пане лейтенанте. Моя справа – виганяти негрів на роботу, приймати руду... А негритянські фокуси мене не стосуються. Це нехай цікавить Стенлі й Лівінгстона. Тут за десять кілометрів можна позбутися голови...

– І мене заслали в таку глушину?

Голос сержанта Кокіля знизився до таємничого шепоту. Сержант поглянув у вікно, за яким без угаву дзижчали й співали свою невпинну пісню комарі, й заговорив:

– Я не знаю, пане лейтенанте, але... мені розповідали, пане лейтенанте, що... гм...

– Та не зволікайте. Ну?

– Мені розповідали, що... одну хвилинку, пане лейтенанте... Так, це лунають їхні тамтами. Чуєте, як гучно б'ють?..

Обидва підвели голови, прислухаючись. Здалека, крізь різноголосицю тропічних хащів, крізь крики звірів і птахів, – доносилися дивні звуки шкіряних негритянських барабанів – тамтамів. Вони лунали загрозливо то в одному місці, то в іншому, ніби перекликаючись. Їхні звуки то голоснішали, то стихали. Щось було в тих звуках від умовної абетки: короткий удар... довгий... короткий... кілька довгих... кілька коротких...

Лейтенант сполохано поглянув на сержанта:

– Е-е... що це таке, сержанте, га?

– Дозвольте доповісти, пане лейтенанте, це негритянський телеграф.

– Який телеграф? Що ви верзете?

– Я не знаю, що саме він зараз передає, пане лейтенанте, але це телеграф. Їхній телеграф. Стукотом барабанів негритянські селища пересилають важливі новини. Це буває в них завжди, коли

трапляється щось. Оце, я думаю, якщо дозволите, пане лейтенанте, вони перемовляються про делегацію... ту, що сьогодні довелося...

– Це вони сповіщають усіх, еге ж?

– Так, пане лейтенанте, звістка передається від села до села, за сотні кілометрів.

Запанувала мовчанка, під час якої було чутно тільки далекий стукіт тамтамів.

– Однак це дуже дратує, сержанте... ху... Хіба випити ще? Кокілю, чи не можна якось урвати цей телеграф? Га? У мене від нього вже в голові стукотить.

– Нічого не вдієш, пане лейтенанте. Тут свої закони. Негритянські закони... Мені, знаєте, казали...

– Знову ви зволікаєте, сержанте. Досить балаканини! Кажіть відразу, що вам там казали. Ну?

– Мені розповідали, що там, десь у лісі... до того ж не дуже далеко від нашої факторії... в напрямку річки Санкуру... є дивне негритянське село Ньягва. І в тому селі живе негритянський бог.

– Який ще там бог? Що ви верзете, сержанте? Ви багато випили!

– Так. Вони моляться йому, пане лейтенанте. Там сидить жрець на ім'я Гамбо. І негри приносять у жертву богам худобу. І він, той бог, її пожирає.

– Нісенітниця, сержанте! Вам треба проспатися.

– Як собі хочете, пане лейтенанте. Але негри кажуть, що це правда. Це, кажуть, велетенська квітка, що пожирає живі істоти. Я думаю, – велетенська орхідея. Негри звать її – Мати всіх квітів і всього живого.

– Хто це вам казав? Той мерзотник Нгамі?

– Ні, пане лейтенанте. Один старий негр. Він казав навіть, що бачив цю квітку. Він проліз був до храму. І за те йому відрізали вуха й вигнали.

– Ху, ну й країна, я вам скажу, сержанте!.. Чорні огидні мавпи-негри, потім ця неймовірна спека, далі барабани, тамтами, чи, як ви запевняєте, негритянський телеграф. І ще всякі байки про велетенські орхідеї. Мати всіх квітів і всього живого... чортзна-що! І я примушений жити тут і збирати податки... Ну, гаразд, я їх примушу, тих негрів! Мені наплювати на те, що буде наступного літа. Мене тоді вже тут не буде, ось що. Сержанте Кокілю!

– Так, пане лейтенанте.

– Ідіть спати. І я спатиму. Ху, яка огидна країна!.. Слухайте, ці чортячі барабани колись перестануть стукотіти? Я спати хочу...

Проте сержант Кокіль уже вийшов. Лейтенант Фаберне важко зітхнув і ліг на канапу.

4

Але спати лейтенантові Фаберне не пощастило. Він перевертався з боку на бік і ніяк не міг заснути. Його дратував стукіт далеких барабанів, їхня таємнича розмова, якої він не міг збагнути. Якась непевність, турбота і неспокій охопили наскрізь проспиртований мозок лейтенанта.

Фаберне підвівся, налив ще склянку вина, випив, стогнучи, мов від болю.

Факторія спала. Навколо неї панувала дика таємнича ніч. Чулися ті ж самі несамовиті крики лісових звірів, нічних птахів, дзижчання комарів. А над усім горував глухий стукіт негритянських тамтамів. Лейтенант роздратувався вкрай. Він відчував, що випив сьогодні занадто багато – навіть для його звиклого до алкоголю організму. В голові йому шуміло, ноги непевно тримали важкий обвислий тулуб. І до того ж йому ввижались всюди дивні примари.

Ось у цьому кутку кімнати, він добре знає, завжди висів рушник. Білий рушник. Але зараз це вже не рушник, а щось інше. Що? Незрозуміло. Біла пляма витягається, розплескується... Це якась дивна квітка. І від неї тягне солодким запахом, од якого паморочиться в голові... Лейтенант Фаберне заплющив очі й кинувся на канапу: спати, спати будь-що, інакше можна збожеволіти!..

Знову минали довгі, тягучі хвилини. Коли саме лейтенантові Фаберне пощастило заснути, він не пам'ятав. Але йому здавалося, що він і зовсім не спав, тільки на хвилинку заплющив запалені повіки, й тієї ж таки миті знову розплющив їх: йому здалося, що канапа під ним хитається.

Лейтенант широко розплющив очі – темно. Не видно нічого. Лампа, мабуть, зовсім погасла. Але звідки таке дивне враження,

ніби канапа весь час гойдається – немов човен на морських хвилях?.. Що за дивна ілюзія? Ніколи ще алкоголь не впливав на лейтенанта так своєрідно. І солодкуваті пахощі ніколи не відчувалися так гостро.

Лейтенант повернув голову і відразу відчув, як у нього з обличчя впало щось м'яке, мов вата чи тонка тканина. І водночас зникли кудись пахощі. Це було зовсім незрозуміло. Немов у кімнаті перебував хтось сторонній. Що? Сторонній?.. На думку про це лейтенант Фаберне похолов. Засвітити лампу, світла сюди, швидше світло!

Лейтенант напружив м'язи, щоб сісти на канапі, – і з жахом відчув, що не може сісти.

– Сержанте Кокілю! Сержанте!..

Мовчання.

Лейтенант не міг поворухнути ні ногою, ні рукою. І знову до його вух вдерся стукіт далеких барабанів – стукіт то наближався, то віддалявся...

– Сержанте! Сержанте!..

Канапа гойдалася. А може, це вже й не канапа? І раптом лейтенант Фаберне, що намагався зібрати в своїх очах все, всю темряву, все незбагненне довкола, аби щось зрозуміти, побачив далеко-далеко малесеньку іскорку, що ледве помітно тремтіла серед пільми. Здавалося, іскорка пливла, вона так само гойдалася в повітрі, як гойдалася канапа, і разом з нею гойдався й лейтенант.

Щось м'яко доторкнулося до обличчя лейтенанта – мов гілка, росиста гілка, яка залишила на обличчі кілька краплинок вологи. То ось звідки враження холодної роси... Лейтенант крикнув, вкладаючи у цей крик останню надію:

– Сержанте!..

Іскорка, з якої він не зводив очей, спалахнула яскравіше, вона перетворилася на гострий язичок полум'я. І відразу замість неї спалахнув великий смолоскип. Він палав яскраво, освітлюючи все довкола. Наче хтось раптом відкрив чорну завісу й показав несподівані декорації величного театру.

Все закрутилося в голові у лейтенанта, що дивився широко розплющеними очима на смолоскип, на велетенські розлогі дерева, що пропливали повз нього, на чорні блискучі, немов вимашчені олією руки негрів, що несли його, зв'язаного... несли – куди?..

Так, лейтенант Альберт Фаберне був зв'язаний; як лялька, він висів на мотузках, підвішений до великої жердини. Ту жердину несли кілька міцних негрів, і лейтенант гойдався у повітрі в такт їхнім швидким широким крокам. Чи, може, носії ступали в такт загрозливим ударам далеких барабанів?..

Лейтенант стиснув щелепи. В голові йому блискавично проносилися уривчасті думки:

«Негри захопили мене, коли я спав... захопили, зв'язали і тепер несуть кудись. Куди? Що вони хочуть зробити зі мною?»

Раптом лейтенантові згадалася розмова з сержантом Кокілем, казка про велетенську квітку. Тоді, слухаючи сержанта, він посміхався. Тепер дика, неймовірна казка видавалася чимось жахливим. Лейтенант голосно застогнав, пробуючи розірвати міцні мотузки. Даремні силкування!..

Палаючий смолоскип, що освітлював усе навколо, посунувся ближче до лейтенанта Фаберне. Скляними очима дивився лейтенант на полум'я, на чорні постаті негрів, що несли його.

Високі міцні люди з блискучою чорною шкірою не звертали на нього, здавалося, ніякої уваги; вони мов прислухалися до далекого стукоту тамтамів.

Але ось один негр широкою твердою ходою підійшов до лейтенанта. На його плечі було бойове вбрання зі шкур диких тварин. Негр пильно розглядав білого. І лейтенант Фаберне з жахом упізнав знайомі суворі риси обличчя: це був Нгамі.

– Це ти?.. Ти?.. – прохрипів він, стискаючи кулаки, охоплений нападком безсилої люті.

Негр спокійно дивився на лейтенанта.

– Так, маса лейтенанте, це я, – нарешті вимовив він.

– Куди... куди ви несете мене?

Нгамі махнув рукою вперед:

– Туди, де на тебе, маса, чекає смерть. Білого хижака несуть зв'язаного, як звіра. Еге ж, бо він – звір!

– Чорна мавпо, за мене помстяться! Тебе битимуть палицями, аж доки м'ясо почне падати шматками з твого тіла... Тебе розстріляють... Тобі відрубують голову!

Лейтенант Фаберне вигукував ці погрози мов божевільний. Він звивався гадюкою, намагаючись визволитися з мотузів. Нгамі усміхнувся:

– Хто битиме? Хто розстріляє?

– Я розірву ці мотузи. Я застрелю тебе! Ти... ти насмілився захопити білого!..

Нгамі зневажливо махнув рукою:

– Хай білий хижак краще рахує свої власні хвилини. Вже недалеко. Тамтами сповіщають усіх негрів. Чуєш, маса?

Глухий стукіт сповнював увесь ліс. Здавалося, тамтами всюди, бо з усіх боків лунав їхній стукіт – одноманітний і страшний. Потріскували під ногами носіїв гілки, шкварчав смолоскип, з нього вогнистими краплями падала вниз палаюча рідина. І тамтами, жажливі дикі барабани з їхнім глухим стукотом...

– Куди... куди ви несете мене? – ще раз спитав Фаберне.

Нгамі урочисто підвів голову:

– Тебе несуть, білий хижаку, назустріч смерті. На тебе чекає...

Смолоскип спалахнув яскравіше і несподівано згас. У темряві, що враз насунулася з усіх боків, лейтенант почув:

– На тебе чекає Мати всіх квітів і всього живого.

Більше лейтенант Фаберне не чув нічого. Він знепритомнів.

5

А коли він розплющив очі, його вже не несли. Він лежав на м'якій траві, його освітлювало рожеве ранкове проміння. Спочатку лейтенантові здалося, що він бачив просто страшний, примарний сон. Він поворухнувся, щоби покликати сержанта й розповісти йому про все. І враз відчув, що руки й ноги йому зв'язано. Він міг ворушити тільки головою. Ні, це не сон!..

Праворуч і ліворуч лейтенант Фаберне побачив десятки негрів. Вони дивилися на нього з ненавистю, як на лютого ворога. І він упізнавав несподівано для себе серед цих облич кілька чоловіків з тих, що приходили до нього просити зменшити податки уранової руди.

Лейтенант відвернувся. Він побачив Нгамі в його бойовому вбранні. А поруч із Нгамі на килимі з сухої трави сидів ще один негр, химерно вдягнений старий дід, розмальований білими смугами. На його зморшкуватій шиї висіло намисто зі звіриних

іклів. Старий похитувався і щось одноманітно й тихо мугикав, поглядаючи на лейтенанта.

Просто навпроти обличчя Фаберне щось повільно й ліниво ворушилося. Спочатку лейтенант не міг збагнути, що це таке. Але за хвилину він здригнувся: наче малесенькі молоточки застукотіли йому в скроні.

Це була велетенська квітка. Вона скидалася на орхідею, але була в тисячу разів більша від неї. Квітка мовби прокидалася. В ній щось ніби пульсувало, скорочувалося і знову розпростувалося, то розкриваючи, то знову закриваючи її товсті червоні пелюстки, схожі на губи ситого хижака. І густий сморід, огидний сморід протухлого м'яса віяв від неї...

Гомін негрів стих. Пролунав голос Нгамі – впевнений, урочистий голос:

– Твій шлях закінчився, білий хижаче. Готуйся побачити свого собаку сержанта в царстві тіней.

– Ви вбили сержанта Кокіля? – прошепотіли з одчаєм побілілі губи лейтенанта Фаберне.

– Так, він помер ще вчора. Він не ссатиме більше крові негрів, і ти не ссатимеш її, й твої брати, білі хижачи. Негри прокинулися. Негри захопили і твою, й інші факторії. Ми будемо нищити білих гнобителів, ми йдемо!..

Гнівний гомін негрів відповів йому. І знову стало тихо. Нгамі промовив:

– Ти загинеш тут, маса. Тебе пожере Мати всіх квітів. Від тебе не залишиться нічого. Ніхто не побачить твоєї загибелі, крім старого Гамбо, старого жерця, що потім розповість мені про все. Сьогодні ж я повернуся, щоб довідатися про твою загибель! Готуйся вмерти, білий хижаче! Гамбо, ми йдемо!

Старий жрець урочисто підвівся, піднявши руку. Він співав якусь пісню – журну, тоскну. Негри виходили один за одним за двері в стіні з товстих стовбурів дерев, що оточувала це місце. Вони кидали погляд на лейтенанта, який лежав на траві перед квіткою-велетнем, і щезали. В цьому погляді не було ані жалю, ані співчуття. Так дивляться на запеклого ворога, якому немає і не може бути пощади. Лейтенант Фаберне відчув це. Він з безсилої люті заскрипів зубами.

Коли всі вийшли, Нгамі щось сказав жерцеві; той відповів йому, нахиливши голову. Одним стрибком Нгамі опинився перед лейтенантом. Очі його палали зненавистю.

– Я вбив би тебе, маса, сам. Але плем'я хоче принести тебе в жертву квітці. Хай! Я повернуся ще. Я повернуся! І, коли квітка не схоче пожерти тебе, я сам допоможу тобі побачитись з сержантом!..

6

Лейтенант заплющив очі: їм довелося забагато побачити цієї ночі... Через хвилину він знову розплющив їх. Нгамі вже не було. Лейтенант боязко поглянув на старого жерця. Негр сидів на своєму килимі й так само одноманітно співав щось. В його пісні, незрозумілій і дикій, Фаберне почулися знайомі слова. Старий мурмотів:

– Ти загинеш, ти загинеш, маса... Мати всіх квітів пожере тебе... Від тебе нічого не залишиться, нічого... Вона прокидається, Мати всіх квітів, прокидається...

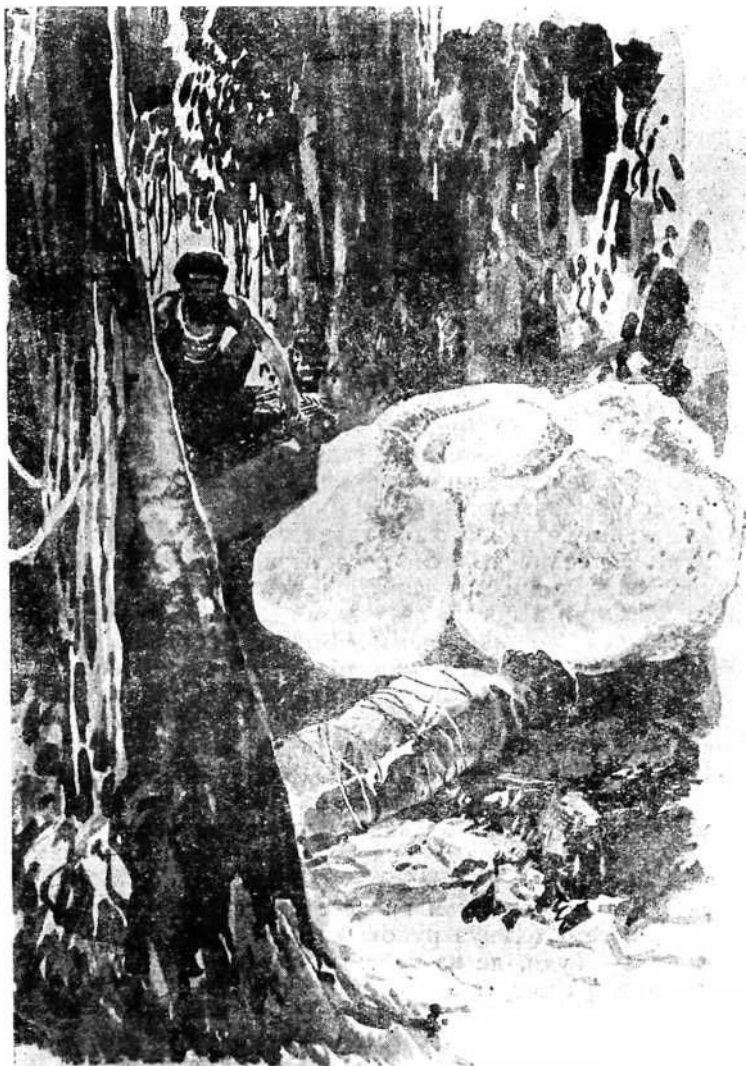
Лейтенант Фаберне насилу примусив себе поглянути туди, звідки віяв огидний солодкий сморід. Він побачив, як розсуваються червоні пелюстки велетенської квітки. Вона нахилилася, вона тяглася до нього. Червоні пелюстки мов ладналися схопити його зв'язане тіло. Липуча рідина краплями збиралася на краях пелюсток, змочувала жорсткі волосинки, що стирчали по тих краях. Звиваючись, лейтенант спробував відсунутись. Це було неможливо. А старий жрець мурмотів, поглядаючи на лейтенанта:

– Ти загинеш, ти загинеш, маса... вона пожере тебе!..

– Слухай, ти, чорна мавпо... слухай, – хрипким голосом промовив Фаберне і відразу отямився: – Е-е, пробачте, пасторе... Я дам вам багато грошей, врятуйте мене... Пане жрець, я все віддам вам... Усе! Адже ніхто не побачить цього... Вони всі пішли звідси...

Лейтенант вкладав у свої благання всі надії. Якби цей старий негр схотів!.. Якби він тільки схотів урятувати його!..

Гігантська квітка нахилилася ближче. Її густий огидний сморід дурманив. Її пелюстки рухалися. Вони тяглися до лейтенанта.

– Пане жрець, я все віддам вам... урятуйте мене!.. Адже я нічого не зробив вам поганого, врятуйте мене!.. Пане жрець, мені не можна помирати, мені треба повернутися до Європи... Я все віддам вам...

Лейтенант говорив, плутаючись у словах, він бачив перед собою тільки червоні пелюстки, що загрозово наближалися до нього. На лобі його виступив піт:

– Урятуйте мене... Ой, вона тягнеться до мене!.. Ці ситі червоні губи... Вона ворушить ними... Я все віддам вам!.. Усе, все... Ой!..

Лейтенант Фаберне відчув, як щось обережно доторкнулося до його куртки. Обливаючись потом, він озирнувся. Старий жрець витяг у нього з кишені годинник на ланцюжку і з цікавістю роздивлявся його. Нові надії сповнили лейтенанта:

– Пане жрець, я все віддам вам, – почав він знову. – У мене є ще інші речі, вони сподобаються вам... Урятуйте мене... Адже ніхто не довідається...

І з подивом, з радістю він помітив загадкову усмішку на обличчі в жерця. Старий негр натужно потяг лейтенанта за ноги від страшної квітки...

7

Лейтенант Фаберне лежав метрів за два від квітки, що безнастанно рухала товстими пелюстками. З огидою він дивився, як старий негр, хитро посміхаючись, відрізає невеличкі шматки м'яса від туші кози, що лежала перед ним, і подавав їх квітці. А вона повільно захоплювала їх товстими пелюстками, пульсуючими рухами втягувала всередину, мов ковтала. Так, квітка їла шматки м'яса, вона жерла їх, як хижак, як тварина, тільки повільніше...

Жрець подав квітці останній шматок, і він зник усередині дивної пащі. Пелюстки закрилися. І тільки ледве помітний рух їхній тепер свідчив про те, що квітка перетравлювала їжу. Жрець підійшов до лейтенанта.

Він хитро примружив очі й огидно посміхався:

– Квітка наїлася, маса, вона сита. Вона їсть отак щоранку, маса. Гамбо знає, як дурити людей. Вони приносять жертви квітці, Гамбо дає їй шматки – і собі шматки. Дурні негри вірять, що квітка з'їдає все. Вони не знають, що квітка їсть тільки шматки.

Жрець сміявся, показуючи гнилі пеньки зубів, він підморгував лейтенантові. Нарешті, Фаберне збагнув: старий жрець дурив негрів. Велетенська квітка, правда, їла м'ясо, але тільки маленькі шматки. Звісно, вона не могла з'їсти нічого більшого від миші. Жрець дурив свій народ і тепер був радий з

того, що міг позбутися лейтенанта та ще залишити собі його годинник.

– Маса піде звідси, Гамбо покаже йому шлях. Маса піде, негри думатимуть, що квітка пожерла його... Негри принесуть ще жертви, Гамбо буде ситий...

Тепер лейтенант уже не боявся нічого.

– Ну, розв'язуй мене, ти, чорний шахраю, – звелів він. Адже жрець був зацікавлений у тому, щоб лейтенант якнайскоріше сцез. Тоді він міг би сказати неграм, що квітка зжерла його. – Розв'язуй та показуй шлях. Швидше, бо мені вже набридло тут!..

Старий негр, хитро посміхаючись, розв'язав лейтенантові ноги й допоміг йому підвестися.

– Ну, розв'язуй руки, – нетерпляче підганяв Фаберне.

Гамбо заперечливо похитав головою.

– Що? Розв'язуй руки!

– Ні. Я виведу масу за село. Тільки там розв'яжу руки. Маса може заподіяти лихо старому Гамбо.

Лейтенант люто заскрипів зубами: хитрий старий шахрай!

Проте сперечатися не можна було.

– Тоді ходімо швидше!

– Хай маса йде сюди. Отак...

Старий жрець обережно підійшов до стіни зі стовбурів і з натугою відтяг убік один з них. У стіні відкрився вузький прохід.

– Сюди, маса, – таємниче промовив жрець, показуючи рукою на прохід. – Хай маса йде, Гамбо – за ним.

Лейтенант ступив кілька кроків до стіни. За нею, це видно було через прохід, лісом тяглася вузька стежка. Фаберне озирнувся. Гамбо йшов за ним. Уперед, швидше звідси!.. Лейтенант хутко підійшов до проходу – і раптом відсахнувся.

– Проклятий шахраю, ти обдурив мене! – вигукнув він, кидаючись назад.

Та старий негр був зляканий не менше від лейтенанта. Він тремтів, він задкував, він відмахувався, не зводячи погляду з проходу в стіні, де стояв високий Нгамі з сокирою в руках. З-за спини Нгамі визирали ще кілька молодих негрів.

Лейтенант Фаберне заціпенів на місці. Це був кінець. Він бачив, як Нгамі підійшов до старого жерця. Очі його палали. Він гнівно щось сказав жерцеві, потім високо підняв сокиру і

блискавкою опустив її на голову старому. Без жодного звуку старий жрець мертвий упав на траву.

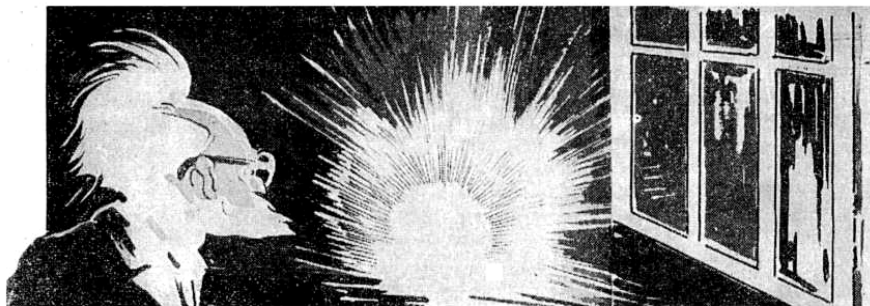
Навіть не глянувши на нього, Нгамі наблизився до велетенської квітки. Кілька секунд він стояв перед нею, мовби вивчаючи її. Потім знову махнув сокирою – і квітка впала на землю, відрубана од стовбура. Товариші Нгамі з острахом дивилися на неї. Але Нгамі штовхнув пелюстки ногою, глузливо засміявся й повернувся до товаришів.

Мов стороння особа, лейтенант Фаберне бачив ще, як ворухнулися пелюстки дивної квітки, як Нгамі підступив ближче до нього, як люто і непримиренно дивилися на нього очі молодого негра. Лейтенант почув ще, як вимовив Нгамі:

– Маса не хотів зустрітися зі своїм сержантом? Тепер він разом зустріне і сержанта, і старого Гамбо.

Останнє, що побачив лейтенант Фаберне в своєму житті, – блиск сокири над головою. Він заплющив очі, щось різко вдарило його, мов граната вибухнула над ним, – і все зникло.

БЛИСКАВКА В ПОЛОНІ¹

Гроза заважала професорові Екслеру. Він підвівся, грюкнувши кріслом, зсунув окуляри на лоб і нервово почав ходити по кімнаті, вимірюючи довгими кроками сторони й діагоналі її прямокутника. Справді, безнастанні блискавиці й різкі удари грому не допомагали мислити.

А втім, професор Екслер не звернув би ніякісінької уваги на грозу, коли б не події, що відбулися раніше. Він гнівно поглянув на круглий стіл, де стояла масивна скриня з мармуру, і ще швидше заходив навкоси по кімнаті.

Ця скриня!.. У листі, якого професор одержав сьогодні вранці, було написано просто:

«Любий дядечку! Я захопився роботами місцевих майстрів, що чудово виробляють із мармуру різні речі. Отож і придбав у них цю прекрасну скриню з суцільної брили мармуру й надсилаю її Вам на ознаку моєї пошани. Покладіть туди свої рукописи, вкиньте туди, до речі, й мого ворога – вашого лютого бульдога Джима, щоб він менше гавкав. Одне слово, використайте як хочете цей подарунок свого небожа, що шанує і любить Вас – навіть так, що сьогодні ж виїздить до Вас власною персоною. Ваш Дік».

¹ © Владко В., текст, 1933.

© Невський В., ілюстрації, 1933.

© Гроховський А., ілюстрація, 1936.

Рукописи – до цієї огидної важкої споруди?.. Улюбленого бульдога Джима – в цю незграбну річ?.. Ні, Дік, хоч він і небіж професора Екслера, надто багато бере на себе. Що за нахабство, що за розбещеність!

Знов майнула блискавка, знов прогуркотів і розсипався на важкі уламки грім. Гроза лютувала. До кімнати постукали.

– Заходьте!

На порозі стояла худорлява жіноча постать. Економка професора місіс Пунд несміливо промовила:

– Пане професоре, – у вас знову незачинене вікно. Боронь боже блискавка вдарить...

– Ідіть геть! Ну? – гримнув професор грізніше від грому.

– Мене вже немає... немає!

Двері знову зачинилися. Професор, засунувши руки в кишені, люто дивився на ручку дверей, що ще кілька секунд ледве помітно рухалася: місіс Пунд не здавала позицій одразу. Професор тупнув ногою:

– Ну?

Ручка завмерла. І тієї ж хвилини професор Екслер почув позад себе якесь дивне шипіння, навіть легкий присвист, наче з крана виходив газ. Професор швидко повернувся на закаблуках – і вражений застиг.

На підвіконні сяяла дивна блакитна вогняна куля. Вона помітно вібрувала і здригалася. Куля скидалася на їжака, тільки замість голок у всі боки від неї стирчало щось подібне до моху... Ні, не стирчало, а мінилося голубим сяйвом, пухнастим і химерним. Куля коливалася на вікні, ніби збиралася стрибнути в кімнату. Від неї йшло це дивне шипіння: то горіла фарба на вікні.

Професор не встиг навіть витягти руки з кишень, а блакитне чудо вже м'яко гойдулося, відірвалося од підвіконня й повільно

попливло, немов іграшкова повітряна кулька, вздовж кімнати. Воно коливалося, воно плавно оминало речі, ніби навмисне обходячи їх.

Ні, професор Екслер не злякався. Щоправда, очі його майже вилізли на лоба й волосся заворушилося на голові. Але не з переляку. Тремтячими губами він прошепотів:

– Куляста блискавка! Виняток із мільярдів звичайних блискавок! Зберегти... сховати... вона ж розірветься!

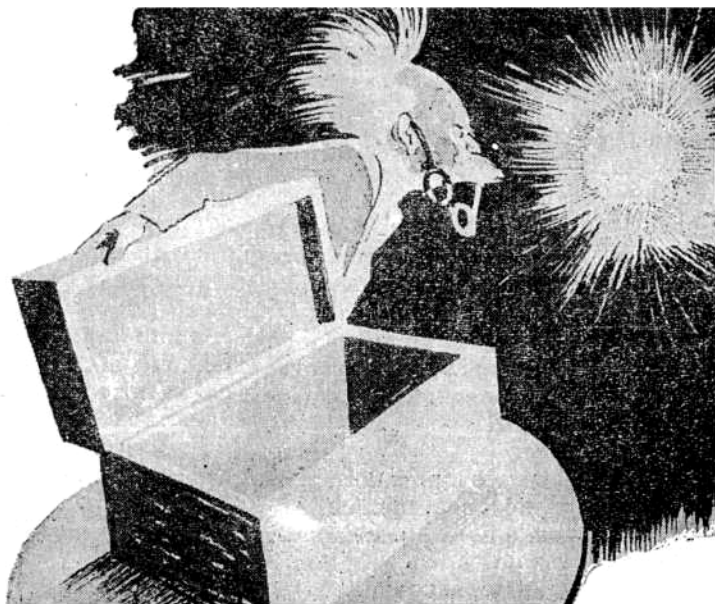
Вогняна куля пливла круг кімнати, підхоплена повітряною течією. Вона поминула вже одну стіну, другу... і повільно наближалася до мармурової скрині.

– Еврика! Ось воно! Скриня – схованка для блискавки. Мармурова скриня – в ній блискавка буде ізольована від усього. Але... але як же її всадити туди?

Куля пливла просто до скрині. Професор Екслер забув про все. Він прожогом кинувся до скрині й натужно відкрив її важке віко.

– Іди... іди сюди, любонько, – бурмотів він, – чудова блискавонько, іди сюди!

Він благов, він приємно посміхався, улесливо примружував очі, зазиваючи блакитну кулю, мов живу істоту. Вогняна куля,

немов погоджуючись, підпливла ще ближче – і спинилася над самою скриннею, вібруючи й коливаючись у повітрі.

– Ну, мила, ну, дорогенька моя... лізь у скриню... благаю тебе!

Куля завмерла, але їй не виявляла бажання спускатися в скриню.

І раптом відчинилися двері до кімнати. Подув вітру гойднув блискучу кулю, вона легко торкнулася піднятого віка і від нього відхитнулася вниз. Цього було досить. Професор Екслер хутко притиснув віко: блакитна куля сховалася в скрині.

В кімнаті пролунав дзвінкий сміх:

– Дядечку, це ви так ховаєте Джима? Але чому ж він не гавкає? А втім, я ніколи не думав, що ви так швидко виконаєте мою пораду і сховаєте цього мерзенного собаку.

Так, це був Дік, небіж професора. Він засміявся, і на його засмаглому обличчі блиснули білі зуби.

– Иди допоможи мені, – з напругою вимовив професор, з усієї сили натискаючи на віко скрині.

– Охоче, дядечку, але йому там нічим буде дихати... – і Дік хотів відхилити віко.

– Не чіпай! – вигукнув професор.

– Але...

– Ніяких «але».

Натискай!

– Та я ж натискую!

– Поклади на скриню кілька томів енциклопедії!

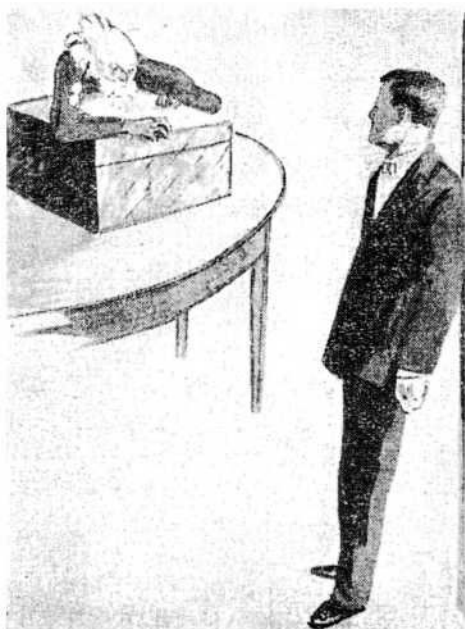
– Ну ось, поклав, але...

– Не розмовляй!

Зверху постав оцю важку лампу.

– Але... Ні, ні, я мовчу. Давайте поставлю!

Професор, полегшено зітхнувши, сів у крісло. Небіж стояв перед дядечком і незбагнено поглядав на нього.

– Він сказився? – нарешті несміливо запитав Дік.

– Хто?

– Джим... ваш бульдог?

– Ніякого бульдога. Джим спить. У твоїй скрині – блискавка!

Дік широко розплющив очі, але відразу засміявся.

– Дядечку, не жартуйте... – почав він.

Та професор Екслер владним помахом руки спинив його:

– Ніяких жартів. У твоїй скрині – блискавка. Найрідкісніша куляста блискавка. Я спіймав її, коли вона залетіла до кімнати через відчинене вікно.

Дік безпорадно поглянув на скриню.

– Так, блискавка там, – сказав професор переможним голосом. – Ця велетенська сила – в скрині. Нечуваний факт! Історія, щоправда, знає кілька випадків, коли кулясті блискавки залітали до приміщень. Але вони зазвичай, торкаючись чогось металевого, вибухали, як бомби, руйнуючи все навколо. Це ж конденсована електрика! І ось вона тут, у скрині. Отак. Чого ж ти відступив?

– Ні... я нічого... – промовив Дік. – Це дуже, дуже цікаво, звісно. Я ніколи не думав... А що ж ви робитимете з нею?

– Гм... Я цього ще не вирішив. А й справді...

Професор замислився.

– А й справді, що з нею робити? Якщо блискавка вибухне, вона висадить у повітря весь наш будинок.

Дік оглянувся на скриню й відійшов ще трохи далі.

– Твоя скриня замикається?

– спитав професор.

– Ні.

– Гм... Тоді треба... А чорти його знають, що саме треба!

Професор Екслер збентежено потер скроню. Справді, становище склалося загрозливе. Не далі як за три кроки від нього в мармуровій скрині скупчилися мільйони

вольтів конденсованої електрики, що першої-ліпшої хвилини могла зруйнувати все довкола.

– Дядечку, – порушив мовчанку Дік.

– Що?

– Навіщо ви її... спіямили? Пішла б вона собі геть і той... все було б гаразд.

Професор Екслер сердито поглянув на Діка.

– Як міг я пропустити такий надзвичайний випадок? Адже...

Він раптом спинився й прислухався: знову почулося знайоме шипіння. Обережно, навшпиньках професор підійшов до скрині. Так, вона була гаряча, це відчувалося навіть на відстані. Від скрині йшов дивний гоструватий запах.

– Ти чуєш, Діку?

– Що саме?

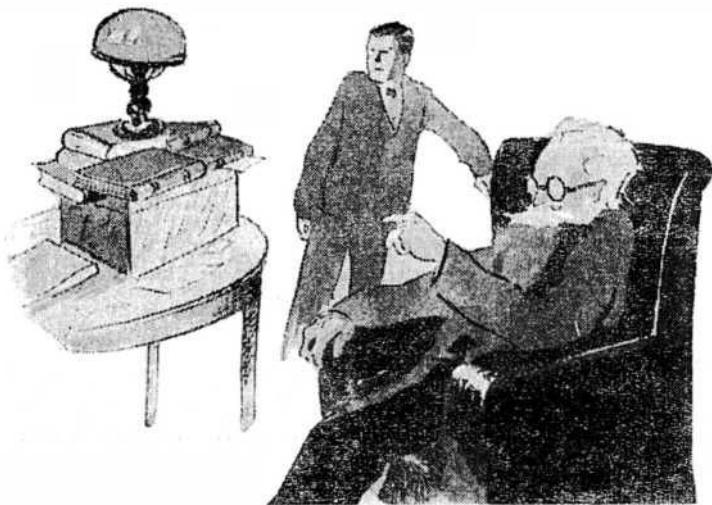
– Це запах озону. Га? Блискавка, що сидить у скрині, озонує повітря. Виходить, вона робить це крізь мармур: адже скриня добре закрита.

Дік кисло всміхнувся:

– Знаєте що, дядечку? Поки вона, ваша блискавка, обмежується цим озонуванням, я не заперечую. Але вона може раптово позбавити нас можливості відчувати цей запах...

– Що ти хочеш сказати?

– Нічого незвичайного, дядечку. Ви ж самі попереджали, що

куляста блискавка може вибухнути, як бомба... разом зі скринєю. А чого це вона, до речі, шипить?

– Не знаю... Гм... бачу тільки, що вона дедалі більше розігріває скриню.

Дік знову всміхнувся.

– Аж до самого вибуху матимемо безплатне електричне опалення, дядечку. А може, ми від тієї блискавки ще прикурюватимемо цигарки?..

– Ні до чого твої жарти, – суворо відрізав професор Екслер.

– Та я ж зовсім не жартую, дядечку, – не вгавав Дік. – Чому б їй, вашій блискавці, не запалити мою цигарку, якщо вона – он подивіться! – підпалює обкладинки томів вашої дорогоцінної енциклопедії, що лежать на віку скрині. І це всього за кілька хвилин. До речі, яка зараз година?

Дік поглянув на годинник. На обличчі його з'явився вираз подиву. Дік прислухався:

– Дядечку, годинник стоїть!

Професор похапцем витяг з кишені свого годинника. Він також стояв.

– Е-е... Бач, Діку, вона, ця клята електрична куля, мабуть, магнетизує все навколо. От і спинила наші годинники. Адже це, зрештою, цілком зрозуміло... як біля великої динамо-машини. Та чого ти знову всміхаєшся?

Дік важко сів у крісло.

– Маємо певні наукові досягнення, дядечку. Безплатне електричне опалення – раз. Спалені обкладинки вашої енциклопедії – два. Магнітну дію вашої блискавки – три. Озоноване повітря – чотири. Нарешті, спинені й зіпсовані вкрай годинники – п'ять. Що буде далі?..

Раптом зашипіло дужче. Здавалося, всередині скрині клекоче пара, як у паровому казані. Професор Екслер і Дік змовкли. Вони дивилися на скриню, не наслідуючись ворухнутися.

– Лампа! Лампа! – врешті вигукнув Дік.

Лампа, що стояла поверх томів енциклопедії на віку скрині, хитнулася. Віко здригнулося, мов хтось зсередини скрині намагався підняти його. Шипіння погучнішало.

Нарешті віко різко сіпнулося вгору. Лампа ще раз хитнулася, але не впала. Віко, піднявшись на півсантиметра й випустивши

зсередини скрині маленьку вогняну блакитну кульку, знов опустилося.

Кулька, похитуючись, попливла в повітрі, наближаючись до Діка.

– Е, ні! – пробурмотів той, кидаючись убік. – Не маю анінайменшого бажання, щоб мене розстріляли, хоч би й електричною кулею. Такої згоди не давав. Іди геть!.. Дядечку, бережіться!

Кулька поминула його й попливла до професора – той мерщій відстрибнув убік.

Обличчя його спітніло, одна голобля окулярів зіскочила з вуха й повисла збоку. А блакитна кулька, граційно коливаючись у повітрі, немов жартуючи, пливла й пливла, наближаючись до вікна.

– Дядечку, є вихід! – несамовито вигукнув Дік.

– Що? Який вихід?

– Вона ж пливе в повітрі. Її можна вигнати звідси.

– Як?

– Вентилятор!

Він схопив маленький настільний вентилятор і ввімкнув його. Лопаті злилися в одне блискуче коло, створюючи вітерець.

– Ось зараз її вижену.

Дік обережно наставив вентилятор проти кульки. Повітряна хвиля підхопила її й понесла до вікна.

– Обережно, Діку, обережно!..

Але Дік уже впевнено керував пересуванням небезпечної іграшки. Кулька, погойдуючись, підпливла до вікна, легко вилетіла в нього і зникла, підхоплена свіжим післягрозовим вітром. Дік полегшено зітхнув:

– Дитинку вигнали. Тепер візьмемося до матінки. Він витер рукою лоб. Професор Екслер із повагою дивився на небожа: той урятовував становище.

– Так, – вів далі Дік, – гаразд. Дядечку, ідіть до скрині!

– Але...

– Ніяких «але». Ідїть! Так. Зніміть лампу.

– Однак, Діку...

– Ніяких «однак»! Ми з вами помінялися ролями, дядечку. То ви мені наказували, а я говорив «але» і «однак». Тепер навпаки. Ніяких «проте», кажу я вам! Зняли лампу? Добре. Знімайте по одній ваші книжки. Та обережніше! Так, зачекайте, я зайду з протилежного боку, щоби бути наготові. Так. Підіймайте віко. Та не голими руками, дядечку!..

– Ой! Обпікся!

– Я ж казав, не голими руками. Візьміть отой рушник. Так. Раз... два... три!

Віко, затріскотівши, відскочило вбік. Обидва дивилися на скриню. З неї, як голова зацікавленої людини, визирнула верхня частина блакитної великої кулі.

– Вилізай... та вилізай же звідти! – бурмотів крізь зціплені зуби Дік. – Махніть на неї рукою, дядечку!

Професор виконав наказ. Блакитна куля здригнулася й піднеслася вгору, підхоплена гарячим подихом, що повів від скрині.

Скільки вистачало шнура від вентилятора, Дік зайшов за кулю і скерував на неї повітряний потік від лопатей. Куля хитнулася вбік, але попливла у потрібному напрямі. Вона так само вібрувала, як і спочатку; від неї розходилося блискуче сяйво.

В кімнаті почувся виразний хрускіт: то професор Екслер зронив з носа окуляри і, забувши про них, розчавив ногою.

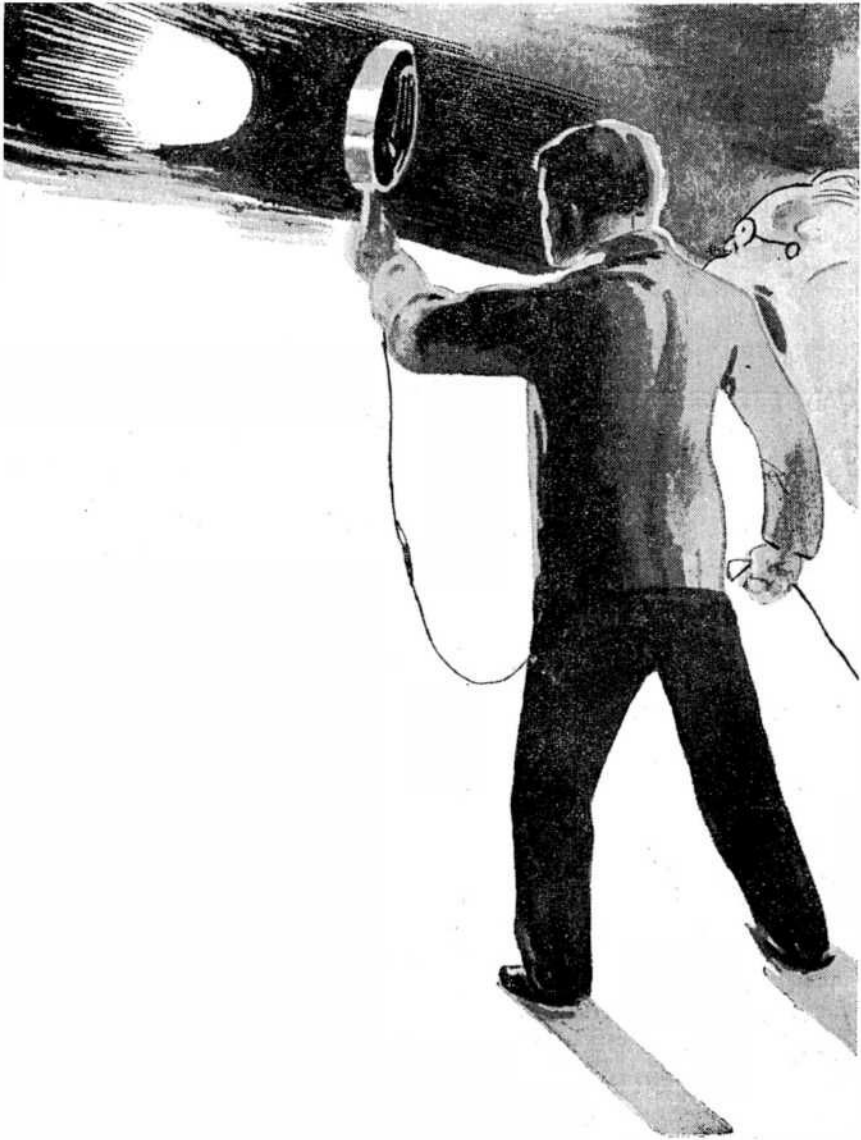
Але Дік не звертав уваги ні на що. Він старанно підштовхував кулю до вікна. Ось вона вже наблизилася до рами, зовсім готова вислизнути надвір. Але її щось немов затримало. Дік підійшов ближче, наставляючи вентилятор просто на кулю.

Але вогняна куля не хотіла виходити за вікно.

– Хай його дідько вхопить! – вилаявся Дік. – Змінився вітер. Не пускає. Вентилятора замало.

І саме цієї хвилини професор побачив, як обережно ворухнулася ручка дверей. Хтось пробував відчинити двері.

Одним стрибком професор Екслер опинився біля дверей, намагаючись спинити непроханого відвідувача: адже протяг міг гойднути кулясту блискавку, це спричинилося б до вибуху... Але було вже пізно.

Двері відчинилися, і нерішучий, солодкий голос місіс Пунд запитав:

– Чи не час уже, любий пане професоре, пити чай? Адже все на столі вже з півгодини...

– Під три чорти!.. – заревів професор Екслер з одчаю.

– Ой, мене вже немає! Я тільки нагадала... немає...

Місіс Пунд зникла. Професор повернувся знову до вікна, боячись поглянути на Діка.

Проте той стояв нерухомо, опустивши вниз вентилятор. На обличчі його грала щаслива усмішка.

– А... блискавка? – ледве чутно запитав професор.

Дік махнув недбало рукою до вікна:

– Вилетіла! Шановна місіс Пунд допомогла мені, відчинивши двері. Утворився протяг, який підхопив нашу небезпечну гостю і виніс її надвір. Кінець. Вітаю вас, дядечку!

А що професор мовчав, розгублено кліпаючи очима і здивовано дивлячись на небожа, Дік додав:

– Ходімо краще вип'ємо чаю. До речі, подякуємо місіс Пунд, що допомогла нам. А взагалі, дядечку, надалі не ловіть блискавок, навіть кулястих. Звісно, це дуже цікаво – мати мільйони вольтів у скрині, що безплатно обігрівали б нас... Але краще поки що без цього. Ходімо! Я з насолодою вип'ю аж п'ять склянок чаю за здоров'я нашої небезпечної гості й любої місіс Пунд.

МЕРТВА ВОДА¹

1

— **О**сь він, ось!.. Сам професор Тарп! — пронеслося стримане шепотіння по кімнаті.

Зашелестіли сторінки записних книжок і блокнотів, націлилися автоматичні ручки: репортери приготувалися.

Так, це був сам професор Тарп, що сьогодні вперше за кілька років погодився прийняти репортерів європейських газет. Великий професор Тарп, що досі відмовлявся брати будь-яку участь у роботі лабораторій наукових інституцій; той самий Тарп, що вперто відмовлявся від будь-якої допомоги держави чи велетенських промислових корпорацій, зацікавлених у його роботі. Той самий професор Тарп, що висловився одного разу перед представниками преси так:

¹ © Владко В., текст, 1934.

© Невський В., ілюстрації, 1934.

– Я пишаюся тим, що моя робота незалежна. Я пишаюся тим, що служу самій науці – більше нікому. Наука має бути поза межами політики, вона має бути незалежна. Наука для науки, чиста наука – ось моє гасло.

І сьогодні професор Тарп погодився знову, після кількох років мовчання, прийняти репортерів. Йому-бо належала велика честь бути винахідником нечуваного апарата для добування казкової важкої води, про яку так багато писали наукові журнали цілого світу.

Професор Тарп презирливо поглянув на репортерів; його довга сива борода гойднулася праворуч, ліворуч і завмерла, схоплена пальцями лівої руки професора.

– Джентльмени! – почав він, не дивлячись уже ні на кого. – Джентльмени! Сподіваюсь, ваш час так само обмежений, як і мій. Отже, дозволю собі висловлюватися коротко й конкретно. Всім вам відомо, що формула води H_2O є стандартна формула – і тільки. Так само як символи Н, О, Р – і все це може визначати різні речі. Це не морфологічні ознаки, а...

Він спинився, суворо поглядаючи на одного з репортерів, який підняв руку.

– Що таке? Га?

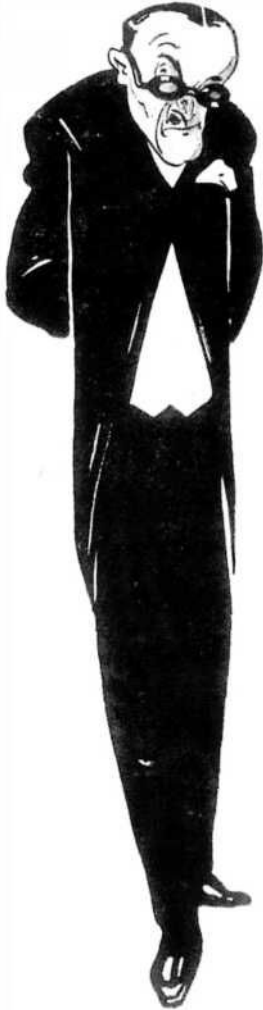
– Пробачте, вельмишановний пане професоре, але... ми просили б вас говорити, так би мовити, трохи популярніше... звісно, для нас усе це той... гм... цілком зрозуміло, але... але, гм... наші читачі, публіка...

Цього було досить, щоб професор Тарп раптом розсердився:

– Читачі? Публіка? – крикнув він. – Мені це байдуже! Час уже всім розуміти наукову мову. Я не можу говорити інакше. Проте... Е, ідіть сюди, Грехеме. Панове, це мій помічник, містер Грехем. Він спробує вам розповісти ясніше. Вважайте, що це говорю я. Грехеме, з'ясуйте справу цим, гм, молодим людям.

Він переможно поглянув на репортерів і сів у крісло, витягнувши перед собою ноги. Грехем, сухий чоловік в окулярах, виступив на середину кімнати.

– Панове, – почав він, – я спробую, якщо це мені вдасться. Всі ви, певно, чули про так звані хімічні елементи. Адже найпростіші речовини ми звемо елементами. Ну, наприклад, водень, кисень, залізо тощо. Для кожного з цих елементів є певне

місце, передбачене знаменитою періодичною таблицею відомого хіміка Менделєєва. Це з погляду хімії. А з погляду фізики – всі елементи відрізняються електричним зарядом ядра своїх атомів і вагою того ядра...

– Стоп, Грехеме, – вигукнув професор Тарп, – облиште про вагу!

– Пробачте, професоре, – вклонився Грехем. – Зараз я з'ясую. Головне, панове, це електричний заряд. От, припустімо, атомне ядро заліза має електричний заряд 26 умовних одиниць; це властиво тільки залізу. Тільки воно має такий заряд. А вага ядра атома заліза, як це вважалося досі, – 56 умовних одиниць. Але фізика встановила, що є інші атоми з таким самим електричним зарядом ядра 26, але іншою вагою – не 56, а 54 одиниці. Що ж це за елемент? Елемент, що відрізняється від звичайного заліза лише вагою ядра?

– Новий елемент?.. Гм... Запишемо, – промовив один з репортерів.

– Ніяких нових елементів, юначе! – злісно вигукнув професор Тарп. – Ви нічого не розумієте. Мовчіть! Грехеме, я не можу, скажіть їм...

Грехем вів далі так само спокійно, як і раніше:

– Звісно, це не буде новий елемент.

Це таке ж залізо, як і звичайне. Його навіть майже не можна відокремити з суміші звичайними нормальними хімічними засобами. Тільки найточніший спектральний аналіз покаже вам наявність такого нового заліза, заліза номер другий. І отакі елементи-близнюки дуже розповсюджені. Ми маємо тепер уже два заліза, два водні, три сірки, цілих сім відмін ртуті, аж одинадцять різних олов. Сподіваюся, панове, це зрозуміло... – Грехем зробив

коротеньку насмішкувату паузу й додав: – Для ваших читачів, панове?..

Той самий репортер радісно відповів:

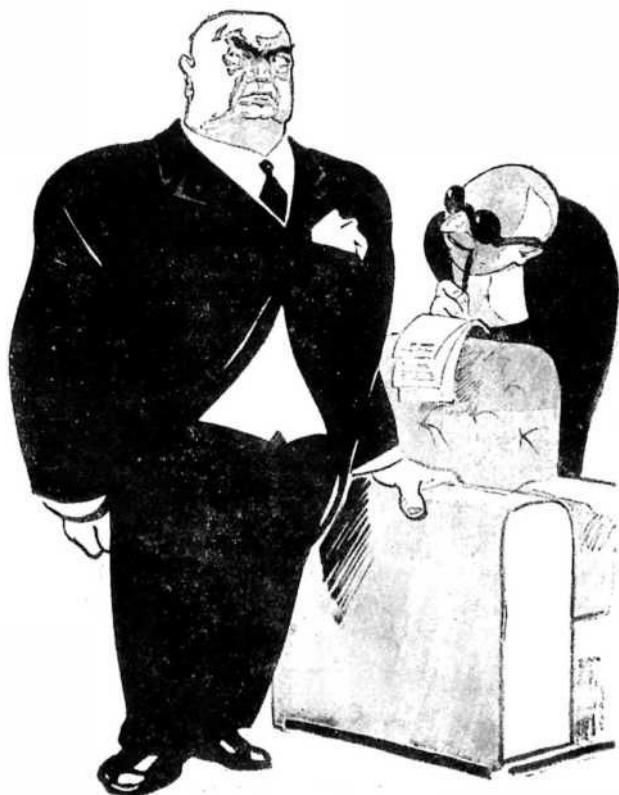
– О, безумовно! І все це...

– Все це називається ізотопами! – нетерпляче перебив його професор Тарп. – Адже про це навіть мій кіт Том знає...

– Нові... елементи... називаються... ізотопами, – бубонів репортер, старанно записуючи в блокнот.

– Мовчіть! Не пишіть такого! – знов закричав Тарп. – Нічого подібного! Немає ніяких нових елементів. Ой, я не могу з цими дур... ой, пробачте, я не те хотів сказати... Бінче, з'ясуйте їм. Панове, це мій другий помічник.

Містер Бінч, кремезний чоловік із лисою головою, говорив ще спокійніше, ніж Грехем:

– Панове, професор Тарп просить вас мати на увазі, що ніяких нових елементів немає. Розумієте, немає. Бачите, це ніби близнюки. Вони однієї родини. І цілу таку родину доводиться вміщувати до однієї клітинки таблиці Менделєєва, ущільнюючи, так би мовити, її житлоплощу. Ось чому ми називаємо таких близнюків ізотопами. Бачите, грецькою мовою «ізо» означає «однаковий», «топос» – означає «місце». От і все.

Репортери записали останнє слово – і один з них запитав:

– А до чого тут ця сама важка чи мертва вода?..

– Ми припустили, що може існувати така вода, у якій замість звичайного водню є його близнюк, важкий водень із таким самим електричним зарядом атомного ядра, але іншою вагою, вдвоє важчий від звичайного. Хімічна формула такої води не зміниться, але вода буде трохи іншою. Ми знайшли цю воду після довгої і впертої роботи. Вона замерзає при вищій температурі й кипить так само при вищій від звичайної води. І ця вода важча від звичайної, як вам легко зрозуміти.

– А чому ви називаєте цю воду ще й мертвою?..

Бінч розкрив був рота, щоб відповісти, але владний голос професора Тарпа спинив його:

– Стоп! Грехеме, Бінче, прошу негайно за мною, до лабораторії. Досить розмов! У мене виникла цікава думка. Треба її негайно перевірити. А вам, панове репортери, все, що треба, скаже мій третій помічник, містер Охасі.

Тарп вийшов. Грехем і Бінч поспішили за ним. Охасі, маленький стрункий японець, із вузькими очима за великими круглими окулярами, видимо, незадоволений з того, що йому доводиться гаяти час на балачки, поспішав закінчити розмову:

– Щодо назви «мертва вода», – швидко говорив він, – то це сталося ось чому. Ми пробували бризкати такою водою зерна. І ті зерна відразу робилися мертвими, вони не проростали потім... Ми побризкали такою водою комах – і комахи відразу загинули. Ми побризкали кроля – і він умер так само, як і інший кріль, якому ми дали випити важкої води. Ми назвали цю воду мертвою, бо вона вбиває все.

– Отрута?..

– Ні, цього ми не знаємо. Правду кажучи, це щось більше ніж отрута. Бо отрута впливає, лише попавши до шлунка або в кров. А ця мертва вода вбиває, навіть тільки торкнувшись живої істоти.

– І апарат професора Тарпа?..

– Про апарат нічого не можу сказати. Він поки що конструюється. Пробачте, панове, мені треба йти. На мене чекає робота.

2

Загалом професор Тарп із допомогою своїх помічників розповів репортерам усе цілком правильно. І не його провина, що репортери залишилися незадоволені, бо передусім їм хотілося довідатися про новий апарат професора Тарпа. Але говорити про цей апарат було ще рано. Його модель тільки встановили в лабораторії, апарат був ще не випробуваний.

Минув усього тиждень, – і становище різко змінилося. Щоправда, тепер на професора Тарпа не напосідали незнайки-репортери, його ніщо не дратувало. Та, проте, він ніколи не був би таким веселим і говірким, якби не закінчив модель апарата. Апарат працював. Апарат, що міг добувати важку воду в необмеженій кількості, – був готовий.

Професор Тарп сидів у кутку лабораторії в своєму улюбленому кріслі. Погладжуючи сиву бороду, він повагом говорив:

– Так! Це справжня перемога! Друзі мої, апарат працює. Ось вона, важка вода, збирається краплина за краплиною. Але повернімо цю ручку, збільшмо загальний потік води, що проходить крізь апарат. Отак, – і важка вода відокремлюється вже не краплинами, а суцільним струменем. Перемога! Друзі мої, вітаю вас!

Помічники професора уважно слухали його: Грехем, – стоячи біля апарата, немов готовий захищати його від когось; Бінч, – не зводячи погляду з великої пляшки, де збиралася важка вода; Охасі, – нервово потираючи сухі пальці своїх маленьких рук.

Перший відповів професорові Грехем:

– І нам уже не треба випаровувати тонни води, щоб дістати частку грама важкої води...

– Надзвичайно, пане професор, – обіззався Бінч. – Це, на мою думку, геніальний винахід.

– Прийміть і моє шанування, пане професоре, – тихим приємним голосом додав Охасі. – Я захоплений вашим новим апаратом...

Професор Тарп задоволено всміхнувся:

– Так, так, мої друзі, я дуже радий. Тепер наука піде іншими шляхами. Ми не шкодуватимемо води для досліджень. Грехеме!

– Слухаю, пане професоре.

– А пам’ятаєте, як ми починали? Коли вирішили, що важка вода є у звичайній? І почали випаровувати воду, вважаючи, що важка вода залишиться і випаровуватиметься останньою?.. Га?

Грехем замислився. Замість нього відповів Бінч.

– Так, пане професоре. І ми випарували близько двох тонн води. І внаслідок цієї гігантської роботи дістали...

– Всього три чверті грама важкої води, – засміявся Охасі.

Тарп розгладив свою бороду:

– Ну, досить згадок. Ха-ха-ха, з двох тонн – три чверті грама, ха-ха!.. Ох, і робота була... Але – я сказав, що досить згадувати. Хто це знов згадує про минуле? Досить, я кажу! Ха-ха, з двох тонн – три чверті грама!.. Га?.. Ну, до роботи! Охасі, прошу вас виміряти кількість важкої води за хвилину. Цікаво знати точно, скільки ми її відокремлюємо...

Він примружив очі, замислившись. Грехем уважно подивився на Охасі, що старанно нотував щось у своїй записній книжці, і пошепки сказав Бінчеві:

– Бінче, між нами кажучи, чи не здається вам, що цей японець бере дуже активну участь у роботі над новим апаратом?.. Щось мені це не подобається...

– Тихше, Грехеме, – так само тихо відповів Бінч. – Я помічаю це сам. Охасі надто втирається в довіру до професора...

– Так, так, Охасі, добре, – пролунав знову голос Тарпа. – Отже, ми відокремлюємо геть усю важку воду від звичайної. Дякую, Охасі, досить. Тепер усе дуже просто. Ніякої мороки. З водопровідної трубки вся вода тече до мого нового апарата, вона проходить крізь апарат і летить собі далі. Вода зовсім не змінилася. Але апарат устиг відібрати від неї всю важку воду. І ми маємо таким способом...

– Літр важкої води на годину, – додав Охасі.

– Правильно, – відповів професор, переможно поглядаючи на помічників, – правильно. І це дуже просто. Електричний струм потрібної мені частоти відхиляє молекули важкої води вбік. Так?

Охасі трохи нахилив голову:

– Адже все вирішує частота струму, пане професоре. Якщо більше ніж вісім тисяч періодів на секунду...

Він не закінчив і ледве стримався, щоб не прикусити собі губу. Але Тарп уже підозріливо дивився на нього:

– Звідки у вас ці цифри, Охасі? Адже я про них нічого не казав.

Проте Охасі вже схаменувся:

– Пане професоре, я тільки припустив, що річ у тому, що... я гадав... я розраховував...

– Це не ваша справа, Охасі. Розраховувати – моє діло, – роздільно й суворо сказав Тарп. – Цю цифру маю знати тільки я, і більше ніхто. Досить про це. Я вірю вам, Охасі. Панове, – звернувся він до помічників, – прошу до експериментальної лабораторії. Я хочу зробити маленький дослід. Грехеме, принесіть кроля. Бінче, приготуйте хронометри й генератор. Охасі, вам доведеться взяти звідси десять грамів важкої води. Зрозуміло?

– Стільки води?

– Так, ми можемо тепер не шкодувати, що витрачаємо її. Грехеме, Бінче! Ага, вони вже пішли?.. Добре... Зараз ідемо й ми.

Професор Тарп підійшов до апарата.

– Працює... І непогано працює... А все ж таки мені бракує грошей. Цю модель треба було б зробити значно більшою, Охасі. Ну, та нічого, зате я ні від кого не залежу. Мене ніхто не контролює, гм, я нікому не дозволяю цього, ось що...

Охасі пильно дивився просто в обличчя професорові. Перечекавши паузу, він обережно заговорив своїм звичним тихим голосом:

– Але, пане професоре, з грошима можна було б поставити справу значно ширше...

– Я знаю це, – відповів Тарп.

Голос Охасі став ще ласкавішим:

– І головне, вас ніхто ні до чого не зобов'язував би, так само, як і тепер... Адже хіба було б на шкоду, пане професоре, якби ще хтось працював біля вашого апарата?..

Тарп знову підозріливо подивився на Охасі:

– Що ви хочете сказати?

Тепер Охасі вже не говорив, слова, немов солодкий мед, виходили з його рота улесливим співом:

– Припустімо... тільки припустімо, нічого більше, пане професоре, що якась організація... чи держава... скажімо... адже ж це тільки припущення... якась держава запропонувала б вам добру суму грошей за те, щоб ви дали їй розрахунки й креслення вашого нового апарата... і навіть зобов'язалася б про всі свої експерименти з тим апаратом повідомляти вас... Ваше ім'я так само горувало б над усіма роботами... Що б ви на це відповіли, пане професоре?..

Тарп грюкнув кулаком по столу. Голос його гримів як грім:

– Я вигнав би зі свого кабінету людину, що насмілилася б натякнути мені про таку пропозицію! Я викинув би її через вікно, Охасі! Слухайте, хіба ви не розумієте, що мій апарат використали б насамперед для воєнних потреб?.. Я не хочу цього. Досить балачок, Охасі! В нас мало часу. Я йду до лабораторії. Беріть важку воду й поспішайте туди.

Роздратовано посапуючи, Тарп вийшов. Охасі злісно подивився йому вслід. Бліде його обличчя було скривлене, він ледве чутно мурмотів:

– Так... я гадав, старий, що ти зберіг ще хоч трохи глузду...
Гаразд, я помилявся... Що ж, у нас залишається інший шлях...
Гаразд!..

3

Чи не помилявся професор Тарп, гадаючи, що про його винахід мало хто знає? Адже його апарат відкривав нову еру в добуванні важкої води. Справді, якби поставили цей апарат десь у міському водопроводі так, щоб крізь нього проходила вся вода, яку споживає місто, – скільки важкої води за добу відокремив би від звичайної апарат Тарпа!..

Та професор Тарп не замислювався над цим. Він цілком захопився роботою. Дві доби він з помічниками не виходив із лабораторії. І, коли минала третя доба, блідий від втоми професор вирішив спочити. Він записав дані останнього досліду, попрощався з помічниками, і вони розійшлися по своїх кімнатах у будинку професора Тарпа.

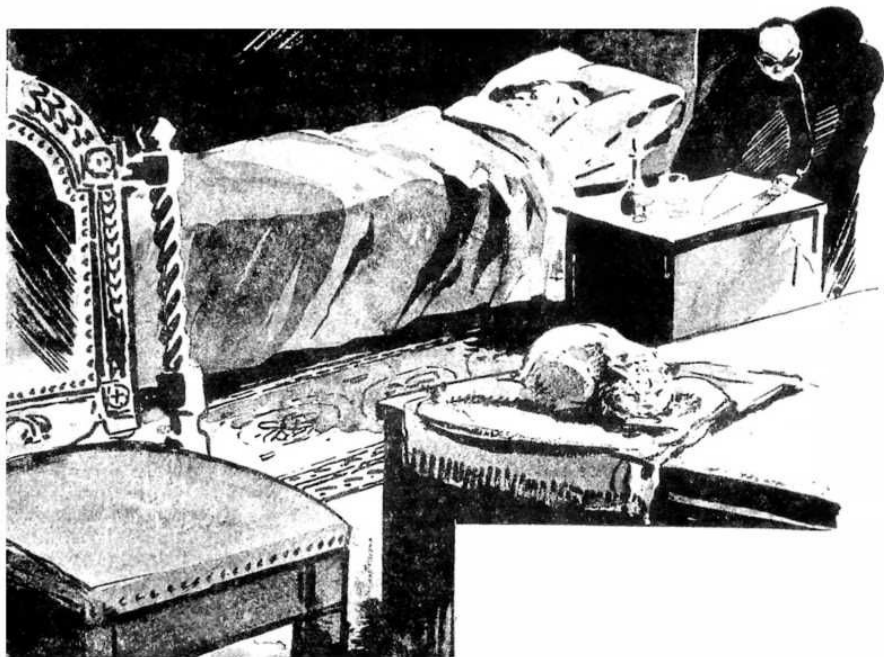
Професор довго не міг склепити очей. Його думки були прикуті до наукового досліду. Та, зрештою, втома взяла своє. Тарп заснув.

У його спальні було тихо й темно. Чути було тільки, як важко дихав професор, щось мурмотячи. А на стільці, на своїй подушці, спав улюблений професорів кіт Том. Бліді сріблясті промені місяця ледве помітно пробивалися крізь завіси вікна.

І раптом кіт підвів голову й заворушив вусами. Що трапилося?

По спальні наче прошмигнула якась безшумна спритна тінь. Легким рухом ця тінь майнула повз ліжко, де спав Тарп, на одну лише мить затрималася біля маленького столика, що стояв поруч ліжка, – і зникла. Це сталося так швидко, що навіть кіт не встиг нічого побачити.

Він поворушив вусами, лінькувато випростався, м'яко зіскочив зі своєї подушки, підійшов до ліжка й ласкаво потерся головою об професорову руку, яка звисала з ліжка. Цього було досить, щоби професор прокинувся:

– Хто це? Томе, це ти?.. Безжалісна тварино, будити мене, коли я такий утомлений!.. Чого тобі?

Том вигинався, муркотів, шорстким язиком він лизав Тарпові руку.

– Е, тебе, либонь, спрага мучить? Пити схотів? Гаразд, зараз дам.

Професор простяг руку до свого нічного столика, на який завжди, лягаючи спати, ставив, за давньою звичкою, склянку з водою. Склянка була тут. Він налив води зі склянки на блюдечко і дав Томові:

– На, пий. І, будь ласка, дай мені спати.

Кіт замуркотів задоволено й почав хлѣбтати воду.

Але майже тієї самої миті він скорчився, зойкнув – і важко впав на килим. Лапи його витяглися, шерсть настовбурчилась. Він не рухався. Професор похолов. Тремтячими пальцями він увімкнув світло:

– Томе, що таке? Що з тобою?.. Він мертвий! Він скрутився кільцем, як учорашній кріль, якому дали випити важкої води... мертвої води...

Професор скочив з ліжка і прожогом кинувся до кімнати Грехема, найближчої з усіх. Стоячи перед дверима, він крикнув:

– Грехеме! Грехеме!

Напівсонний голос Грехема відповів йому:

– Алло, професоре, що скоїлось?

Через півхвилини професор дивився, як Грехем уважно оглядав мертвого Тома. Нарешті, Грехем підвів голову:

– Професоре, може, я помиляюся, але мені здається, що це вплив мертвої води. Треба негайно проаналізувати цю воду, що залишилася у вас у склянці. Ви можете зараз піти до лабораторії?

Тарп ішов слідом за Грехемом, шепочучи:

– Отже, якби не Том, я напевне випив би сам цю воду і лежав би тепер мертвий...

Раптом Грехем спинився:

– Тс-с... хтось стоїть тут. Алло, це ви, Бінче? Чому в лабораторії світло? Хто там?

Напружений тихий голос Бінча відповів:

– Тихше, Грехеме, тихше... Ага, і професор з вами? Тихше! В лабораторії... я почув шум і вирішив перевірити... Мені здається, що там Охасі... Ваш револьвер з вами, Грехеме? Будьте наготові, увага!

Бінч швидким рухом розчинив двері і, скерувавши в глиб кімнати свій револьвер, крикнув:

– Стій! Ні з місця! Стрілятиму! Стій!

Не вірячи своїм очам, професор Тарп побачив, як від стола, де стояла модель апарата, стрибнула людина. То був Охасі. Японець кинувся до вікна, водночас ховаючи в кишеню якісь папери.

– Стій! – пролунав знов голос Бінча. – Стій!..

Різко тріснули постріли. Один, другий... Охасі впав мов підтятий. З його скроні стікала тоненьким струмочком кров.

Професор похитнувся.

– Ви вбили його, Бінче?

Але Бінч махнув професорові рукою – неуважно, як людині, що заважає.

– Стривайте, професоре. Грехеме, подивіться, чи справді він мертвий? Від нього можна всього сподіватися...

Грехем схилювся над тілом.

– Так. Він мертвий.

– А що то за папери? – спитав Бінч. – Дайте їх сюди.

– Але... чому ви наказуєте? – здивовано поглянув на Бінча Грехем.

– Прошу без заперечень. Дивіться сюди. Бачите?

Голос Бінча лунав владно. Грехем дивився туди, куди Бінч показував рукою. Туди ж дивився й Тарп. Бінч відгорнув борт свого піджака: під ним був невеличкий значок агента тасмної поліції. Тарп не витримав:

– Ви... ви агент тасмної поліції?.. Бінче?..

Бінч спокійно відповів:

– Але вам від цього, професоре, тільки краще. Отже... Ага. Слухайте цей рапорт. Триклятий японець був шпигуном. Слухайте. Він голосно прочитав:

«Директорові IV відділу департаменту зовнішньої розвідки панові Мірусаві. Зважаючи на те, що відома вам людина відмовилася од перемовин з приводу продажу для наших потреб розрахунків і креслень її нового апарата, мені довелося вжити рішучих заходів. Сьогодні вночі внаслідок нещасного випадку професор Тарп загинув, випадково випивши замість звичайної води мертво...»

Тарп вигукнув:

– Що?.. Я загинув?.. Ах, так... розумію... Негідник! Це його робота – смерть бідного Тома... І так байдуже писати заздалегідь про це рапорта...

– Одну хвилинку, професоре, – спинив його Бінч, – треба дочитати...

«Отже, разом із цим надсилаю до вас, пане директоре, креслення апарата та його розрахунки, які мені пощастило скопіювати самому під час роботи в лабораторії. Одночасно маю повідомити, що робота навколо добування креслення відомого вам важкого танка в штабі...»

– Стоп, Бінче! – владно пролунав голос Грехема.

– Що таке? – здивовано підвів голову Бінч.

Грехем ступив крок до нього:

– Папери сюди. Ось вам невеличка картка. Бачите?

Бінч поглянув на маленьку зелену картку, яку вийняв з бокової кишені Грехем, і відразу випростався, подаючи папери Грехемові:

– Пробачте, містере Грехем... Я ж не знав, що ви агент генерального штабу... Пробачте... ось, прошу... ось папери.

Професор Тарп розгублено опустився в крісло, безпорадно поглядаючи то на Грехема, то на Бінча:

– Як?... І ви, Грехеме?.. Ви – агент генерального штабу?.. Ні, цього не може бути... Ви ж мій помічник...

Холодний, ввічливий Грехем, новий Грехем, відповів йому:

– Так, я ваш помічник. І разом з тим маю деякі доручення від нашого генерального штабу. Хіба це вам завадило в чомусь, пане професоре?

– Який жах, – простогнав Тарп, – який жах... Охасі – агент японської розвідки, він шпигун, він хотів убити мене. Бінч – агент

таємної поліції... Грехем – агент генерального штабу... Можна збожеволіти! Мої помічники – агенти. Виходить, ви стежили за кожним моїм кроком?.. Я не витримаю цього... Моя наука... Моя праця!..

Грехем підняв руку.

– Нема чого хвилюватися, пане професоре. Все гаразд. Ми оберігали вас від небезпеки. Ось вам доказ – цей мертвий шпигун. Дозвольте провести вас до кабінету. Вам треба трохи відпочити.

– Ні! Це неможливо! Я, старий дурень, базікав, мріяв про свою незалежність, про чисту науку... а праворуч від мене була таємна поліція, ліворуч – генеральний штаб... І ще цей шпигун – японець...

Грехем зсунув брови, незадоволено скрививши обличчя:

– Містере Бінч, будь ласка, проведіть професора до його кабінету. Пан професор надто хвилюється. Викличте лікаря.

– Слухаю, містере Грехем! – вигукнув Бінч. – Прошу, пане професоре, дайте вашу руку. Отак. Спокійніше!

Професор Тарп повільно йшов, скоряючись енергійним рухам Бінча. Він чув, як Грехем зняв телефонну трубку і сказав:

– Алло! 18-44-63. Так. Восьмий відділ штабу? Так. Кабінет полковника Джонсона? Так. Це я, агент Грехем. Так. Пробачте, що турбую вас. Пане полковнику, трапилися несподівані події. Охасі справді був шпигун, він зробив замах на життя...

Далі професор Тарп не чув нічого. Він похитнувся і впав непритомний на руки агента таємної поліції Бінча, що вів його до кабінету.

ЗУСТРІЧ У КОСМОСІ

Коли рейсовий двадцятимісний ракетоплан «Космотурист-340», облетівши навколо Місяця, взяв курс назад на Землю, репродуктори в кабіні заговорили знову. Але це був уже не автоматичний гід, що допіру розповідав туристам про Місяць, його циркові гори й сухі моря. Ні, цього разу говорив пілот ракетоплана, говорив, далєбі, дещо схвильовано.

– Я хотів би вам нагадати, товариші, що сьогодні, 2 січня 197... року, ми святкуємо чергову річницю запуску першої в світі радянської космічної ракети, яка перетворилася на першу штучну планету Сонячної системи. Саме ця ракета поклала реальний початок космічним мандрівкам, що охопили в наш час усі головні планети, привела до того, що стали не лише можливими, але й звичайними такі польоти туристів на Місяць, як той, який зараз закінчуєте ви, повертаючись назад на Землю...

¹ © Владко В., текст, 1959.

© Шульгін П., ілюстрація, 1959.

© Генік В., переклад з російської, 2016.

Слухачі здивовано презирнулися: все це правда, але хіба кожен із туристів не знає цього й без нагадувань пілота? А той провадив далі:

– За щасливим збігом, саме сьогодні перша штучна планета Сонячної системи, запущена 2 січня 1959 року, проходить по своїй орбіті в безпосередній близькості до нашого маршруту. Мені вдалося знайти її на космічному небозводі. Отож, перша в світі штучна планета, що обертається й досі навколо Сонця, – в полі зору наших телевізійних установок. Увага! Вмикаю телеекрани!

В кабіні стало темно. Мимовільне хвилювання охопило туристів. І справді: одна річ бачити на телеекранах Місяць, навколо якого вони тільки-но облетіли. Це цікаво, але, якщо можна так висловитися, звично: проста туристична подорож. І зовсім інша річ – побачити навіч легендарного, створеного людиною небесного мандрівника, першу в світі радянську штучну планету, яку лише зрідка уловлюють у свої потужні телескопи наполегливі астрономи! Ту космічну ракету, яка навіки залишилася існувати у Всесвіті як пречудовий пам'ятник дерзновенних звершень радянської науки!

Де ж вона, де?..

На чорному глибокому тлі космічного небосхилу ніби були розсипані щедрою рукою різнобарвні візерунки яскравих самоцвітів Усесвіту – зірок. Вони горіли рівним неослабним світлом, що лилося з далеких, недосяжних глибин матово-чорного тла. Але де ж штучна планета?

– Увага! – повторив голос пілота.

Тонка золота стрілка-показчик виникла на телеекрані, мов на куполі планетарію. Вона вказувала на маленьку сріблясту іскорку серед зірок.

– Ось вона! Вмикаю збільшення!

Іскорка почала рости. Вона немов наближалася до схвилюваних туристів, захоплених цим незвичайним видовищем. Ближче, ближче... І ось вона начебто зовсім близько, космічна ракета, що з року в рік мчить по своїй орбіті, прокладеній людським генієм. Ось її характерні обриси, добре знайомі всім за численними фотографіями й моделями, встановленими на Землі. Так, це вона! У прямих, яскравих променях Сонця сяє її гордий

вимпел із гербом Радянського Союзу й написом: «Союз Радянських Соціалістичних Республік. Січень, 1959».

І зірки, незліченні зірки нескінченного Всесвіту немов розступалися, даючи дорогу провісниці космічних маршрутів, що проклала в небесному океані сміливу трасу міжпланетних мандрів людини, яка опановує Всесвіт!..

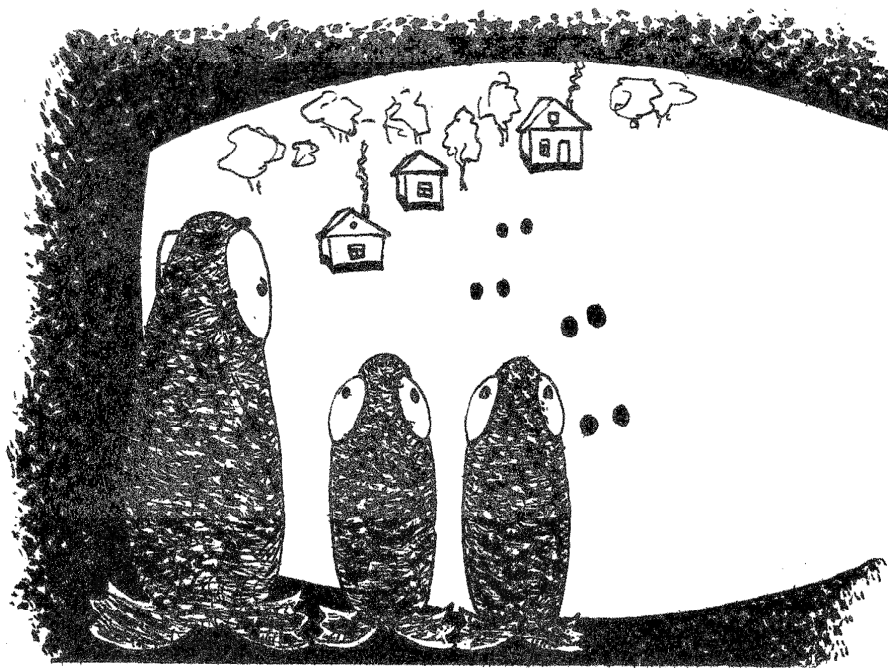
Звісно, це лише фантазія. Звісно, я не знаю, чи правильно вчинив, написавши цифри «197...». А може, така зустріч відбудеться в році «196...»? Хтозна?

Терміни дивовижних відкриттів, прекрасних звершень радянської науки й техніки так ущільнилися, так наблизилися один до одного, що наївним було б намагатися завбачити їх навіть літераторові, що багато років займається науковою фантастикою. Те, для чого раніше потрібні були століття, нині вкладається навіть не в десятки років, а в рік-два. Чи могли ми кілька років тому говорити про реальність штучних супутників Землі? Але все ж за один рік учені Радянського Союзу на подив світові випустили їх три – один більший і важчий від одного. А в січні 1959 року запустили першу в світі штучну планету – супутник Сонця!

Що ж далі? Де межа дерзновенним пориванням людського розуму, звільненого й збагаченого в першій у світі великій соціалістичній країні? Немає такої межі; як безмежна природа та її пізнання, так безмежні й звершення науки. І маленький фантастичний епізод, описаний мною, напевно, дуже скоро видасться так само звичайним, як і чимало з того, що ще зовсім недавно здавалося нам лише гарною мрією.

Чудовий, дивовижний час! Як радісно жити в епоху гігантських звершень, коли найсміливіші, найфантастичніші поривання одне за одним стають реальною дійсністю.

ДВІЙНИКИ¹

1

Коли міжпланетний корабель – дві згвинчені на одній осі металеві кулі, схожі на величезні гантелі, – нарешті сів, ламаючи й трощачи дерева густого лісу, сповнюючи все навколо тріском і гуркотом, Капітан експедиції, не гаючи ані хвилини, викликав до себе двох офіцерів – начальника розвідки Номер Три і начальника інформації Номер Чотири. Його нерухомі холодні очі без вій оглянули обох. Видовжене тіло Номера Чотири було вище від Капітанового майже на голову. Капітан роздратовано сказав:

¹ © Владко В., текст, 1963.

© Крюков В., Авраменко В., ілюстрації, 1963.

– Де дисципліна, Номере Чотири? Чому ви дозволяєте собі бути вищим від мене, Командира? – він сердито простягнув уперед руку з одним пальцем.

Тіло начальника інформації негайно зіщулилося до розмірів Капітана. Навіть, як годиться, стало трохи меншим. Номер Чотири відповів:

– Так точно, Капітане. Пробачте. Це від удару об чужу планету.

Рука Капітана зникла. Він знову поглянув на офіцерів. Тепер усе було гаразд. Обидва його підлеглі мали цілком нормальний вигляд. Ніякі кінцівки чи виступи не псували їхні краплюваті напівпрозорі тіла, вкриті зморшкуватою шкірою. Різнилися офіцери тільки кольором круглих очей без вій, що уважно й шанобливо, не кліпаючи, вглядалися в Капітана. Тіла обох офіцерів спиралися на короткі, широко розставлені ступні. Це було цілком припустимо навіть з погляду дисципліни, бо й сам Капітан стояв на таких самих ступнях. Капітан задоволено відкашлявся.

– Уважно слухайте мене, – мовив він.

Наче по команді, за круглими нерухомими очима офіцерів з'явилися великі вуха, наставлені в напрямі командира.

– Ми сіли, – вів далі Капітан, – як і завжди, без будь-яких ускладнень і точно за картою, складеною нашими міжпланетними автоматичними зондами, у районі великого лісу біля річки. Аналіз повітря свідчить, що воно цілком придатне для дихання. Гадаю, тут мало населення. Для нас це зручно. Ви знаєте, що ми вже обстежили сусідню планету і встановили, що вона непридатна для життя. Тепер черга за цією новою планетою... Ви щось хотіли сказати, Номере Чотири?

Рукою, що виросла праворуч, начальник інформації явно хотів замислено почухати собі довге вуха, але стримався, і його рука зникла так само несподівано, як і з'явилася.

– Ви неуважні, Номере Чотири, – вів далі Капітан. – Де дисципліна?

– Пробачте, Капітане, – покірно відповів Номер Чотири.

– Все це в нього від удару об чужу планету, – шанобливо додав Номер Три.

– Отже, я сказав, що тепер черга за цією новою планетою, – вів далі Капітан. – Її мешканців ми ще не знаємо. Але маємо знати

про них усе. Спочатку нижчі зразки тваринного світу. Потім вищі. Все це покладається на вас, Номере Три, і відразу ж беріться до роботи. Нам нема коли чекати... Що?..

– Пробачте, Капітане, – зам'явся начальник інформації, – мені здавалося, що треба зробити ще додаткові проби. Можливо, повітря й вода на цій планеті...

Його голе зморшкувате тіло напружилося, збираючись брижами навколо круглих очей. Він, мабуть, дуже хотів допомогти собі жестами, проте дисципліна не дозволяла йому витягти з тіла ані руки, ані пальця, якщо цього не робив Капітан. Але командир презирливо мовчав, запитливо втупивши в нього холодний погляд. Нарешті він сказав:

– Зайві розмови, Номере Чотири! Більше ніяких проб не треба. Досить і того, що виявив аналіз. Зрозуміло? І, будь ласка, більше не перебивайте мене. Командую я. Вам, офіцерові Великих Молюсків, слід було б знати це... Що, Номере Три?

– Ще раз пробачте, Капітане, – так само шанобливо мовив начальник розвідки, – це у Номера Четвертого ненавмисно. На нього справді погано вплинув удар об чужу планету. Він не втримався на ступнях у ту мить, і от... не встиг ще одужати...

– Все одно, дисципліна є дисципліна, – суворо відповів Капітан. – Так чи інакше, мені доведеться ще раз нагадати вам, Номере Чотири, наш головний наказ. Тим більше, що з мешканцями цієї планети, дуже схожої на сусідню, нам нема чого панькатись. Вони надто мало розвинуті, ці мешканці, в них надто низький рівень. Ми, Великі Молюски, для них всевладні! Адже саме ми відкрили собою велику еру процвітання. Ми, Великі Молюски, а не якась там людина, – так, здається, називають себе мешканці цієї планети? Людина, що походить з мізерних риб, – ха-ха-ха! Хіба можна ставитися до неї серйозно, ха-ха-ха!

Тепер, коли Капітан засміявся губами, що з'явилися у нього цієї хвилини, дозволили собі всміхнутися й офіцери: під їхніми круглими очима раптом виникли такі самі губи, що й зобразили сміх.

– Ми оволоділи мистецтвом міжпланетних космічних подорожей, ми можемо як завгодно змінювати нашу зовнішність, досить нам тільки побажати цього. Нам бракує тільки одного – життєвого простору. Вона вмирає, наша планета, і ми мусимо

знайти іншу. Це зрозуміло вам, Номере Чотири? Ми знайдемо іншу планету і, якщо треба буде, винищимо корінне населення її!

Капітан зробив широкий жест рукою, що з'явилась у нього, окреслюючи простір навколо міжпланетного корабля. Відразу ж такі самі кінцівки виникли і в обох офіцерів. Номер Три повторив своєю рукою Капітанів жест, а Номер Чотири непомітно потер собі вуха, що боліло від удару. Проте Капітан не звернув на це уваги.

– Що скажете ви, Номере Три?

– Наказ буде виконано, Капітане.

– Та візьміть добрих розвідників, щоб копії були бездоганні. Штук п'ятнадцять добрих копій... Як ми робили це на сусідній планеті. Пригадуєте, Номере Три?

– Так точно, Капітане.

Командир обернувся до начальника інформації.

– Ну, а вам зрозуміло, Номере Чотири?

– Так точно, Капітане. Як тільки вивчимо всі зразки, одразу приготуємо копії, і тоді розвідники зберуть потрібну інформацію.

– Отепер уже все правильно, Номере Чотири!

Капітан простягнув руку і поплескав начальника інформації по плечу, що виникло у того на тілі саме тоді, коли його торкнулася рука командира.

– Дуже добре. Я задоволений вами, офіцери. Можете йти!

2

Теплого серпневого вечора риба у річковій заводі під ліською галявиною клювала на диво добре. Скинувши з себе сорочку, а потім і штани, Стьопа Лозніков ледве встигав наживлювати вудки. Він весело примовляв:

– Ще окунець... Ще пліточка... Ох, і здорово клює! Ти б, Петре, вудив. Та й Захарові Івановичу не зашкодило б... Таку юшку зваримо для хлопців, пальці оближуть!

Петро Селін поляскав себе рукою по стегну й лінкувато обізався:

– Неохота... В мене своє діло є. Я краще візьмуся до геології, – і він заглибився в сторінки пошарпаного підручника, погладжуючи по спині вівчарку Джоя.

– Нічого, Стьопо, працюй, – мовив і старший геолог Захар Іванович, зазираючи у відерце, де тріпалася спіймана риба. – Коли отак клюватиме, ти й сам цілком упорасешся. Та й пізнувато вже – незабаром сонце зайде! Викупаємося ще разок – і я поїду додому готувати юшку. А ви собі ночуйте на березі річки...

Петро Селін знову підвів голову від книжки, поглянув на небо і сказав:

– Справді, вечоріє, – і задумливо додав: – А непогано було б стати, наприклад, космонавтом! Ніяких тобі заліків, тільки й знай, що готуватися до польотів – ото й усього. А настане час старту, – будь ласка, з'являється, скажімо, космонавт-шість чи десять, і слава йому, й популярність...

– Ну, братику, підготовка до польотів у космонавтів теж річ не солодка, – засміявся Стьопа. – А таку штуку, як геологія, вони ще у виші добре опанували, не зволікаючи, як ти. Сам винен, Петре. Коли б ти вчив хоч потроху, але систематично, без перерв, тоді й не довелося б надолужувати. Ну, Стьопо, кінчай. Саме пора викупатися. А це що? – він уражено прикипів очима до неба. Джой схопився на ноги і теж стривожено дивився вгору.

На сутінковому вечірньому небокраї раптом з'явилася яскрава червона смуга. Спочатку вузька, вона, мов стріла, пронизала небосхил і ввігналася, здавалось, просто в далекий синюватий ліс – десть кілометрів за п'ятнадцять від річки. А ще через кілька секунд у небі загуркотів уривчастий грім. Його звуки линули від дивної червоної смуги, що повільно розпливалася в сутіні. Джой наїжився і глухо, вороже загарчав.

– Метеор! – вигукнув Петро, відкидаючи книжку. Спираючись на руки, він удивлявся в небо.

– Та ні, не метеор, а вже радше великий метеорит, – сказав Захар Іванович. – Якби метеор, то звідки взявся б такий гуркіт?

– А може, це міжпланетний корабель? – озвався Стьопа, забувши про вудочки. – Та ще й не який-небудь, а з далеких чужих планет?.. Ну й здорово було б! А може, й справді, Захаре Івановичу? – обернувся він до геолога.

– Хто ж його знає, – спроквола відповів той. – Фантазувати, певна річ, можна скільки завгодно... Втім, метеорит, либонь, дуже великий.

Яскраво-червона смуга в небі вже розтанула. І сутінки немов ще більше згустилися над землею. З південного боку, звідти, куди впав метеорит, різко й несподівано подув вітер. І знову все затихло. Джой перестав гавкати й улігся на траві.

– Ну, як купатися, то купатися! – рішуче промовив Петро і, розігнавшись, стрибнув у теплу річкову воду.

Слідом за ним побіг до річки й Стьопа. Захар Іванович, усе ще поглядаючи на небо, покликав Джоя, який лінькувато потягувався, і не поспішаючи занурився у хвилі.

– Ух, і добре ж! – сказав він, пирхаючи. – Джою, як тобі не соромно? Іди, йди сюди!

Над річкою стояв веселий гамір. Сміючись і відпльовуючись, Стьопа рятувався від Джоя, що намагався схопити його й витягти на берег: собаці здавалося, що його друзі загрожує смертельна небезпека. А коли Стьопа пірнав, Джой здивовано озирався і, не знаходячи його, кидався до Петра: адже й тому треба було допомогти. Принаймні так уявляв свої обов'язки собака.

Нарешті друзі, відсапуючись, вийшли з води на берег, а за ними задоволено виліз і Джой. Він енергійно обтрусився, розсипаючи дощ бризок на Петра і Стьопу, змусивши тих відскочити од нього, а потім ліг на пісок, уважно поглядаючи на Захара Івановича.

– І чому Джой не рятує вас, Захаре Івановичу? – здивовано спитав Стьопа. – А нам набридає так, що й сили немає!

– Мабуть, саме тому, що я теж не набридаю йому. Ставлюся до нього серйозно, правда, Джою?

Собака, наче стверджуючи, радісно закрутив хвостом.

– Ну, а тепер до побачення, хлопці! Диви, вже смеркло! – вигукнув він, хутко вдягаючись. – Поки доїду, вже й ніч буде. Отже, переночуєте тут, на бережку, як домовилися, а завтра вранці – на базу. Та без запізнь! Рибку я заберу з собою, ранком для всіх зваримо юшку.

Захар Іванович почепив відерце з рибою на руль свого велосипеда.

– Джою, ти теж лишайся тут! Повернешся з хлопцями.

Джой ще раз крутнув хвостом. Разом із друзями він провів уважним поглядом Захара Івановича, що швидко зникав у мороці, й знову лінкувато поклав голову на лапи. Петро і Стьопа розпалили вогнище, закип'ятили воду, повечеряли смаженою рибою, нагодували й собаку. І тоді Стьопа знову сказав, поглядаючи на розсипані в нічному небі зірки:

– Звичайно, все це нісенітниця... А все-таки, що коли це й справді не метеорит, а міжпланетний корабель з якоїсь іншої планети?.. Хіба такого не може бути, га? І ми з тобою тоді стали б свідками надзвичайної події...

Він не доказав. Джой схопився на ноги. Його шерсть наїжилася, вуха, наче локатори, ловили нечутні звуки.

– Що таке, Джою? – здивовано спитав Петро.

Собака дрібно тремтів. Він уривчасто гавкнув раз, удруге...

– Та в чому річ, Джою? – зацікавився його незвичайною поведінкою Стьопа. – Диких звірів тут, звісно, немає. Дивись, собака весь тремтить!

Джой ще раз стривожено гавкнув. Потім чимдуж рвонувся вперед і зник у темряві. Здалеку почулося гавкання і зненацька обірвалося, немов собаці перехопили горлянку. Знову все затихло.

– Джою! Джою! Де ти? Джою, іди сюди!

Але собака безслідно зник, наче потонув у нічному мороці.

– Куди він подівся? – Стьопа взяв палаючу головешку з вогнища і пішов у тому напрямі, куди кинувся Джой.

Він обнишпорив усе довкола і незабаром повернувся.

– Нема. Ніби крізь землю провалився наш Джой... І головне – не гавкає! Зараз візьму більшу головешку і ще раз...

– Ні до чого все це, – спинив його Петро. – Що ти знайдеш у цій темряві? Диких звірів тут немає, а люди... Люди прийшли б сюди, до вогнища.

– А де ж тоді Джой?

– Ну, хіба я знаю? Побігає, побігає і прийде сам. Якщо він не гавкає, то, мабуть, усе гаразд. Краще лягаймо спати. Вставати ж доведеться вдосвіта.

Стьопа все ще тривожно оглядався.

– Ні, не подобається мені все це... – сказав він. – Знаєш що? Давай повісимо одяг на дерева – сорочки, штани... Щоб часом хто не нагодився сюди та не забрав, га? Та й вогнище розпалимо велике...

– Дурниці, – вже сонно обізвався Петро. – Хто це може сюди прийти такий? Ну, коли ти вже так хочеш, давай. Підстилки у нас є, і холодно, либонь, не буде. Та ще й вогнище...

Через кілька хвилин вони вже лежали на підстилці. Вогнище рівно й яскраво палало, кидаючи відблиски на поблизькі куші. Петро заснув одразу. А ще трохи згодом заснув неспокійним сном і Стьопа.

3

Капітан прислухався і знову незадоволено, так, ніби в нього боліла голова, потер у себе над очима рукою, що раптом з'явилася. Він ще раз прислухався, скеровуючи довге вухо, що виникло в нього, у напрямі виходу з міжпланетного корабля. Так, було чітко чути, як зашурхотіли герметичні засуви в головному люці. За хвилину навіть легко війнуло свіже повітря з відчиненого люка. Отже, біля входу корабля щось відбувається...

Трохи згодом на порозі каюти з'явився начальник розвідки Номер Три. Офіцер Великих Молюсків уважно дивився своїми круглими очима на Капітана, явно перевіряючи, – чи все в його зовнішності точнісінько так, як у Капітана? На мить він навіть висунув довге вухо, але, помітивши, що вухо Капітана вже зникло, сховав і своє.

Капітан нетерпляче спитав:

– Ну і що?

– Завдання виконано, Капітане, – відповів начальник розвідки. – Наші розвідники взяли зразки нижчого типу тваринного світу. Їх принесли сюди.

– Які ж вони?

– Нічого особливого, Капітане. Здебільшого, ссавці і птахи. Представники вимерлих на нашій планеті видів.

– Гарзд, ходімо, я подивлюся, – наказав Капітан.

У великій каюті корабля на підлозі лежали принесені розвідниками зразки. Капітан оглянув їх. Офіцери й розвідники стояли біля стін каюти, непорушно застигнувши. Тільки їхні очі невідривно стежили за діями Капітана. В тому нерухомому погляді було щось подібне до гострої уважності спрутів і кальмарів, холодної й безжальної. Капітан пересувався на широких ступнях, які ставали то м'якими на взірць лап звірів, то жорсткими, як у птахів, – залежно від того, на що він дивився. Ступні Номера Три і Номера Чотири також негайно змінювали свій вигляд, і розвідники, що стояли біля стін, теж раптово і дисципліновано надавали своїм нижнім кінцівкам точної форми мінливих ступнів Капітана.

– Так, – неуважно казав Капітан, – ця істота, вкрита перами, з великими очима й насупленими бровами, мабуть, щось запозичила від предків наших стародавніх Молюсків: погляньте на її очі. Бачите, Номере Три? – він указав пальцем раптово виниклої руки на вкриті каламутною плівкою зіниці мертвої сови.

– Гадаю, що саме так, Капітане, – чітко відповів начальник розвідки.

Він делікатно помахав такою ж рукою, не наслідуючись указати нею на птицю... Легкий рух під зморшкуватою шкірою краплюватих тіл розвідників засвідчив, що й вони готові були висунути руки.

– А ці малесенькі рибки! Вони нагадують мені наших зворушливих домашніх істот, що їх розводять діти. Такі ж самі милі й лагідні рибинки з витонченими плавцями й хвостами... Слухайте, Номере Три, ці так звані люди все ж не настільки погані, як мені здалося спочатку, коли вони здатні любити малесеньких рибинок, як і ми, Молюски!

– Пробачте, Капітане, – заперечив офіцер. – Розвідники доповідають, що біля багаття вони бачили безліч риб'ячих кісток.

Даруйте, але це ж потворно. Люди... люди, очевидно, їдять риб! – він насмілювався навіть скривитися, не чекаючи прикладу командира.

Капітан обурено відсахнувся. Його тіло вкрили руді плями огиди і гніву, що відразу ж таки, наче по команді, забарвили тіла Номера Три і Номера Чотири, як і всіх розвідників.

– Я не знаходжу слів, Номере Три! – вигукнув капітан. – Це жахливо! Живитися такими чарівними створіннями замість того, щоб дбайливо розводити їх і насолоджуватися грою барв та їхніми спритними рухами! Ні, ні, ці люди не гідні того, щоби з ними поводитися, як із розумними істотами!.. О, а це вже більш розвинена тварина... – він з цікавістю придивлявся до нового зразка. – Довгі лапи з пазурами... досить довга й густа шерсть... витягнена морда й міцні зуби... Що це? Схоже на хижака, правда ж? І коли такі хижакі полюють на людей, вважаю, вони мають слухність, ось що!

– Знову прошу пробачення, Капітане, – відповів начальник розвідки, – бо у шлунку цього звіра просвічуються шматки такої ж риби, якою живилися люди. Вони давали йому рибу, хоч як це огидно! – він знову скривився, бачачи, що під круглими очима Капітана вже зібралися зморшки. Такі ж зморшки огиди й презирства пробігли по обличчях розвідників.

– Так, на цій планеті мені геть усе видається жахливим, – погодився Капітан. – Цілковита відсутність моральних норм! Але що ж це за істота?

Номер Три дозволив собі трохи знизати плечима, що невпевнено висунулися з його тіла. Він запитливо поглянув на одного з розвідників. Той, підбадьорений його поглядом, відповів:

– Ця тварина перебувала поблизу людей, що були на березі, Капітане. Вона різко й уривчасто кричала, доки я не вжив заходів. Вона навіть намагалася кусатися, хоч спочатку її ніхто й не чіпав. Дуже злий звір, – закінчив він.

– Таким чином, наслідки експедиції не на користь людей, – задумливо промовив Капітан. – Рівень їхнього розвитку дуже низький, особливо моральний. Вони поїдають чарівних малесеньких рибок, замість того щоб дбайливо культивувати їх і виховувати з них лагідних хатніх істот, як це робимо ми, Великі Молюски. Ба більше, люди годують рибами лютих звірів, здатних

лише на те, щоб кусати інших істот... Кусати без будь-якої причини, для забави! Ні, питання можна вважати вирішеним.

Він змовк, наче обмірковуючи наказ. Номер Третій і Номер Четвертий, як і розвідники, благоговійно стежили за ним, побоюючися порушити якимсь необміркованим рухом хід думок свого начальника.

– Наказую, – вирік нарешті Капітан. – Наказую вам, Номере Три, негайно відрядити розвідників по людей. Найпростіше взяти їх там-таки, на березі річки. Все це зробити дуже чітко, без найменших ускладнень. Неодмінно простежте, чи немає в цих людей якихось пристроїв, щоб подати сигнал тривоги іншим. І якщо такі спроби будуть, покладіть їм край. Зрозуміло?

– Так точно, Капітане, – відповів Номер Три.

– Що ж до вас, Номере Чотири, то ви мусите приготувати лабораторію для негайного створення копій. Коли зразки людей буде приставлено сюди, ви надішлете десяток-другий копій для ознайомлення з іншими людьми та збирання найповнішої інформації про них. А втім, її легко добути в першому селищі людей. Але зробити все це треба до ранку. Ми не можемо гаяти часу. Вам усе зрозуміло, Номере Чотири? Гарзд, дійте!

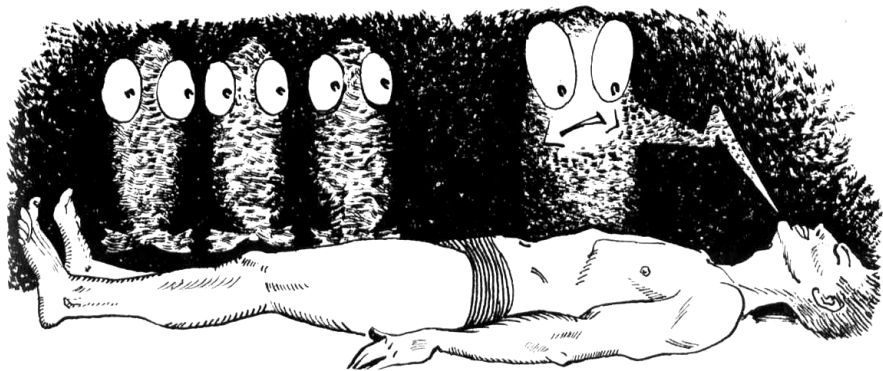
І Капітан вийшов із каюти, де лежали зразки нижчого типу тварин чужої планети.

4

Все було готове ще до світанку. Двоє чоловіків у купальних трусах нерухомо лежали на підлозі великої каюти міжпланетного корабля. Капітан оглядав їх, обмінюючись уривчастими фразами з офіцерами. Він був явно збуджений: готувалась вирішальна операція. Природно, були збуджені й обидва офіцери.

– Без особливого опору? – запитував Капітан. – Ускладнень не було?

– Першого захопили, коли він спав, Капітане, – відповів Номер Третій. – А другий намагався чинити опір. Але, зрозуміло, його долю було вирішено наперед. На жаль, довелося вжити відповідних заходів, щоб він не брикався.

– А як із пристроями для зв'язку? – заклопотано спитав Капітан.

– Розвідники не виявили нічого подібного. Ані приймачів, ані передавачів, що могли б подавати сигнали. Все гаразд. Чи не хочете ознайомитися з тими речами, які розвідники знайшли біля цих людей?

– Так, так, покажіть, Номере Три! – жваво погодився Капітан.

– Ось вони, прошу.

Це була коробочка з невеличкими паперовими трубочками, наповненими до половини висушеною подрібненою травою. Потім ще одна, менша коробочка з тонкими дерев'яними брусочками, кінці яких було забарвлено твердою коричневою фарбою.

– Навіщо все це їм? – здивувався Капітан. – Для якої мети?

– Біля вогнища безладно лежали такі ж самі паперові трубочки, але вже наполовину обгорілі. Згоріли саме ті частини, що були наповнені травою, – сказав начальник розвідки.

– Не знаю, не знаю... дивні у них звичаї, у цих людей... Ще що? – поцікавився Капітан.

На підлозі лежали ще довгі лозини з обгорнутими навколо них пружними нитками, на кінці яких виднілися металеві гачки і вкриті червоним шматочки дерева. Поруч – кругла бляшана посудина з довгим носиком і кришкою; в ній була вода. Ото й усе.

– Складні для розуміння речі, – сказав після роздуму Капітан.

– Так чи інакше, все це дуже примітивно і не свідчить про високий рівень розвитку людей. А загальний вигляд зразків?

– Оголені, як і в нас, тіла вкриті лише зшитими на зразок циліндрів шматками легкої тканини, – доповів Номер Третій. – Кінцівки, типу рук і ніг, дуже міцні. Але все в людей однакове. Робити копії буде дуже легко.

– Гарзд, – погодився Капітан. – Номере Чотири, мені здається, що для прискорення роботи можна взяти лише одного з них, будь-кого: особливої різниці я не бачу. Та її і взагалі не може бути в таких простих зразках. Якісь дикуни! Приготуйте штук п'ятнадцять копій і надсилайте їх у середовище людей групами по двоє. До діла, Номере Чотири!

– Буде виконано, Капітане!

– І не забудьте одягти на кожного з розвідників шматки тканини. Треба, щоб схожість наших копій з людьми була цілковита.

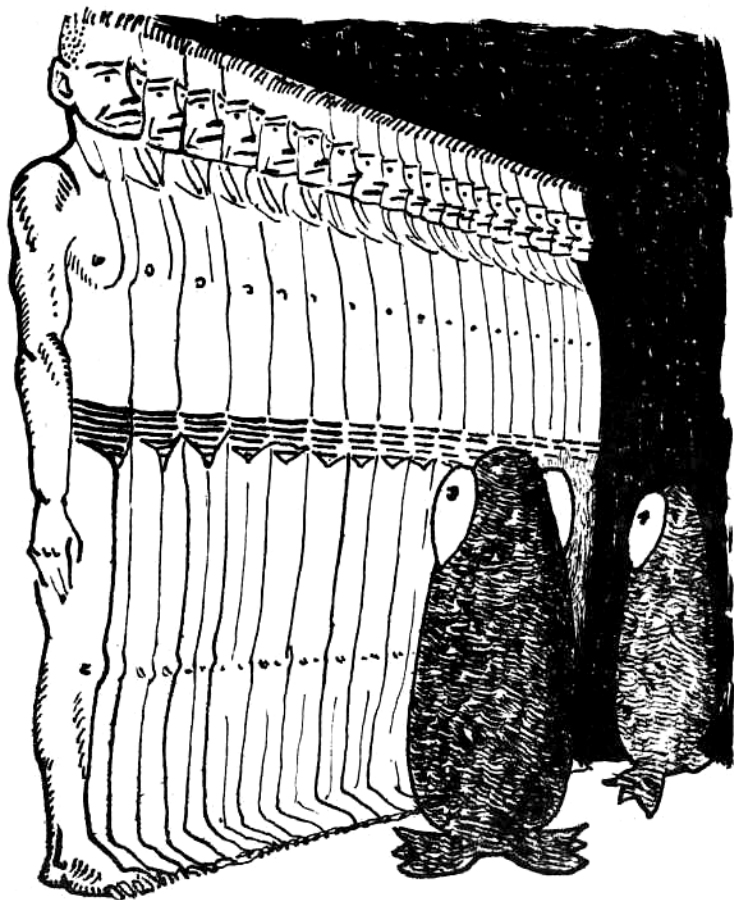
– Буде виконано, Капітане, – знову відповів начальник інформації.

Розвідники винесли тіло одного з захоплених людей до другої каюти. Тут за командою Номера Четвертого вони почали готуватися до операції. Напружено й уважно вдивлялися в нерухому людину, поступово набуваючи її форми. Їхні краплюваті тіла стали вищими і вужчими, біля голови виткнулася шия, витягнулися руки й ноги. Груба копія людини ставала дедалі більш схожою зі своїм прототипом. Окреслились риси обличчя, спочатку загальні, а потім індивідуальні, що точно повторювали оригінал.

Начальник інформації стежив за діями розвідників, не кажучи ні слова. Утім, втручання його було зайве, бо він не мав ніякого сумніву щодо наслідків операції. Спочатку ще можна було помітити деякі відхилення від оригіналу, але потім чотирнадцять розвідників уже нічим не відрізнялися од людини, що лежала перед ними. Либонь, коли б вона могла подивитися на них, то побачила б чотирнадцять своїх подоб, наче відбитих у безлічі дзеркал.

Із майстерень принесли чотирнадцять однаковісіньких купальних трусів. Начальник інформації задоволено відкашлявся: навіть мати цієї нерухомої людини тепер не відрізняла б, де копії, а де оригінал! Він дав останні вказівки:

– Увага! Зараз ви вирушите в експедицію. Прямуватимете до селища людей по двоє, з інтервалами п'ять-шість хвилин. Так ви увійдете в селище, не привертаючи уваги, і змішаєтеся з іншими

людьми. Ваше завдання: зібрати якнай докладнішу інформацію про побут цих істот, яких, очевидно, потім доведеться знищити, бо нам потрібен життєвий простір. Розмовляти з людьми ви, звісно, не зможете, бо не знаєте їхньої мови. Тому вам доведеться – якщо виникне потреба – удавати представників іншого, чужого племені людей. Порозумієтеся, коли що, на мигах. Не маю сумніву, що все буде гаразд. Ці дикуни, звісно, вважатимуть вас за таких самих, як і вони. Але майте на увазі – краще уникати будь-яких ускладнень. Ви мусите покладатися тільки на вміння тонко й правильно поводитися, як і належить високоорганізованим істотам нашої планети, розумовий і культурний рівень яких незмірно вищий, ніж

у так званих людей. І запам'ятайте ще: будь-яке ускладнення, суперечка з людьми може призвести до загибелі цілої експедиції, бо в разі поранення чи смерті когось із вас – ви це добре знаєте! – розвідник, як і кожен інший Молюск, набирає свого звичного, колишнього вигляду. Не забувайте про це – і вперед, хоробрі Великі Молюски!

Розвідники, відсалютувавши, по двоє виходили з корабля. Провівши їх поглядом, начальник інформації повернувся до Капітана:

– Експедиція розвідників-копій вирушила, Капітане.

– Гарзд, – відповів той. – Викиньте оригінал з корабля, як і всі інші зразки. Вони вже нам не знадобляться. Ввімкніть індикатор!

На широкому екрані слабо світилося мініатюрне зображення навколишнього пейзажу. Видно було, як повільно пересувалися яскраво-червоні цятки, попарно, одна за одною. Це були розвідники, що вирушили в свою експедицію.

Капітан стежив за ними. Цього разу він непокоївся більше, ніж під час інших подібних експедицій, і над його круглими очима раз у раз збиралися глибокі зморшки.

Зображення на широкому екрані весь час змінювалося. Постійними були тільки яскраво-червоні рухливі цятки – то розвідники один за одним простували до селища. Капітан гукнув:

– Офіцери! Номере Три і Номере Чотири! До мене!

Начальник розвідки й начальник інформації виструнчилися перед ним. Їхні очі насторожено виблискували на верхній частині напівпрозорого зморшкуватого тіла.

– Ви добре проінструкували розвідників, Номере Чотири? Їм усе ясно?

– Так точно, Капітане.

– Ви підібрали до цієї групи тямущих розвідників, Номере Три?

– Так точно, Капітане. Найкращий загін, Капітане!

Яскраво-червоні цятки перетнули вже межу селища. На кілька секунд перша пара чомусь затрималася, потім рушила далі.

– Вони вже дійшли до цих людей, ви бачите, Номере Три? Інакше б вони не затримувалися. Ах, як шкода, що індикатор показує тільки розвідників! – пробурмотів Капітан.

Ось уже й друга пара розвідників підійшла до селища. Ще через кілька хвилин – третя. А потім усі розвідники з'єдналися в одну групу...

– Це порушення інструкції, Номере Чотири! Що там трапилося з ними? – вигукнув Капітан.

Ще мить – і одна яскраво-червона цятка згасла.

– А це що таке?.. – стривожено вигукнув Капітан.

Згасла і друга цятка. Потім третя. Офіцери мовчки презирнулися. Це означало, що розвідники опинилися в якомусь дуже скрутному становищі. Вони поранені, а може, навіть хтось із них загинув.

Капітан повільно випростався. З хвилину він міркував, а потім рішуче промовив:

– Наказую підняти входні трапи! Головній групі розвідників і бійців зайняти оборону. Механікам готуватися до старту корабля! Я побоююсь нападу, офіцери!

Він ще раз поглянув на екран. Решта цяток метушилася, кидалася навсібіч, немов шукала порятунку в безладній утечі. Капітан одвернувся від екрана, наче втратив до нього цікавість.

– Ми мусимо відлітати назад, – глухо сказав він. – Ми, Великі Молюски, мусимо відступати!.. Яка ганьба!..

5

«Дорогий мій друже Андрію!

Думаю, що коли ти одержиши цього листа, то в основному вже знатимеш, як і що сталося в далекому сибірському селищі Грізному, де я ось уже другий місяць керую геологорозвідувальною партією. Ти в газетах, мабуть, уже читав про неймовірну, дивну і навіть страшну подію, в правдоподібність якої я не повірив би, коли б... коли б сам не брав у ній найактивнішої участі. Власне кажучи, я й пишу тобі тому, що мені хочеться дати лад своїм, досить переплутаним цією подією, думкам... Ну, а коли ти захочеш приїхати й написати цікавий нарис про цю подію, – я до твоїх послуг. Приїжджай. Мені здається, що цей лист не вичерпає теми, особливо для такого досвідченого журналіста, як ти. Проте досить відступів...

Так от, у моїй партії працюють переважно студенти. Три дні тому, коли у нас був вихідний, двоє симпатичних хлопців, Стьопа Лозніков і Петро Селін, запропонували мені:

– А чому б, Захаре Івановичу, нам не поїхати на риболовлю? Адже ви також приємно провели б день на річці. Їдьмо, Захаре Івановичу, на березі й заночуємо, а вдосвіта повернемося!..

Я погодився. І ми вирушили кілометри за два на лісову галявину, де річка утворювала велику заводь. Ну, скажу тобі, й клювала ж там риба!

Більше як півдня ми провели на річці. І вже надвечір, коли я збирався їхати, бо не міг лишатися на ніч, ми побачили в небі великий метеорит. Він пролетів із заходу і впав, мабуть, не так далеко від нашої галявини. Видовище було дуже гарне. Проте нас здивував сильний гуркіт, немов громові перекоти, що водночас пролунав у небі. Мій Стьопа тут-таки припустив (правда, жартома), що це не метеорит, а космічний корабель з якоїсь іншої планети. Дивний збіг обставин!

Ми ще раз викупалися. Хлопці вдосталь побавилися у воді з моєю вівчаркою Джоєм (ти, мабуть, пам'ятаєш його?). Згодом я залишив їх на березі, взявши категоричну обіцянку, що вони повернуться вранці, до початку роботи. Я поїхав на своєму велосипеді майже вночі. Джою залишив хлопцям. От і все, чим ознаменувався цей день, якщо говорити про те, що я бачив сам.

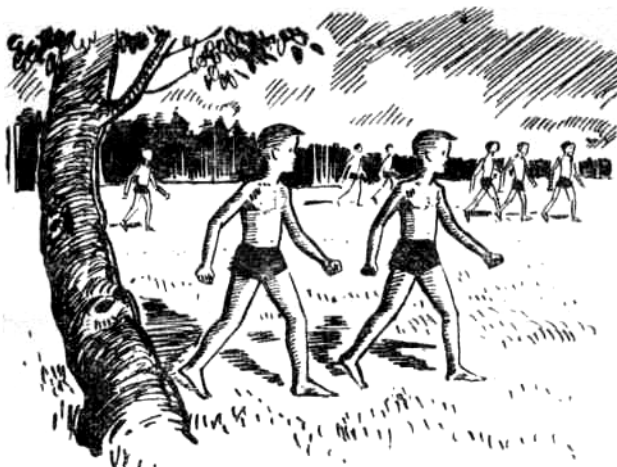
Рано-вранці я вийшов з хати, виглядаючи Стьопу й Петра. Роботи в нашій партії було багато, отож кожна пара рук була на обліку. Але хлопці чомусь затримувалися, і я, чесно кажучи, навіть почав сердитися. Хатинка, де розташувалася наша партія, стояла на краю селища. І я раз у раз виходив, поглядав на ліс, що починався відразу за селищем, чи не йдуть Степан із Петром, і злився. В сусідньому дворі бригада рибалок готувала сітки і снасті – збиралася на річку.

І раптом я помітив, як з-за дерев вийшли двоє хлопців. Сумніву не було, це поверталися Стьоба і Петро. Але чому вони голі, тільки в трусах? І де їхні вудочки й інші речі? Я гукнув:

– У чому річ, хлопці? Збожеволіли ви, чи що? Вас же засміють колгоспники!

Та вони, на мій превеликий подив, нічого не відповіли. Я дивився на них, і мені здавалося, що я марю.

До мене підходили двоє Стьоп Лознікових – обидва невисокі на зріст, обидва підстрижені бобриком і зодягнені тільки в купальні труси. І обидва Стьоти, що йшли разом, дивилися на мене якимсь дивним поглядом, немов вивчали мене, – ну, начебто вони бачили мене

вперше! Це було так дико і безглуздо, що мені хотілося вищипнути себе, чи не сплю я часом. Ти тільки уяви собі, Андрію: ясний, безхмарий літній ранок, усе цілком реальне, деś гавкає собака, долинали голоси колгоспників – і два Степани, що нічим не відрізняються один від одного!

Я онімів від здивування. А обидва Стьопа рівно й упевнено простували дорогою – і, очевидно, не збиралися спинятись біля мене.

Здається, я крикнув:

– Стривайте! Заждіть!

Не знаю, можливо, я вигукнув якісь інші слова, але пригадую, що хотів спинити їх. А вони йшли собі, не звертаючи на мене ніякісінької уваги. На мить я помітив, як вони дивляться на мене, – і зрозумів, що тут щось не гаразд. Розумієш, вони обидва дивилися зовсім не так, як люди, ну, не по-людськи! Їхні блискучі очі не кліпали. Стьопа втупилися в мене гострим порожнім поглядом і йшли мовчки, анітелень.

Куди вони прямували, не знаю. Але коли обидва Стьопа вже пройшли повз мене, неначе повз сторонню людину, я кинувся їм навздогін, схопив одного за руку і відсахнувся: рука цієї дивної істоти, що видавалася Стьопою, була холодна, як у мерця! А сама ця істота, ну, одна з них, до якої я доторкнувся, повернулася і сказала безживним гавкотливим голосом незрозумілі слова, наче чужою, незнайомою мені мовою.

І я, нарешті, децо зрозумів. Не все, о, далеко не все, тільки децо.

Я кинувся до колгоспників, що саме виїжджали з двору на риболовлю:

– Допоможіть, друзі! Треба схопити цих двох! Це не наші, чужі! Зовсім чужі!

...Я був такий збентежений, що говорив не дуже переконливо. Я й зараз, коли пишу тобі про це, хвилююся як тоді, в ті хвилини!

Я щось доводив колгоспникам, здається, пояснював їм, що ці двоє – не з моєї партії, а чужі, сторонні, що вони викрали Стьопу і Петра, а самі ось удають Стьопу... Взагалі все, що я казав, було безглуздя, нісенітниця, як і все, що відбувалося. Проте колгоспники, нарешті, збагнули, що я дуже хвилююся і прошу їх негайно допомогти. Тепер і вони помітили разючу подібність цих двох істот і їхню дивну поведінку.

Кілька колгоспників спробували затримати їх вигуками. Але дивні істоти, озирнувшись, прискорили ходу, майже побігли. Мабуть,

вони хотіли уникнути безпосередньої зустрічі з людьми. Але чого ж вони тоді сюди прийшли? Відповісти на це запитання я, звісно, не міг та й не встиг. Двоє колгоспників хутко схопили рибальську сітку і спритно накинули її на чужинців. Спритно, я сказав? Ні, не цілком.

Сітка щільно обплутала собою обох, але важке металеве грузило, що висіло на ній, ударило в скроню одного з них. Приглушено зойкнувши, він упав. І тут-таки відбулося щось неймовірно дивне.

Щойно перед нами були два двійники Стьопи Лознікова. Тепер лишився тільки один. Другий, якого вдарило грузилом, ураз змінився до невпізнання! В ньому не лишилося нічого людського. Зникли руки й ноги, зникла голова, така схожа на Стьопину. Істота перетворилася на напівпрозорий мішок із холодцюватою масою, вкритий зморшкуватою шкірою. Цей мішок ще кілька разів здригнувся – і застиг. На тому місці, де в нього була голова, лишилися тільки двоє холодних круглих некліпаючих очей – як у восьминога. Ці очі дивилися на нас люто, з неприхованою ненавистю... Але це тривало всього мить. Незабаром очі згасли і вкрилися сірою плівкою. Дивовижна істота померла...

Другий чужинець усе ще вовтузився під сіткою. Втім, я вже не дивився на нього. Мою увагу привернула поява з лісу ще двох людей... Ні, не людей, я впевнився в цьому відразу! З лісу простували ще двоє Стьоп Лознікових, таких самих, як і перші, зодягнених тільки в купальні труси... А слідом за ними йшли ще двоє, витримуючи інтервал близько десяти метрів. Я вже не дивувався, хоч це видовище здатне було вразити будь-кого. Не здивувався я й тоді, коли з лісу, в напрямі селища, почали виходити нові й нові пари чужинців, цілком схожих на Стьопу Лознікова...

Зненацька мене вразила страшна думка: ці брудкі істоти, певно, вбили Петра і Стьопу, а потім, набравши вигляду одного з моїх славних хлопців, попрямували в селище.

Мабуть, ти розумієш, що ми з колгоспниками риболовецької бригади легко знешкодили й інших чужинців за допомогою сітей. Дивна річ, але ці істоти, хоч і досить кмітливі по-своєму, були безпорадні проти такої нескладної речі, як рибальська сіть! Вони верещали, вовтузилися, але виплутатися з неї не могли. А потім, коли всіх їх було полонено і з лісу більше не

з'являвся ні один чужинець, я наполог на тому, щоб колгоспники всією бригадою вирушили туди, де впав учораїшній метеорит. У мене не було ніякого сумніву, що Стьопа мав слухність: ми бачили не метеорит, а загадковий міжпланетний корабель із таємничими прибульцями з якогось іншого світу.

Невідомо, як саме пощастить нам домовитися з ними, істотами, що, ясна річ, не знали нашої мови; безумовно, вони були дуже підступні, – про це свідчив їхній напад на Стюпу й Петра і те, що вони відрядили цілий загін удаваних Стюп до нашого селища. Звичайно, їхня мета для нас лишилася таємницею, але, гадаю, вона була все-таки ворожа. І якби вони не помилилися, вирішивши, що досить однієї копії людини для переконливого зображення цілого натовпу, то хтозна, як усе закінчилося б.

Отже, ми вирушили до місця приземлення міжпланетного корабля. Та нас чекало розчарування. Ми побачили поламані, розчавлені дерева, обпалену вогнем ділянку лісу, але корабля вже не було. Мабуть, він устиг злетіти. Певно, його команда якимсь чином довідалася про невдачу своєї першої експедиції й поспішила відлетіти, кинувши напризволяще бранців.

Найсмутнішим для мене було те, що ми не могли відшукати ніяких слідів Стюпи Лознікова і Петра Селіна. Зник і мій улюбленець Джой. І я подумав, що міжпланетний корабель захопив їх із собою. Але уяви мій подив і радість, коли в кущах, досить далеко від місця, звідки стартував корабель, пролунав слабкий голос:

– Іване Захаровичу!.. Іване Захаровичу!.. Допоможіть нам!..

Обидва вони, і Стьопа і Петро, лежали в тих куцах. Стьопа міг говорити, Петро був нерухомий і тільки згодом трохи отямився. Що трапилося з ними, вони не знали. Пам'ятали лише, що їх схопили, коли вони спали. Петро спробував опиратися, але з цього нічого не вийшло. Можливо, їх оглушили чи застосували якийсь снодійний засіб. Але вони весь час були непритомні.

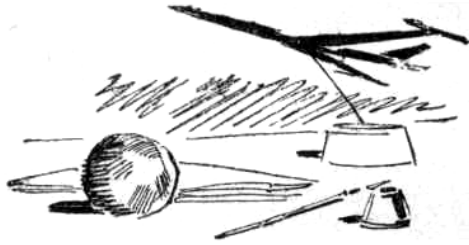
Коли хлопці оговтались, ми почали розпитувати їх... Раптом пролунало радісне гавкання й скавучання. З куців виповз, тягнучи задні лапи, мій Джой! Він лагідно, мов благаючи пробачення, лизнув мої руки, і я трохи не заплакав... Певно, його теж оглушили, але опритомнів він значно швидше, ніж хлопці.

...От і все, що я хотів розповісти тобі, любий Андрію. Якщо тобі захочеться довідатися про це якись подробиці цієї дивної події, приїжджай до нас. Ти, звісно, зможеш написати про все це не так, як я, – адже ти журналіст.

Шкода тільки, що ці бридкі істоти навряд чи доживуть до твого приїзду. Вони гинуть одна за одною – можливо, наша їжа для них непридатна, а може, вмирають з нудьги. Адже їхня експедиція, мета якої так і лишається неясною, закінчилася нещасливо. До речі, вони вже не намагаються зберігати риси людини; ці загадкові істоти поступово перетворюються на напівпрозорі мішки, вкриті зморшкуватою шкірою, і скидаються на велетенських медуз чи слимаків. І тільки у великих, круглих, нерухомих очах усе така ж невгамовна лють і зненависть до нас.

Так, вони гинуть одна по одній, ці злісні істоти з якогось іншого світу, хоч учені й намагаються їх урятувати. Адже вони становлять неабиякий інтерес для науки. Видно, мета їхніх відвідин Землі так і лишилась загадковою».

КАМІНЬ З ПЛАНЕТИ ТАУ¹

Цей непоказний круглий камінь завбільшки з кулак і досі лежить у сейфі мого друга Андрія Дашевського з кібернетичного інституту Академії наук. Він скидається на роз'їдений, наче вкритий візерунками дикий камінь, тільки занадто вже круглий і набагато важчий від нього, мовби залізний чи свинцевий. Саме тому його й помітили серед інших валунів, викинутих течією маленької карпатської річки Джулянки. Помітили й звернули увагу на нього.

Андрій узагалі й не збирався показувати мені цей камінь. Я зайшов до нього, щоб поговорити про нову електронну обчислювальну машину, з якою він працював уже досить давно. Я знав, що ця машина універсальна: відповідно до поданої їй програми вона може не тільки робити обчислення, а й творити справжні дива – принаймні з погляду такої некваліфікованої людини, як я: перекладати різні тексти іншими мовами, грати в шахи й навіть писати вірші.

Ми поговорили з Андрієм про цю машину. Він охоче розповів про її надзвичайні властивості, спробував розтлумачити мені, як вона працює, в популярній лекції про «вузли» й «елементи». Втім, я швидко заплутався в тих поясненнях і тільки безпорадно кліпав очима. Андрій помітив це, посміхнувся і безнадійно махнув рукою. Ми закурили.

– Слухай, Андрію, – сказав я, – а чи могла б твоя машина зробити таке, що, як кажуть, не мало б прецеденту? Ну, наприклад,

¹ © Владко В., текст, 1963.

© Авраменко В., ілюстрації, 1963.

розплутати якусь своєрідну загадку. Не математичну, а зовсім іншого плану.

Андрій задумливо поглянув на мене:

– Власне, кожна загадку можна розглядати з математичного боку. А як саме – це залежить від багатьох причин... Ти сказав – своєрідну? – він знову замислився. Потім рішуче поклав сигарету в попільницю й промовив: – Ну, гаразд. Я розповім тобі те, про що не казав ще нікому.

Зацікавлений, я дивився, як Андрій підвівся, підійшов до сейфа, відімкнув його важким ключем, вийняв звідти якусь річ і поклав на стіл:

– Поглянь. Як ти думаєш, що це таке?

Це був звичайний дикий камінь, тільки роз'їдений, наче вкритий візерунками. Невпевнено я роздивлявся його, потім узяв у руку, зважив – нівроку собі! Я одразу звернув увагу, що поверхня каменя мовби подовбана якимсь гострим знаряддям, наче хтось намагався встановити, з яких порід складається він. Я нічого не сказав. Тільки спитав:

– Дуже важкий... Наче з золота чи свинцю...

Андрій посміхнувся.

– Так, між іншим, гадали й ті, що знайшли цю штуку. Бач, навіть покопирсали її... Ну, коротше кажучи, історія цього каменя така. На Закарпатті будують невелику гідроелектростанцію. На річці Джулянци. І для бетонування греблі використовують валуни, які ця гірська річка викидає на береги. Серед валунів був і цей. Робітники здивувалися: надто він важкий. Хтось навіть покопирсав його: чи не золотий він часом? Але ніякого золота у валуні, звісно, не було. Саме залізо. Звідки він узявся тут такий? Адже на гірських схилах ніколи не було ніяких руд. Валун переходив з рук у руки, доки хтось не висловив здогад: «А може, це метеорит?..» Ну, і надіслали його сюди, до Академії наук. Виявилось, що це й справді наче метеорит. Але... – Андрій зробив невеличку паузу, наче пригадував, як усе було. – Але, вивчаючи цю цікаву знахідку, мій приятель, астроном Кушко, помітив дуже своєрідну й загадкову річ. Уяви собі, метеорит, як виявилось, вкритий тонесенькими рядками незрозумілих значків! Так, так, значків!

Я враз схопив зі столу камінь, щоби пересвідчитися в цьому. Але Андрій стримав мене:

– Ні, і не пробуй шукати, – сказав він. – Неозброєним оком ти однаково нічого не побачиш. Рядки цих значків дуже малі, ну, приблизно такі, яким буває мікрозапис на довгограючих грамофонних платівках, знаєш?.. Тому їх можна розгледіти тільки під сильним мікроскопом. А от що то за значки – цього розгадати ніхто не міг. Те, що їх зробила рука якоїсь розумної істоти, не викликало сумніву. Але що то за істота і в чому полягає зміст тих рядків, лишається таємницею. Коротше кажучи, цей камінь потрапив до мене. І я вирішив розв’язати цю загадку за допомогою моєї досконалої машини...

– І ти розв’язав її? – прохопилося в мене. Я був страшенно заінтригований.

– Зажди, зажди, – втихомирив мене Андрій. – Усьому своя черга. Насамперед скажи мені: чому, на твою думку, ніхто з розумних жителів інших планет не цікавиться нашою Землею?

Запитання це було таке несподіване, що я одразу не відповів.

– Ну, може й цікавляться... – розгублено сказав я. – Адже були різні гіпотези про те, що на Землю свого часу, дуже давно, нібито прилітали якісь космічні гості, чи що...

– Ет, – нетерпляче махнув рукою Андрій. – Усе це мені відомо! Гіпотез таких безліч, тільки вони дуже наївні. Фактів, розумієш, фактів немає! Подивися тільки: людство нещодавно розпочало нову космічну еру. І серед перших розвідників космосу – вже міжпланетні автоматичні станції на Місяць, на Марс, на Венеру... А нашим життям на Землі ніхто не цікавиться! Чому ніхто не надсилає до нас міжпланетних експедицій, не запускає в напрямі Землі бодай якоїсь скромної міжпланетної автоматичної станції? Чому ніяка з позаземних цивілізацій не спробує навіть порозумітися з нами за допомогою радіо?

– Ну, вже й цивілізація!

– А як же ти думаєш? – обурився Андрій. – Таких цивілізацій має бути дуже багато. Коли б якісь позаземні гості побували на Землі, то вони, безперечно, лишили б ясні й виразні сліди. Принаймні не такі, про які йдеться в туманних гіпотезах... Та хіба ж це, по суті, гіпотези? Мовляв, космічні прибульці за біблійних часів улаштували атомний гриб над Содомом і Гоморрою... Або гігантські кам'яні плити Баальбеку, які немовби були фундаментом космодрому космічних гостей... Чи наскельні малюнки в Сахарі, серед яких нібито можна знайти зображення космічних гостей у скафандрах... Але ж у всьому цьому немає жодного факту, жодного справжнього доказу, що переконливо доводили б: на Землі колись справді побувала експедиція розумних істот з інших планет... Усе це казки для легковірних людей! Навіть горезвісні «літаючі тарілки» останнім часом перестали турбувати легковірних американців, бо, як виявилось, то висмоктана з пальця сенсація!..

– А може, на інших планетах просто не було таких розумних істот, які могли б відрядити експедицію на Землю? – ще раз спробував заперечити я.

Проте Андрій неухважно відмахнувся від мене:

– Та що-бо ти кажеш! Відомо, що тільки в нашій Галактиці є понад десять тисяч планет, де може існувати життя. Ні, причина тут зовсім інша! Розумні істоти з інших планет, напевно, дійшли висновку, що на Землі немає органічного життя, отже, не варт і цікавитися цією порівняно невеличкою й далекою планетою. Тобі здається це дивним, бо таке твердження суперечить твоєму власному уявленню про життя на Землі. Але коли б ти опинився десь у міжпланетному просторі й розглядав нашу планету так, як

ми розглядаємо, скажімо, Марс чи Юпітер, то й сам зробив би досить ясні висновки. І, до речі, цілком подібні до того, що я тільки-но сказав.

Я безпорадно розвів руками: справді, хто знає, який вигляд має Земля з інших планет?

– Хочеш, щоб я довів тобі це? – наполягав Андрій. – Будь ласка! Ти цікавився, чи може моя машина розплутувати своєрідні загадки? Так, може! Я розшифрував за допомогою машини оті загадкові значки на Джулянському метеориті. Правда, цю роботу ще не завершено – метеорит покопирсали, і не все написане на ньому пощастило розтлумачити. Але дещо я можу тобі прочитати. Слухай!

Власне, мені не треба було про це нагадувати: я й так слухав дуже уважно.

– Поки що я можу тобі сказати, що цей метеорит надіслано як лист... Ну, може, як ракету-лист із невідомої планети, що називається Тау. Як саме запустили в міжпланетний простір цього листа, важко сказати. Може, він просто заблукав, зійшов з орбіти і його притягнула сила тяжіння Землі? А може, зазнав аварії корабель з планети Тау, що ніс цього листа? Хтозна... Але ті мікроскопічні значки я розшифрував. Це звернення жителів планети Тау до мешканців якоїсь іншої планети, теж невідомої мені...

– А ти не жартуєш? – знову мимоволі прохопилося в мене.

Однак Андрій так захопився розповіддю, що навіть не чув мого запитання.

– З розшифрованого машиною повідомлення ясно, що жителі планети Тау розвинені не гірше, ніж ми, земляни. Ба більше, я вважаю, що їхній культурний рівень значно вищий від нашого. Та ти й сам зрозумієш це, коли ознайомишся з тим, про що вони повідомляють жителів якоїсь іншої планети.

Андрій узяв дрібно списані аркушки.

– Ось!.. «Ваші наукові заклади сповіщали нас про наслідки вивчення планети, третьої від світила сусідньої системи. Ми погоджуємося з вами, що на цій планеті не може бути органічного життя. Правда, в її атмосфері є понад 20 відсотків кисню. Але ж температура у горішніх шарах її стратосфери та іоносфери коливається між 50 і 220 градусами тепла! За таких умов океан, що,

як відомо, займає на цій планеті приблизно чотири п'ятих її поверхні, не може складатися ні з води, ні з бензину, ні з хлороформу, ні зі спирту, ні з фенолу чи ефіру: всі ці речовини негайно википіли б при такій температурі. Не може бути також, щоб цей океан складався з рідкого натрію, чи ртуті, чи рідкого фосфору, бо при такій кількості кисню він весь окислився б. Найвірогідніше, що цей океан складається з гліцерину: тільки він, в умовах тієї планети, з її тиском, що дорівнює одній атмосфері, закипає лише при температурі 290 градусів. Отож на цій планеті не може бути органічного життя...»

Я слухав Андрія, недовірливо посміхаючись:

– Та це ж нісенітниця! Хіба ж можна отак писати про нашу Землю?

– Е, друже, я ж тобі казав, що на тебе впливає звичне уявлення про можливість життя на нашій Землі. Я тебе не переконую! Можливо, ти й маєш слухність, – іронічно посміхнувся він, – можливо, органічне життя на Землі й справді існує...

– Дуже вдячний тобі за люб'язне припущення такої можливості, – в тон йому відповів я.

– Стривай! Але ж у тому, що написано в листі з планети Тау, теж усе гаразд – принаймні з точки зору формальних логічних висновків. Адже згідно з найновішими відомостями саме таку високу температуру мають горішні шари стратосфери та іоносфери нашої планети. Інша річ, що на самій Землі температура не така, а значно нижча... Але це легко можеш установити ти, друже мій! А от спробуй визнач це й перевір з якоїсь віддаленої планети! Отже, жителі планети Тау роблять по-своєму цілком правильні припущення. Та послухай, про що йдеться далі:

«Наші вчені провели додаткові дослідження цієї планети. Вони встановили, що протягом останніх майже двадцяти років на її поверхні постійно спостерігаються десятки й сотні дуже яскравих раптових спалахів. Це, певно, радіоактивні вибухи. Очевидно, на цій планеті існують велетенські поклади радіоактивних елементів, які досить часто мимоволі розщеплюються. Ясно, що органічне життя за таких умов зовсім неможливе...»

– Ну, тут я нічого не можу заперечити, – погодився я. – Якщо з планети Тау можна було зареєструвати вибухи атомних і

водневих бомб в Америці, на Тихому океані, в Сахарі та ще й у Китаї, то, мабуть, їхні висновки правильні...

– Отож-то, – кивнув головою Андрій. – Хіба хтось із жителів інших планет повірить, що людство може жити за таких божевільних умов? І нарешті кінець листа:

«Зовсім нещодавно наші вчені вирішили за допомогою найчутливіших радіотелескопів виміряти температуру третьої планети на підставі напруження на ній ультракоротких радіохвиль. З'ясувалося, що ця планета перебуває в стані цілковитого розпаду, бо виміряна в такий спосіб температура її поверхні досягає одного мільярда градусів! Про яке ж органічне життя на ній може йти мова? Очевидно, просто не варт витратити кошти й зусилля на експедицію до неї...»

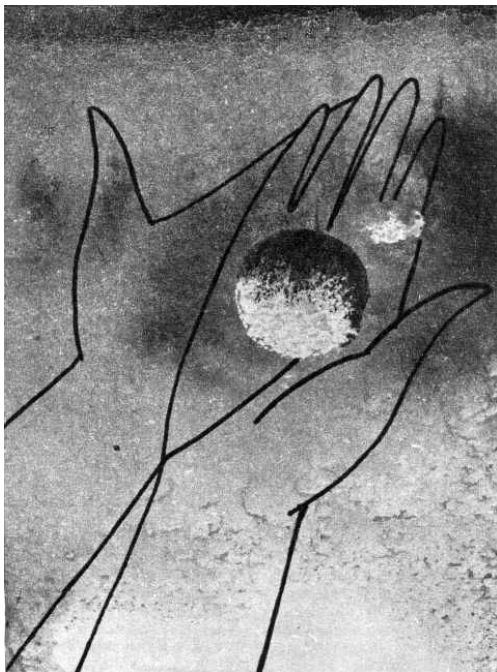
– Ну, а це ж звідки взято? – зовсім здивувався я. – Хіба ж у нас є щось подібне до такої велетенської температури? Це ж не жарт, мільярд градусів!..

– На жаль, і це цілком зрозуміло, – відповів Андрій. – Вони, жителі планети Тау, вимірювали температуру на підставі напруження ультракоротких хвиль на поверхні Землі. Так? Але згадай, що останніми роками по всій нашій планеті збудовано близько тисячі телевізійних ультракороткохвильових станцій. Їхня загальна потужність дає підстави саме для такої безглуздої, з нашого погляду, оцінки...

Ми знову закурили. На столі лежав дивний метеорит, на якому було записано спостереження вчених планети Тау. З погляду найновіших методів вивчення інших світів, ці спостереження були цілком правильні й висновок, що на нашій Землі органічне життя неможливе, не викликав заперечення.

Я поглянув на Андрія, а він на мене. І ми обоє весело засміялися. Все ж таки дуже добре було жити на світі, хоч камінь з планети Тау і доводив, що наше життя неможливе!

ТАЄМНИЦЯ ЙОГО СУПУТНИКІВ¹

1

Власне, в цьому не було нічого дивного. І все ж таки, коли аналізатори «Зеніта-1», неквапливо й ритмічно клацаючи металевими клавішами, вперше відстукали рівні рядки цифр, ніхто не зміг стримати розчарованого зітхання. Навіть Командир, не кажучи вже про Штурмана, Лікаря й Фізика. Штурман уголос переклав ці цифри на звичайну людську мову:

– Тиск повітря – вдвоє нижчий, ніж на найвищих вершинах Гімалаїв... Так? – перепитав він, поглянувши на Фізика. Той ствердно кивнув головою. – Кисню – в тисячу разів менше, ніж на

¹ © Владко В., текст, 1965.

© Філатов Г., Безп'ятов Р., ілюстрації, 1965.

Землі. Вуглекислоти – вдвоє більше... Водяної пари – в сто разів менше, ніж у нас. Отже...

– Отже, виходити можна тільки в скафандрах, – підсумував Лікар.

Він ще раз поглянув крізь грубе прозоре скло ілюмінатора. Простір, укритий жовтим крупнозернистим піском, застигли хвилі якого тяглися від самісінького корабля до далекого обр'ю, скидався на середньоазіатську пустелю: такі ж рівні бархани, без натяку на рослинність, суцільне піщане море.

Праворуч, майже на самому обр'ї, з пісків поставали невиразні пагорки, схожі на напівзанесені руїни. Але що то було насправді, здогадатися не міг ніхто, навіть потужні біноклі тут не зараджували. Повітря, що далі до обр'ю, більше коливалося й мерехтіло рухливими хвилями; вони йшли від нагрітого ґрунту й викривляли обриси пагорків. «Руїни?» – подумав Лікар. Хто знає, що може бути в цьому невідомому, загадковому краю, де все поки що малозрозуміле, крім рядків чітких цифр, що їх невтомно вистукували аналізатори корабля.

І ще здавалося, ніби ясно відчувалися прямовисні потоки гарячого проміння, яке нещадно лилося з блідо-блакитного неба без жодної хмаринки. Лікар нервово пересмикнув плечима, уявивши, яка там спека, і вголос прочитав ще один рядок, вистуканий аналізатором:

– Температура повітря – 20 градусів за Цельсієм.

– Ясно, – підтвердив Фізик, не обертаючись. – Освітлений бік, літо... Мабуть, може бути ще більше...

Командир, який досі мовчав, щось обмірковуючи, сухо сказав:

– Здається, ніяких несподіванок немає, товариші? Ви ж не збиралися виявити на Марсі кримські пляжі чи Кавказьку Рів'єру? Дані аналізаторів, по суті, збігаються з тими відомостями, які ми вже одержали з автоматичних космічних станцій. Чи, може, Лікарю, ви незадоволені з наших скафандрів? Гаразд, гаразд, – усміхнувся він, побачивши різкий жест заперечення. – Так от, нового тут нічого немає. А все, що потрібно для роботи, в нас є. Отож почнемо насамперед із тих пагорків, які, здається мені, найцікавіші. Руїни чи природні підвищення ґрунту? Це ми й з'ясуємо в першу чергу. Наказую...

Міжпланетний космічний корабель «Зеніт-1» твердо стояв на своїх трьох витягнутих лапах на ґрунті Марса. Його сигароподібний корпус спочатку чітко вимальовувався в чистому прозорому повітрі. Але що далі верткий всюдихід віддалявся од корабля, прямуючи вздовж піщаної пустелі, то менш виразними ставали його обриси в нагрітій неспокійній атмосфері чужої планети. Повітря навколо нього дедалі більше тремтіло й переливалося гарячими хвилями.

На всюдиході їхали двоє – Штурман і Фізик. Тільки двоє пасажирів, якщо не зважати на двох роботів, схожих на блискучі металеві кулі з циліндричними невеличкими виступами, наче головами, увінчаними прямокутними антенами. Вів машину Штурман, який пильно вдивлявся в те, що з корабля видавалося безформними піщаними пагорками – мету їхньої поїздки. Не менш уважно вдивлявся в ті пагорки й Фізик, який весь час доповідав Командирові, що стежив за ними з корабля по радіо, про свої спостереження.

– Здається, Командире, це все ж таки руїни, – збуджено казав Фізик. – Тепер, коли ми вже значно наблизилися до них і менше заважає оте теплове мерехтіння повітря, я розрізняю начебто залишки будинків, щоправда, дуже зруйнованих...

– Почекайте з вашими руїнами, – пролунав у його прозорому шоломі голос Командира. – Спочатку повідомте ще раз, яка температура в скафандрі.

– Двадцять два градуси, – відповів Фізик. – Кліматичний пристрій працює бездоганно. Так от, ці руїни...

– Заждіть! Як почуваете себе, Штурмане? – обірвав його голос Командира.

– Так само, Командире.

– Добре. Як ультрафіолетове проміння? Не відчуваєте?

– Анітрохи, – відповів Фізик. – Скафандр чудово захищає від нього, навіть тут, де атмосфера має таку незначну густину і пропускає проміння значно більше, ніж атмосфера Землі.

– Штурмане, що у вас?

– Усе без змін, Командире.

– Так. Можете доповідати далі, Фізику, – дозволив Командир.

Голос Фізика пожвавішав:

– Руїни вже досить близько. До них не більше як півтора кілометра. Добре бачу їх! Це, безумовно, залишки якихось великих будов. Схоже на величезне місто, засипане...

– Штурмане, зменште швидкість всюдихода! – знову обірвав його голос Командира. – Які у вас враження?

– Вважаю, що Фізик має слушність. У тих руїнах можна помітити навіть щось схоже на вулиці, – доповів Штурман.

– Гарзд. Зупиніть усюдихід! Пошліть спочатку роботів. Коли вони перевірять, чи там безпечно, тоді вже вирушите ви.

Штурман і Фізик презирнулися. Втім, наказ є наказ.

Штурман вимкнув мотор усюдихода.

3

Роботи немов тільки й чекали сигналу Фізика. Коли він нахилився до невеличкої платформи всюдихода, де вони лежали, і натиснув контрольні кнопки керування, їхні металеві кулі наче стрибнули з платформи й побігли одна за одною до руїн, що були ще далеченько. Програму для роботів приготували заздалегідь. Здавалося, блискучі кулі просто котяться по піску: їхні маленькі лапи були майже непомітні в швидкому русі. Гнучкі, як шупальця, руки роботів немов щось безперестану намацували, безперервно рухаючись у повітрі.

Фізик і Штурман, не зводячи погляду, дивилися на два телеекрани: сховані всередині роботів камери пересилали їм зображення того, що відбувалося перед Робом і Ботом. Такі ж екрани були й на міжпланетному кораблі, й Командир із Лікарем напружено стежили за ними.

Зображення руїн на екранах збільшувалося в міру того, як роботи наближалися до них. Тепер з'явилися обриси окремих будинків. Вони ставали дедалі більшими. Басовитий механічний голос Роба доповів:

– Великий будинок. Найбільший. На майдані. Можу увійти. Так?

– Заходь, Робе, заходь! – збуджено відповів Фізик.

Майже водночас пролунав інший, вищий ніж у Роба голос.

– Йду слідами Роба. Так?

– Так, Боте! Виконуй!

– Слухаю! Слухаю!

На екрані з'явився широкий отвір великого кам'яного будинку. Обережно, немов намацуючи підлогу, Роб переступав лапами. Слідом за ним так само обережно посувався Бот. Перший доповідав:

– Схоже на коридор. Стіни складено з кам'яних брил. Можливо, бетон. Коридор ширшає. Переходжу інші приміщення.

– Боте, перевір за лічильником Гейгера! Що він показує? – голосно спитав Фізик.

Високий голос Бота відповів:

– Радіовипромінювання в нормі. Загрози немає.

Фізик натиснув перемикач зв'язку з Командиром.

– Командире, може, варто рушити й нам? Адже немає ніякої небезпеки.

– Заждіть. Хай роботи перевірять далі, – пролунала впевнена відповідь Командира. – Спокій і витримка, Фізичу!

– Слухаю! – покірно відповів той і знову перезирнувся з мовчазним Штурманом.

4

Телекамери роботів уже показували високе просторе приміщення. Світло прожекторів вихоплювало шматки стін, кам'яне склепіння стелі. Фізик аж тремтів від хвилювання: адже він бачив перед собою залишки культури марсіян, що збудували це тепер мертве місто. А байдужий механічний голос Роба вів далі:

– Бачу стіни. Йдуть в напрямі нового коридору. Підлога вкрита порохом. Заважає йти.

– Боте, повідом дані аналізаторів! Що нового? – запитав ще раз Фізик.

Високий голос доповів:

– Радіовипромінювання немає. Склад повітря без змін.

Фізик уже хотів натиснути перемикач зв'язку з Командиром, аж раптом один із двох телеекранів згас. Замість чіткого зображення на ньому лишилася сіра пляма. Це був екран Бота.

– Кінескоп утратив емісію, чи що? – занепокоєно прошепотів Фізик. І голосно гукнув: – Боте, що трапилося? Чому немає зображення?

Репродуктор Бота також мовчав. Жодного звуку. І похмура темрява на екрані.

– Боте! Відповідай! Що сталося? Боте!

Відповіді не було.

– Робє! Поглянь навколо. Перевір, що сталося з Ботом, – голос Фізика мало не уривався від хвилювання. – Відповідай, Робє!

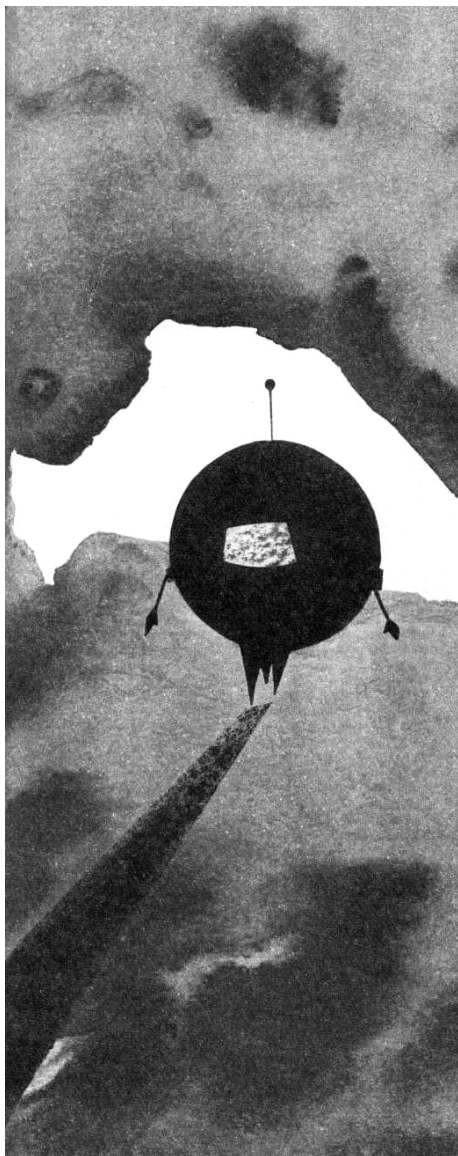
Басовитий механічний голос Роба відповів без будь-яких емоцій:

– Бота не бачу. Він зник.

На телеекрані Роба пересувалися глибокі тіні, контури великого приміщення, якісь западини. І все.

Бота не було.

...Всюдихід наближався до руїн міста. Штурман вів його точно шляхом роботів, що пройшли тут недавно. Він весь час перевіряв напрям, зв'язуючись з екраном Бота: попередні зображення на ньому, записані на відеомагнітофонну стрічку, було знову запущено для контролю.

Втім, навіть і без цього Штурман і Фізик добре бачили виразні сліди, що їх залишили на поверхні піщаного ґрунту лапи роботів.

А попереду – зруйновані, напівзасипані піском мертві будинки. Могутні стіни дивної небаченої архітектури. Наглухо замуrowані стіни здіймалися праворуч і ліворуч, мов казкові фортеці. Але ні Штурман, ні Фізик не ділилися враженнями щодо цього: їх непокоїло загадкове зникнення Бота, який усе ще вперто мовчав і не відповідав на радіовиклики.

5

Роб, якому наказали залишатися на одному місці, теж мовчав, лише зрідка подаючи регулярні короткі сигнали: вони свідчили, що з ним усе гаразд. Фізик розумів, як тривожно стежить за їхнім шляхом Командир, що лишився з Лікарем у космічному кораблі. Що з Ботом? На це запитання поки що не було відповіді.

Всюдихід опинився перед зяючим проваллям у стіні величезного будинку, що стояв осторонь інших на широкому майдані. Так, це був той самий отвір, зображення якого вимальовувалося на екрані Бота.

– Немов великий портал, Командире, – голосно промовив Фізик у мікрофон. – Темний, але широкий.

– Всюдихід вільно пройде тут, Командире, – додав Штурман, тримаючи руки на кермі.

– Рушайте, – коротко наказав Командир. І після невеличкої паузи, коли всюдихід дуже обережно, з найменшою швидкістю почав посуватися вперед, кидаючи в отвір снопи яскравого світла увімкнених прожекторів, додав: – Та перевіряйте кожен крок, товариші!

Штурман і без того нагадування вів усюдихід обережно, пильно вдивляючись в освітлений простір, що відкривався перед ним. Фізик учепився руками в поруччя машини й подався вперед, мов готовий стрибнути з неї, хоч у цьому й не було потреби, – принаймні зараз. Він напружено думав.

Не було сумнівів, що на Марсі колись вирувало життя.

Напівзасипане піском, зруйноване місто було наочним доказом цього. Якись розумні істоти створили це місто, спорудили

ці величезні будинки. Що сталося з мешканцями потім? Чому й коли зникли ці істоти? Певно, вони були схожі на людей... і дуже розвинені... Інакше хіба збудували б вони такі велетенські будинки, як оця центральна споруда на майдані, в коридорах якої вільно проходить усюдихід? З якого матеріалу зроблено ці будинки? Схоже на бетон, бо немає й слідів цегляної кладки. А проте – хто знає?.. Головне, що сталося з розумними істотами, марсіянами, які жили тут?..

6

Всюдихід вийшов із коридору й потрапив у велике похмуре приміщення, якусь величезну залу, де також не було вікон. Штурман на хвилину спинив машину й натиснув на важіль освітлення. Яскравий промінь прожектора обмацав повільними рухами стіни приміщення. Справді, дуже дивно! Тут теж не було нічого, крім великих кам'яних чи бетонних брил. Порожнеча. Жодного натяку на внутрішнє обладнання: ні якогось начиння, що свідчило б про колишнє життя тут розумних істот, ні найпростіших меблів...

Штурман скерував промінь прожектора у протилежному напрямі. Вдалині майнуло щось блискуче й відбило промінь. І раптом залунав басовитий механічний голос Роба:

– Бачу світло прожектора. Чекаю наказів.

Але дивним був не оцей позбавлений пристрасті, байдужий до всього на світі голос Роба. Найнезрозумілішим було те, що обидва – і Штурман, і Фізик – почули високий слабкий, аж наче сумний Ботів голос, що ледве долинав до них.

– Я також... бачу світло прожектора...

– Де ти, Боте? – гукнув уражений Фізик. – Чому ти весь час мовчав? Що сталося?..

Штурман застережливо поклав руку на плече Фізика, і той схаменувся. Справді, не можна ж отак засипати Бота питаннями. Робот, хоч який він досконалий, не встигне відповісти: це ж не людина. І справді, Бот механічно повторював:

– Прошу повторити наказ. Прошу повторити наказ.

Фізик чітко, виразно промовив:

– Чому ти замовк, Боте? – і прислухався, бо голос робота був дуже слабкий, наче долинав з якогось підземелля. Не менш уважно вслухався й Штурман, рука його на плечі Фізика трохи тремтіла.

– Я не замовк, – відповів робот. – Весь час доповідав. Ваших наказів не чув. Гадав: обірвано радіозв’язок. Тепер чую. Бачу згори світло.

– Як згори? Зажди. Розповідай усе, що сталося, Боте. Докладно, Боте!

– Я раптом упав. Невідомо куди. Запитав вас. Радіозв’язку не було. Куди йти, не знав. Вирішив чекати наказу. Повернутися не мав змоги. Стіни. Наказу не було.

Ця розповідь була неясна, плутана, хоч Бот і намагався сказати все те, що зафіксувала його механічна пам’ять. Не одразу Фізик збагнув, що робот кудись несподівано провалився, в якесь нижнє приміщення. Там, очевидно, були стіни, що повністю екранували радіосигнали, які він увесь час передавав. Тому космонавти його й не чули, тому не працювали й телеекрани. І тільки тепер, коли до місця, куди він провалився, підійшов усюдихід, радіосигнали, що відбивалися згори, від склепіння великої зали, стали трохи чутними. Саме тоді Бот побачив і світло прожектора, що теж відбивалося від стелі.

Фізик тихо спитав Штурмана:

– Не розумію тільки, чому Бот провалився? Адже він ішов слідом за Робом, а той спокійнісінько пройшов усю залу...

Штурман знизав плечима:

– Один пройшов, а другого підлога не витримала.

– Справді, хіба ж знати, скільки стоять оці руїни? Отож могли провалитися й ми з нашим усюдиходом?

Штурман знову знизав плечима й спитав:

– Що робитимемо?

– Пораджуся з Командиром, – відповів Фізик. – Адже він не чув того, що сповістив Бот.

За хвилину все було з’ясовано. Фізик узяв із собою моток капронового троса, міцно закріпив один його кінець за гак усюдихода й, поступово розмотуючи трос, рушив уперед. Штурман, що лишився на всюдиході, освітлював йому шлях потужними прожекторами.

Яскраве електричне світло обох прожекторів надавало похмурій величезній залі химерного, фантастичного вигляду. Кутки, яких не сягали промені світла, поринули в темряву, здавалося, особливо густу й загадкову. Але Фізик не мав можливості оглядатися довкола. Він пильно вдивлявся в чіткі сліди, що їх залишили на вкритій порохом підлозі лапи роботів, раз у раз перевіряючи її міцність. Позаду нього був усюдихід, що заливав світлом шлях, а десь у кінці зали, яка видавалася неосяжною, слабо миготів далекий прожектор Роба. Між цими двома точками мало бути провалля, в якому зник Бот. Де саме?..

Ага, ось воно!

З країв широкого провалля в підлозі стирчали уламки каменю чи бетону, – цього Фізик не знав. А внизу, десь на глибині чотирьох-п'яти метрів, світився прожектор Бота. Наскільки можна було роздивитися при тьмяному нерівному освітленні, на нижньому поверсі також було порожньо; тільки сухий сірий порох товстим шаром укривав підлогу.

«Та невже ж оті марсіяни не лишили по собі жодної речі?» – здивовано подумав Фізик.

Він уже зібрався кинути Боту моток троса, яким той мав прив'язатися, щоби потім усюдихід витягнув його нагору, аж раптом помітив у поросі біля лап робота якісь блискучі скалки. Вони тьмяно вилискували у світлі прожектора, що падало трохи вище від них. Здавалося, це були платівки світлого металу, напівзасипані сірим порохом. Фізик недовірливо примружив очі: може, це були шматки відшліфованого металу, які відламалися од корпусу робота, коли той падав? Він голосно запитав:

– Боте, в тебе нічого не зламалося?

Після паузи, під час якої робот, мабуть, оглядав себе, він чітко й голосно відповів:

– Усе гаразд. Пошкоджень немає. Впав ногами. Відчув лише струс.

– А що там на підлозі біля тебе, Боте? – голос Фізика тремтів.

Знову настала невеличка пауза. Робот нахилився, промінь його прожектора ковзнув по підлозі, по пороху.

- Отам, біля твоїх ніг, Боте?..
- Лежить білий метал. Шматки. Подивитись?
- Негайно, Боте!

Робот довгими суглобистими руками взяв одну металеву платівку й підніс її до своїх фотоелементів. Потім так само байдуже відповів:

– На платівці рисунки. Нібито літери чи цифри. Прочитати не можу. Брак належної інформації.

Фізик відчув, як холонуть від хвилювання його руки. Уривчасто, напружуючи всі сили, щоб його слова пролунали як наказ, він звелів:

– Боте, збери всі ці платівки. Всі до одної. Розумієш?

– Так.

– І поклади їх у свою сумку! Обережно, Боте, обережно! І – всі, обов'язково всі!

– Так, – незворушно відповів Бот і знову нахилився.

Робот збирав одну по одній металеві платівки, складав їх до сумки, що була в нього на боці, присвічуючи собі прожектором. А Фізик стежив за його рухами і сам мимоволі повторював їх. Він знав, що робот діє точно і вправно, але не міг перебороти хвилювання, яке дедалі більше охоплювало його. «Марсіянські знахідки», – стукотіло у нього в голові. І він раз у раз повторював пересохлими губами:

– Обережно, Боте! Обережно! Не зламай якоїсь! Обережно!

8

Три голови водночас повернулися до люка, що вів у машинне відділення корабля. В очах застигло німе запитання. Командир зайшов через люк у каюту і стояв перед ними – Штурманом, Лікарем і Фізиком. Обличчя його немовби й усміхалося, але очі були чомусь сумні, й це надавало Командирові якогось дивного, незвичайного для нього вигляду. Командир на мить спинився, озираючи присутніх, і вийняв з кишені кілька невеличких аркушів паперу, на яких виднілися рядки літер, показав їх товаришам і нарешті промовив:

– Радий повідомити вас, що Аргос цілком упорався зі складним завданням. Текст розшифровано!

– Ура! – несамовито вигукнув Фізик, і раптом йому стало ніяково за свою дитячу вихватку.

Командир ледь усміхнувся:

– Нічого, дорогий Фізику, спочатку я й сам ладен був кричати «ура». Крім того, саме ж вам належить честь відкриття цих записів на металі. Ще раз вітаю вас, друже.

Штурман і Лікар помітили стриманість Командира й відзначили слово «спочатку», яке він вимовив. Це їх здивувало. Тільки Фізик, червоний від сорому, не помічав нічого. А Командир поглянув у ілюмінатор, простяг руку й торкнувся вимикача. В каюті «Зеніта-1» згасло світло. Перед очима екіпажу відкрилася чарівна картина нічного марсіянського неба з сяючими, напрочуд великими зірками. Одна з них повільно пливла із заходу на схід – яскрава зірочка сріблясто-блакитного кольору. Це був один із двох супутників Марса – Фобос.

Командир знову ввімкнув світло. Він сів за стіл і трохи урочисто звернувся до присутніх:

– Вас, мабуть, здивувало, що я погасив світло в каюті. Мені просто хотілося ще раз звернути вашу увагу на Фобос, який саме втретє на добу пройшов небосхилом... Чому я зробив це? Зараз ви про все довідаєтесь.

– Та невже ж?.. – зацікавлено спитав Лікар, наче згадавши щось, але так і не закінчив.

Командир знову ледь помітно усміхнувся.

– Так от. Наша електронно-обчислювальна машина Аргос справді розшифрувала записи, знайдені Фізиком. Щоправда, не всі, далеко не всі. Бот приніс нам двадцять вісім отаких металевих платівок із загадковими значками. Але більшу частину їх з'їла корозія. Ми з вами не можемо поновити значки, що зникли внаслідок цього... Гадаю, коли ми повернемось, спеціалісти оброблять решту пластинок і виявлять на них усі значки. Але це справа майбутнього. А поки що ми опрацювали фактично лише п'ять платівок, де літери збереглися. Я кажу – літери, бо так воно й є. Аргос прочитав їх. Ось розшифровані ним записи.

Командир ще раз показав укриті рядками літер паперові аркушики.

– Я спробував розкласти їх за змістом, хоч це й дуже умовно. Тим більше, що записи ці зроблено, як мені здається, десятки тисяч років тому. Тепер зрозуміло, чому в будинках марсіян не лишилося ніяких речей. Час знищив їх цілком. Час – і ще дещо... Ось уривок перший.

9

Він узяв один аркушик паперу й голосно прочитав:

– «...коли Сині збудували свій Супутник і запустили його на орбіту, вони вважали, що вже перемогли. Сині твердили, що тепер, коли Супутник кожного дня пливтиме своєю орбітою навколо планети, кожен пересвідчиться в їхній цілковитій могутності. І Зелені підкоряться їм. Але сталося не так. Зелені на своїй половині планети почали будувати ще потужніші ракети, вже з атомними двигунами...»

Командир підвів очі:

– Далі цю платівку прочитати не можна, рядки її літер з'їла корозія.

– Атомні двигуни?.. Виходить, марсіяни ще тоді будували їх, були отак знайомі з ними? – майже розгублено спитав Лікар.

Командир ствердно кивнув:

– Слухайте далі: «...вони назвали його Сяйво. Зелені заявили, що їхнє штучне Сяйво таке ж саме, як і Супутник Синіх, його діаметр також досягає десяти кілометрів. Але, заявили вони, ми маємо потужніші двигуни, і тому Сяйво рухається швидше. Сині мусять зрозуміти, що половина планети, населена Зеленими, сильніша, бо Сяйво обертається навколо Марса тричі на добу. І вони, Сині, повинні примиритися й підкоритись. Так заявили Зелені. Але й це не було кінцем. Бо тоді...»

Лікар порушив мовчанку, що запанувала після читання цього уривка. Він сказав:

– Отже, Супутник і Сяйво – а за нашою земною термінологією, Деймос і Фобос – штучні витвори... І відтоді, як їх запустили, вони й досі обертаються по орбітах навколо Марса?..

– Виходить, що так, – відповів Командир. – І Сині, й Зелені, очевидно, були великі ворожі угруповання марсіян. І ті, й ті мали

свою половину планети, хоч ми й не знаємо, чому і як це сталося... Втім, послухайте далі. Третя платівка розповідає ось що: «...атомні гармати, бомби й ракети. Це поступово стало найстрашнішим лихом на обох половинах планети. Дехто розумів це, а дехто – ні. Кожна половина вважала, що вона може знищити іншу. Але Зелені все ж таки боялися Синіх, а Сині – Зелених, і ніхто не наважувався розпочати це знищення...»

– Слово честі, зовсім як... пробачте, Командире, це я між іншим! - обірвав себе на півслові Фізик.

– Така думка з'явилася і в мене, - серйозно, навіть надто серйозно відповів Командир. - І це була дуже невесела думка...

Він узяв четвертий аркушик паперу. Пальці йому помітно тремтіли, коли він підніс його до очей.

– Слухайте, друзі, що було потім: «...але кнопку було натиснуто, і атомні бомби Зелених почали вибухати на половині Синіх, не лишаючи нічого живого. Проте Сині також устигли натиснути кнопку на своїй половині. І хоч вони й загинули, але автоматичні ракети вже після їхньої смерті почали знищувати половину Зелених. Хто загинув одразу, а хто пізніше, але атомна смерть спостигала всіх. А ті, хто випадково вижив, не мали що їсти, бо вибухи атомних бомб отруїли всю їжу і всю воду, й ніхто не міг уже після того врятуватися...»

Дослідники приголомшено мовчали. В руках Командира був ще один, останній аркушик паперу. Останній запис...

– Читайте, Командире! – хрипко вимовив Штурман.

– Прочитаю, все прочитаю, – відповів Командир. – Ось що написано на останньому аркушику, на останній пластинці з тих, де літери збереглися: «Я тут, у підвалі головного управління. Я знаю, що незабаром загину. Атомна смерть не рятує нікого. Мабуть, я останній з усіх. І я сподіваюсь, що будь-хто – можливо, навіть прибульці з інших планет – колись дізнаються з моїх записів про те, що трапалося на нашій планеті, з нашою великою цивілізацією. Хай хоч вони будуть розумніші й не знищують самих себе атомними вибухами, бо, раз почавши це знищення, ніхто вже не зможе його спинити...»

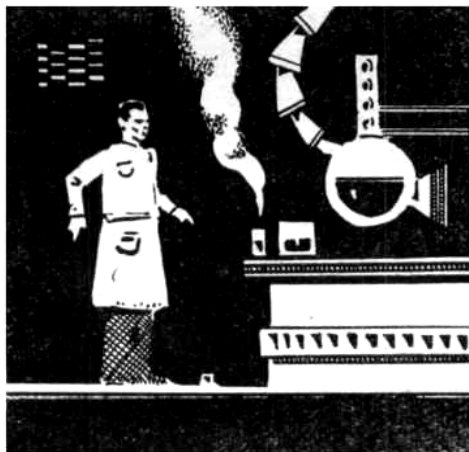
Командир замовк. Мовчали, вражені, і його товариші.

Потім Командир знову торкнувся вимикача.

І в темряві ілюмінатора міжпланетного корабля знову з'явилося прекрасне глибоке марсіянське небо з його яскравими зірками.

Фобос уже зник на сході, зате на небосхил поступово підіймався другий супутник Марса – Деймос, так само байдужий до всього, як і перший. Він повільно плив над мертвими жовтими пісками планети, де вже не лишилося нічого живого, спустошеної планети, яку люди називають Марсом...

ПЛІВКА НА ОКУЛЯРАХ¹

Усе це було неймовірно!

Почалося з того, що я – в котрій уже раз! – намагався розробити рецепт нової пластмаси, яка була б зовсім прозора й водночас поляризувала світлові промені. Таке завдання я дістав від керівника нашого інституту й працював у лабораторії вдень і вночі, проводячи досліди. Але рецепт не давався.

Майже у відчаї я зробив ще одну спробу. Поклавши в тигель потрібні складові частини, я поставив його на вогонь газової горілки. І трапилося несподіване. Поки тигель розігрівався, я взяв чашку із залишками розчину вже не потрібних мені хімічних речовин і хотів їх вилити. Раптом рука в мене здригнулася, і я хлюпнув кілька краплин із того розчину в тигель. Просто не знаю, як це сталося, може, з утоми, чи що.

Але суміш у тиглі враз спалахнула. Від несподіванки я аж випустив чашку з рук, і вона розбилася на скалки. А коли я зазирнув у тигель, там уже майже нічого не було. Лишився тільки невеличкий округлий шматочок прозорої плівки. Розгублений, я взяв її пінцетом, роздивляючись з усіх боків. Поглянувши крізь неї,

¹ © Владко В., текст, 1965.

© Ігнатов В., ілюстрації, 1965.

я побачив надворі кудлатого собаку. Він немов не звертав на мене уваги, але, щойно помітивши мій погляд, скерований на нього крізь плівку, раптом підвівся, закрутив хвостом і підбіг до вікна, хоч я його й не кликав. Що таке?..

Знадвору на підвіконня сів голуб. Я поглянув на нього – теж крізь плівку. Уявіть собі моє здивування, коли цей голуб теж підлетів до мене й почав лащитися, майже цілуючи мене дзьобом.

Вражений, я опустил плівку. І зразу ж таки собака одійшов, а голуб знову сів на підвіконня, вже не звертаючи на мене ніякісінької уваги. Я знову поглянув на них крізь плівку – дивовижний ефект повторився: і той, і той почали лащитися...

Кілька разів я робив такі спроби, і весь час з однаковим успіхом.

Тоді, хоч як це було фантастично, я нарешті зрозумів: мій погляд, скерований крізь дивну плівку, мабуть, так поляризувався, що набував чудодійного ефекту: змушував і собаку, і голуба ставати лагідними й лащитися... «Гм, це ж тварини, – подумав, я. – А як буде з людьми? Невже й вони... Втім, як я зможу дивитися на них крізь плівку? Та дуже просто!»

Я приліпив прозорим клеєм плівку до правого скла моїх окулярів, і це було зовні цілком непомітно. Так, із кого ж почати?

Звісно, насамперед з Люди. Ця вродлива кароока дівчина не хоче й глянути на мене. Вже кілька разів я, заходячи до сусідньої лабораторії, запрошував її піти в театр, на концерт або на танці. Ні, вона тільки хитала головою й холодно відповідала, що їй дуже ніколи – у неї дипломна робота. «Ну, гаразд, це буде непоганою спробою», – подумав я.

Увійшовши до лабораторії, де вона працювала, я сказав:

– Добрий день, Людо. Як ви гадаєте...

Вона підвела на мене заклопотані очі – і враз їхній погляд змінився. О диво! Люда глянула на мене напрочуд лагідно, мовби навіть закохано і, не чекаючи, доки я закінчу фразу, заговорила:

– Вікторе, милий, мені так неприємно, що я досі не скористалася вашим запрошенням. Ви, мабуть, це мали на увазі? Так от, я дуже рада піти з вами кудись, якщо ви хочете!

– Людо, я...

– Мовчіть, мовчіть! Я заздалегідь згодна, – і вона подарувала мені такий чарівний погляд, що я навіть трохи зашарівся. А вона вела далі: – Може, в кіно? Кажуть, чудовий фільм...

Я розгублено дивився на неї, забувши про плівку, приклеєну до моїх окулярів. І тільки пішовши з лабораторії, згадав про неї. Можливо, прихильне ставлення Люди залежало виключно від цієї плівки? Хтозна... І я сумно зітхнув. Ні, про таке не хотілося й думати!

Одне слово, випадок з Людою, либонь, не був вирішальний. І я згадав: інженер районного житлоуправління! Ось де все стане ясно. Справа в тому, що в квартирі, де я жив на шостому поверсі, протікав дах. І від цього на стелі весь час з'являлися руді плями. А всі намагання жильців добитися ремонту даху розбивалися об байдужість саме цього інженера. «Піду до нього» – вирішив я.

Інженера я застав самого. Він сидів за столом, заглибившись у папери. Вираз його обличчя не віщував нічого доброго, і я навіть пошкодував, що зайшов сюди.

– Добрий день, – промовив я якнайпривітніше.

Інженер житлоуправління зловісно мовчав.

– Добрий день, – повторив я, дивлячись на його скуйовжене волосся.

Інженер неуважно кинув, не підводячи очей:

– Ну, що у вас там? Коротше!

– У мене... бачите, дах протікає... То я...

– У всіх щось протікає. Далі?

І він неохоче поглянув на мене неприязними очима, похмуро і... Я навіть не вирішив ще, як саме, бо незадоволений вигляд його обличчя зник, наче його змило губкою. Це була вже зовсім інша людина! Я очманіло дивився на нього, а він покvapливо говорив:

– О, сідайте, будь ласка! Ви курите? Ні? Заздрю, бо сам я кілька разів хотів кинути, та все справи, справи... То, кажете, дах у вас протікає? Ай-яй, яка неприємність! Ну, це ми одразу відремонтуємо, про що мовити!.. Ось, – почав він швидко писати, – ось вам записка до виконроба. Я пишу йому, що це – невідкладне завдання. Отже...

Він передав мені папірець. Я тільки кліпав очима.

– Завжди радий допомогти приємній людині, – вів далі інженер. – Може, скляночку чаю?.. Вам нічого більше не треба?

Шкода, шкода... Та не поспішайте, милий друже, так хороше поговорити з вами. Як у вас там працює водогін? Може, ще щось?.. Коли що, то ми...

Розгублений, я зайшов до гастроному, щоб купити чогось на вечерю. Тут було як завжди. Перед прилавком стояла черга покупців, одна продавщиця неспішно різала любительську ковбасу, двоє інших жваво й весело розмовляли про якісь цікаві для них речі, одвернувшись до стійки з вином і коньяком. Я спочатку постояв у черзі, а потім рішуче підійшов до прилавка, де оті дві розмовляли одна з одною.

– Послухайте, дайте мені двісті грамів любительської...

– Я зайнята, – недбало кинула одна з продавщиць.

– Але...

– Не заважайте. Вам же ясно сказали, що ми зайняті, – кинула друга, неохоче повертаючи до мене обличчя зі старанно підмальованими очима. Вона перехопила мій погляд – і раптом засяяла чарівною косметичною усмішкою:

– Будь ласка, будь ласка! Вам нарізати чи шматком? Кажете, любительську? А може, трошки шинки? У нас сьогодні прекрасна ліверна ковбаса. І сосиски надзвичайні! Не треба? Шкода, може, нарізати вам московської ковбаси? Хоч п'ятдесят грамів, я наріжу вам найтоншими шматочками, буде наче сто...

Вона сяяла й щебетала, її пальці з нананікюреними нігтями рухалися з шаленою швидкістю. Широко розкривши очі, я дивився на цю гастрономівську фею. Яке щастя, що я потрапив до неї!..

– А чого ви, громадянине, без черги? – почув я грубий чоловічий вигук.

– Справді, вліз потихеньку! Мабуть, по знайомству, – додав інший обурений жіночий голос.

Я нервово поправив окуляри. І треба ж було, щоб моя рука необережно торкнулася плівки на склі! Я не встиг і охнути, як плівка відскочила і впала на підлогу. Негайно знайти її!

Але було вже пізно. Гостра шпилька на каблучці обуреної власниці жіночого голосу наступила на неї й розчавила її на найдрібніші уламки. Я не міг знову зробити такої ж плівки, бо не знав, що саме було в тій суміші, яку я випадково хлюпнув у тигель...

...Так я безнадійно втратив мій чудодійний поляризатор, але не втратив надії, що й без нього мене зустрічатимуть приємними усмішками ті, до кого я звертатимуся.

Адже це так легко!

НА МІСЯЦІ ЯК НА МІСЯЦІ¹

1

Безумовно, це було яйце. Дивне, величезне, вкрите жовтуватою сухою плівкою, що скидалася на зморщену шкіру.

Поліщук відкинув лопатку і втупився у знахідку. З усіх поглядів це було неймовірно. Звідки на Місяці могло взятися яйце? Самородок щирого золота, алмаз, усе, що завгодно, тільки не яйце... Мертвий світ, застиглий у багатівіковому крижаному заціпенінні, позбавлений усього живого, навіть будь-яких барв, – лише темні плями, що переходили в глибоку чорноту, або світлі відблиски, які яскраво сяяли на тлі навислого над низьким обрієм такого чорного неба, в якому було наче просвердлено білі цятки зірок. І нічого, крім цього: місячний красвид – то лише чергування світлих і темних сірих тонів між сліпучо-білими зірками й чорним небом.

¹ © Владко В., текст, 1968.

© Гринько В., ілюстрації, 1968.

© Малаков Г., ілюстрація, 1971.

І Поліщук, і Гаррісон – обидва знали, що чекає їх на Місяці. І однаково часом кожному хотілося голосно кричати від страшного почуття самотності, що охоплювало їх, як тільки вони йшли з бази нарізно. Мабуть, тому обидва воліли не розлучатися навіть на півгодини, щоби бути один од одного в безпосередній близькості, бачити крізь запобіжні димчасті фільтри герметичних космошоломів помах руки супутника, відчувати його дихання, то утруднене, то спокійне, коли вони вже поверталися на базу. Так було краще. Певніше. І легше переносити напруження, яке не покидало їх протягом двадцяти восьми днів перебування в безкрайому пустельному світі. Через двадцять вісім днів, які вони

відлічували по-земному, мала прибути чергова ракета зі зміною. Тут неймовірно довго, чотирнадцять земних днів, панувало безгоміння під сліпучим промінням Сонця, а потім настала нескінченно довга місячна ніч. Місячного дня треба було зробити численну кількість випробувань і вимірювань, відходячи якнайдалі від бази, щоби потім, коли настане ніч, упорядкувати всі аналізи, опрацювати проби до прильоту змінної ракети...

І дослідники Місяця наполегливо працювали, але вони ніколи не передбачали можливості подібної знахідки. Яйце – отож, хтось зніс його?.. Але ж це безглуздя, нісенітниця! Не зводячи очей з яйця, Поліщук нахилився і ще раз помацав його суху зморшкувату плівку пальцями в металевій космічній рукавичці. Звичайно, яйце було наскрізь промерзлим. І важким – навіть в умовах значно полегшеної місячної ваги. Від легенького поштовху руки воно лінькувато, мовби неохоче, покотилося уздовж зернистого базальтового кратера. Поліщук поквапно притримав знахідку обома руками: ще бракувало розбити. Замерзле яйце могло бути дуже крихке. За умови, звісно, коли це справді яйце, а не якесь химерне кам'яне утворення. Він підклав під дивну річ кілька уламків базальту, щоб яйце не скотилося далі по кратеру. І випростався, оглядаючись.

– Джоне! Де ти, Джоне? – гукнув він.

За мить він почув відповідь, чітку й ясну, наче голос Гаррісона лунав тут-таки, в його космічному шоломі:

– Я тут, Борисе! За стіною твого кратера, беру пробу: здається, слід криги. Це дуже цікаво, розумієш?

– Облиш усе! Йди сюди!

– А що сталося?

– Мерщій, мерщій!

2

Постать Гаррісона в гофрованому космічному костюмі й прозорому шоломі з опущеним димчастим фільтром з'явилася над стіною кратера. Вона вимальовувалася дивовижно яскраво, як і все на Місяці, й швидко наближалася. Тут майже неможливо було

визначати відстань на око, всі речі виразно бачилися будь-де. І тільки збільшення постаті показувало зміну відстані.

Поліщук дивився на незграбну квапливу ходу Гаррісона, бачив, як сипалися з-під його ніг дрібні базальтові уламки й котилися вниз, до того місця, де він стояв. Кратер був невеличкий. І саме тут, під оцим природним причілком – брилою вулканічного каменю, Поліщук знайшов яйце. Воно лежало, вгрузнувши наполовину в пил, жовтувате на бурому тлі місячного ґрунту. Тому Поліщук відразу й звернув на нього увагу.

– Ну то що сталося, Борисе? – спитав Гаррісон.

Крізь опущені фільтри Поліщук радше вгадував, ніж бачив очі, що пильно дивилися на нього. Замість відповіді Поліщук показав йому дивну знахідку.

– Яйце, – промовив він.

Гаррісон швидко обернувся. Він побачив овальну річ, що лежала на ґрунті, і від несподіванки аж свиснув.

– Звідки воно взялося?

Поліщук коротко розповів йому історію свого відкриття. Гаррісон став на коліна й обережно торкнувся пальцями сухої зморшкуватої оболонки. Потім трохи підняв яйце, наче зважаючи його, і знову поклав на місце.

– Що скажеш, Джоне?

– Якесь безглуздя. Яйце – на Місяці?..

– Але ж ти згоден, що саме яйце?

– Либонь, страусяче. Зважаючи на розмір. Слухай, а воно було там одне?

Поліщук низив плечима.

– Не знаю. Розумієш, мене це так уразило, що я не шукав більше. Можливо... А погляньмо ще раз!

Вони обережно розгребли лопатками сухий сипкий пісок під навислою кам'яною брилою. Копати довелося недовго: скоро з'явилися випуклі обриси таких самих яєць.

– Два... три... чотири!

Вириті яйця лежали на піску. Дослідники копали далі, але більше нічого не знайшли.

Гаррісон відкинув лопатку:

– Все, Борисе! Врожай – п'ять штук.

– Гніздо це, чи що?..

– Космічний птах пролетів над Місяцем і відклав у кратері яйця. Так? – іронічно промовив Гаррісон. – Мине деякий час, і він з’явиться знову й почне їх висиджувати, так?

Поліщук сердито поглянув на нього.

– Дотепи тут ні до чого. Щодо птаха, хоча б і космічного... Ось вони, яйця. Це – факт. На жаль, нез’ясований. Тому, коли якась химерна істота повернеться сюди, щоб висиджувати яйця, – я не заперечуватиму. Поки що, зрозуміло. Ось так: фпр! – і сіде у кратері... Будь ласка, я тепер готовий до всього! Коли є яйця, коли це нам не сниться, то може з’явиться й той птах або ще чортзна-яке створіння.

Гаррісон озирнувся довкола.

– Знаєш, Борисе, мені чогось моторошно, – щирсердо признався він. – Уся ця пригода... краще б її не було.

– Нерви?

– Може і нерви. Ми вже втомилися, Борисе. Я ось жартую про космічного птаха, а що, коли він і справді прилетить?.. Хіба ми все знаємо за цих умов? Особливо, коли з’явилися ці безглузді яйця. Слухай, Борисе. Місячний день уже кінчається...

Він показав рукою на захід, де стіни кратера знижувалися до плоскогір’я. Долішня частина Сонця була немовби притиснута обрисами далекого величезного гірського пасма – і під нею тяглася на північ і південь широка смуга глибокої тіні. Довгий місячний день помітно згасав – аж на цілих чотирнадцять земних діб.

– Минуло вже дванадцять земних днів, – вів Гаррісон. – Час закінчувати роботи на поверхні Місяця. Незабаром ми зачинимося на базі. Перенесімо туди всі п’ятеро яєць...

– Щоб вони відтанули? Ото порадив! Треба їх забрати з собою на Землю в такому ж стані, як знайшли, – сказав Поліщук.

– Ну, тоді покладімо яйця поблизу бази, в якому-небудь затишному місці, й вони не розморозяться, аж поки прилетить ракета. Зрозуміло? І ми більше не побоюватимемося за їхню долю. Згода?

– Що ж, я не заперечую. Кожен братиме по одному, більше зразу не понесеш. А потім – знову по яйцю. До роботи!

Незважаючи на додатковий вантаж, вони досить легко, хоч і обережно пересувалися по сипкому піску. А потім, при звичайстві, почали прискорювати ходу й нарешті вже

впевнено помчали до бази довгими плавними стрибками, як це можна було робити лише на Місяці.

3

Дослідники обережно поклали яйця в пласкому заглибленні з південного боку куполоподібної бази. З круглих ілюмінаторів їх можна було одразу помітити, тим більше, що вони вирізнялися жовтуватим забарвленням на бурому крупнозернистому піску поверхні Місяця. Сонце майже сховалося за виднокраєм, від бази витяглася довга тінь, що поступово сягала аж обрію, який уже зливався з чорним оксамитом неба.

Поліщук і Гаррісон, знявши громіздкі космічні костюми, сиділи за столом коло ілюмінаторів. Вони насолоджувалися відпочинком, пили гарячий чай, особливо смачний після виснажливої праці.

Гаррісон казав:

– Ти знаєш, це просто смішно. Як яйця могли потрапити на Місяць? Адже тут нема навіть натяку на життя. В жодній формі. І раніше проведені дослідження, і наші з тобою проби довели, що Місяць мертвий... І раптом – яйця! Ніякісінького живого сліду взагалі, а яйця – продукт життя високоорганізованих істот. Ні, це поза моїм розумінням, Борисе!

Поліщук відставив склянку й насмішкувато спитав:

– Космічні птахи?..

Гаррісон нетерпляче відмахнувся:

– Ну чого ти до мене присікався? Адже знаєш, що я пожартував, припустімо навіть, що невдало. І досить про це. Краще потіш мене розумною здогадкою. Наприклад... Ет, під три чорти, які тут можуть бути здогадки!

– Одна все ж таки в мене є, – навмисно неухважно кинув Поліщук, знову беручись за склянку.

– Та кажи ж, не зволікай! – пожвавішав Гаррісон.

– Бач, є така гіпотеза про походження Місяця. Одна з багатьох. Мені вона здається переконливою, а після нашої знахідки – й поготів... Та ти й сам знаєш її.

– Не розумію, що ти маєш на увазі?

– Гіпотезу, за якою Місяць колись, у прадавні часи, відірвався від Землі. Звідси й океанічні западини на нашій старенькій. Величезний шмат Землі відірвався, в космічному просторі набув форми кулі, цілком природної за таких умов, і почав обертатися по орбіті супутника.

– Гіпотеза, не краща від інших і не дуже переконлива, – відзначив Гаррісон.

– Але й не гірша від інших, занотуй собі, Джоне. Зваж на те, що всі проби – і наші, й наших попередників – підтверджують: склад Місяця не відрізняється від складу Землі.

– Це доводить лише спільність походження обох планет, як і інших також. І більше нічого, – як завжди з запалом заперечив Гаррісон.

Але Поліщук не прийняв виклику. Він спокійно висловлював далі свої докази:

– Безумовно, така спільність можлива. Тепер спробуємо поміркувати. Місяць відірвався од Землі, очевидно, разом з усім тим, що було раніше на тому величезному шматку. Він перетворився у космосі на застиглу кулю. Його безупинно бомбардували метеорити – і вони знищили зрештою всі залишки земного життя, які ще існували на Місяці...

– Мені здається, дорогий Борисе, що ти сам розбиваєш свою гіпотезу. Так, так, я вже зрозумів тебе! Ти вважаєш, що разом із залишками органічного життя з Землі на Місяць потрапили й оці яйця? – з помітною іронією зауважив Гаррісон. – Чому ж тоді нескінченні, як ти сам твердиш, бомбардування метеоритів не знищили й оці яйця, як і геть усе інше?

Поліщук низив плечима:

– Їх могло присипати. І тільки поступово, дуже повільно вони опинилися на поверхні, на схилі кратера, коли метеоритні бомбардування перетворили на пісок більшу частину нашарувань над ними. А оскільки яйця були наскрізь промерзлі, вони добре збереглися до часу, коли ми знайшли їх. Хіба не переконливо?

Гаррісон мовчки розвів руками.

– Проте, це лише догадка, – незворушно додав Поліщук. – Коли вона тебе, Джоне, не влаштовує, придумай щось інше. Хоча б і варіант із космічними птахами...

– Знову? – роздратовано огризнувся Гаррісон. І тут-таки зацікавлено зауважив: – А що то за яйця, якщо вірити твоїй здогадці, Борисе?

Поліщук усміхнувся:

– От цього вже ніяк не знаю. Гадаю тільки, що вчені на Землі визначають їхнє справжнє походження. Аби тільки їх довести...

Він поглянув в ілюмінатор. Тіні від куполоподібної бази сягали обрїю; втім, то були вже й не тіні, а цілковита ніч, у яку поринув Місяць. Яскраві зірки заливали примарним світлом місячну поверхню, в якій ледве помітно позначалися невиразні обриси кратерів.

– Що ж, зв'яжімося з Землею, – запропонував Поліщук, підводячись. – Доповімо, що настала місячна ніч і ми переходимо на нову програму праці. Вмикай передавач, Джоне! Досить походів і мандрівок, наближається нелегкий час – спектрометра й хімічних аналізів... Джоне, підіймайся, Джоне!

Він стурбовано подивився на Гаррісона, який занепокоєно припав до ілюмінатора.

– Джоне!

Напруженим, неприродно високим голосом Гаррісон мовив:

– Борисе! Там щось... щось рухається!

Поліщук одним стрибком опинився біля ілюмінатора. А Гаррісон усе повторював, і в голосі його вчувався страх, очі були повні ляку.

– Щось рухається... он там, праворуч... Борисе! – він конвульсивно ковтнув повітря.

В ілюмінаторі неясно виступали обриси ближчих схилів сусіднього кратера. Поліщука також поиняв незрозумілий страх, що передався йому від Гаррісона. Він не знав, у чому річ, але відчув, як крупні краплини поту стікають по його шиї й плечах. Про що говорив Джон? І раптом він побачив...

Десь, можливо, метрів за п'ятдесят від їхньої бази вгору здійнявся невеличкий фонтанчик місячного піску. Основа цього фонтана була розжарена до червоного кольору. Струминки фонтана швидко втрачали своє зловісне забарвлення й падали назад на поверхню Місяця, розсипаючись на дивний бурий пісок, вкриваючи майже правильним колом те, що було недавно їхньою основою.

– Що це таке? – голос Гаррісона дрижав.

– Не знаю... – коротко кинув Поліщук.

Він невідвратно дивився в ілюмінатор. Від нервового напруження дрібно тремтіли пальці. І тоді він знову побачив яскравий, розжарений уже до білого фонтан, що вдарив значно ближче до бази. Його струминки, описавши криву, швидко згасали, перетворюючись спочатку на яскраво-червоні, потім малинові вогники – і спадали, вже ледве жевріючи, жаринками.

Позаду, біля радіоприймача, зненацька пролунав голосний дзвінок. Його несподіваність вразила обох. Першим опам'ятався Поліщук. Він кинувся до приймача і ввімкнув його. Гаррісон, учепившись руками в край столу, стежив за товаришем широко розплющеними очима. Поліщук чітко промовив у мікрофон:

– Місячна станція слухає! Місячна станція слухає! Переходжу на прийом!

Крізь шум атмосферних і космічних розрядів почувся далекий голос:

– Пост спостереження Землі викликає Місячну станцію! Пост спостереження Землі викликає Місячну станцію! Підтвердьте чутність! Підтвердьте чутність, Місяцю!..

4

Земля позачергово викликала Місячну станцію, щоб повідомити Поліщука й Гаррісона про те, що різко посилилась активність Леонідів – найбільшого метеоритного потоку, який рухається навколо Сонця і кожні тридцять три з чвертю роки перетинає орбіту Землі. Певна річ, і Місяця. Кожні тридцять три з чвертю роки на нічному небосхилі Землі спалахують яскраві метеоритні дощі. Цього разу Леоніди, можливі залишки комети Темпеля, надзвичайно активні, й пост спостереження закликав місячних дослідників бути дуже обережними протягом десятка земних діб.

– Без нагальної потреби не виходьте з бази. Кожної миті вас можуть захопити метеорити потоку Леонідів, – наполегливо повторював диктор Землі. – Отже, не виходьте з бази! Приготуйтеся до можливих несподіванок навіть на базі. Лишайтеся

в космічних скафандрах, перевірте повітропостачання бази! Підтвердьте чутність! Чи все зрозуміли? Підтвердьте чутність!

– Місячна станція чує вас добре, Земле. Метеорити ми вже бачимо. Зрозуміли все! – спокійно сповістив Поліщук, поглядаючи на Гаррісона, з обличчя якого вже сходило недавнє напруження.

– Коли якісь утруднення, зв'язуйтеся з нами, – підкреслив ще диктор Землі. – Бажаю успіху! Кінець передачі. На все добре!

– На все добре, – відповів Поліщук, вимкнувши приймача.

– Космічні костюми, Джоне! – коротко розпорядився він, беручись за свій.

Гаррісон наслідував його приклад. Обидва ковзнули в скафандри зі спритністю, що свідчила про неабиякий досвід. Закріплюючи шолом, Поліщук сказав:

– Отже, Джоне, все зрозуміло?

– Якого біса вони не попередили нас заздалегідь? – сердито буркнув Гаррісон. Він дивився в ілюмінатор, за яким знову спалахували яскраво-червоні фонтани піску, що їх здіймали метеорити.

– Очевидно, заздалегідь ніхто не знав про таку несподівану активність метеоритного потоку, – відповів Поліщук. Він закріпив шолом, перевірів повітропровід і стрепенувся: – А яйця?

– Що яйця? – не збагнув був Гаррісон.

– Адже якийсь метеорит може їх розбити, знищити! Треба перекласти їх під дашок шлюзного входу в базу.

– Зажди, Борисе! – спробував спинити його Гаррісон.

Але Поліщук уже рвонувся вперед, до виходу. Безнадійно махнувши рукою, Гаррісон побіг слідом за ним.

Вискочивши з бази, Поліщук оглядівся. Навколо нього, навколо купола бази спалахували, розсипаючись на білі й червоні вогники, химерні фонтани місячного піску. Вони спалахували, швидко згасали – і знову виникали, наче зачаровані, на поверхні Місяця. Мимоволі Поліщук задер голову, шукаючи за звичкою на чорному небосхилі вогняні сліди метеоритів. Їх не було, та й не могло бути на Місяці, позбавленому атмосфери: метеорити не згоряли в ній від тертя об повітря, а безперешкодно падали на місячну поверхню й бомбардували її. Він ступив крок у напрямі до того заглиблення, де лежали яйця.

– Борисе! Це дуже небезпечно, Борисе! – почув він голос Гаррісона.

Поліщук сердито озирнувся: мовляв, і сам розумію, що небезпечно, але ж не кидати напризволяще дорогоцінну знахідку? І раптом Поліщук помітив, як на плече Гаррісона впала темно-червона іскорка. Вона спалахнула і згасла. Цього було досить, щоби Поліщук кинувся до свого супутника і з розмаху закрив долонею в гофрованій рукавичці те місце на космічному костюмі.

– Що сталося, Борисе? – здивовано спитав Гаррісон.

– Ти добре чуєш мене, Джоне? – промовив Поліщук спроквола, бо йому враз ослаб язик. Не знімаючи з Гаррісонового плеча руки, Борис навіть навалився на нього всім тілом.

– Нормально чую. Та в чому річ?

– В тебе влучив метеорит. Ударив у плече.

– Я нічого не помітив, Борисе. Дірки в скафандрі немає, інакше з нього вийшло б повітря. Може, тобі здалося?

Поліщук уже спрямував промінь електричного ліхтаря на плече Гаррісона і зняв руку. На блискучій металевій поверхні скафандра він ледь помітив малесеньку тьмяну плямку – наче хтось невправно торкнувся паяльником. Поліщук хрипко сказав:

– Певно, метеорит був невеличкий, менший від піщинки. Він випарувався від удару, не пошкодивши скафандра... Усе гаразд. Треба...

Великий фонтан місячного піску вибухнув поблизу них. Розжарені до білого бризки злетіли вгору – і серед них майнули якісь шматки неправильної форми. За мить фонтан розсипався

широким колом бурого піску. Поліщук похолов. Він гукнув не своїм голосом:

– Яйця! Метеорит ударив просто в них!

Забувши про все, забувши, що він і сам може стати жертвою чергового метеоритного удару, Поліщук величезними стрибками кинувся вперед.

За кілька секунд він нахилився над заглибленням, де лежали загадкові яйця. Але їх там уже не було! Поліщук стояв над величезною вирвою в піску, немов над кратером. У ній нічого не лишилося... Поліщук заціпенів. Та невже, невже?..

Ліхтар освітив вирву і праворуч, біля самого краю, аж не йняв віри очам, побачив під піском знайомі обриси овального предмета. Яйце!.. Задишаючись, він кинувся до нього, розгріб пісок. Так, одне яйце вціліло!

Наче крихку дорогоцінність, Поліщук узяв обома руками знахідку й поніс до бази, не звертаючи уваги на вогняні фонтани, що спалахували навколо нього, не думаючи ні про що, крім своєї неоціненної ноші. Голос Гаррісона, тривожний, застережливий, лунав у його шоломі, але він не чув ані слова. Тільки вперед, тільки вперед, до бази! А червоні й білі фонтани спалахували й згасали позаду, поряд з ним, розсипалися й знову виникали.

Він ніс одне-однісіньке яйце до бази, під дашком якої стояв приголомшений Гаррісон, з готовністю притримуючи ручку дверей до шлюзової камери.

5

– Ти, мабуть, збожеволів, Борисе, – обурювався Гаррісон. – Після того, як нас попередили, по суті, заборонили виходити з бази, – ти, нікого не слухаючи, помчав по яйця під дощем метеоритів, кожен з яких загрожував твоєму життю. Згадай хоч би, як ти наполохався, коли маленький метеорит упав мені на плече! А сам кинувся під їхній град, щоб урятувати цю безглузду знахідку... Як тобі пощастило проскочити – не збагну. Мене й досі охоплює жах на думку про це! І навіщо? Адже яйце однаково зіпсується в теплі, поки прилетить ракета. Навіщо ж ти зробив це?

Поліщук неухважно слухав свого друга і ледь осміхався. Справді, що він міг відповісти йому? Звісно, його вчинок межує з божевільям. Але ж хоч одне яйце врятовано! Хіба ж його ризик не виправданий, коли загадкове яйце буде досліджено і наука збагатиться новим відкриттям? Хоч Гаррісон і дуже хороший хлопець, але цього, очевидно, не може зрозуміти: його цікавить лише одне – успішне виконання наміченої планом роботи в межах інструкцій. Усе, що виходить за межі цього, для Гаррісона не існує. Ми, радянські дослідники-космонавти, не такі. Американці, хоч вони і пречудові хлопці, але привчені всім життям справно робити тільки те, що покладено на них, робити добре, навіть зразково, але не більше.

– Та чого ж ти мовчиш, Борисе? – допитувався тим часом Гаррісон. З-під шолома він зачудовано дивився на Поліщука. – Чи не вважаєш за потрібне відповідати мені?

Поліщук засміявся:

– Та ні, ні, Джоне! Просто мені, слово честі, нема чого заперечувати. Ти маєш слухність: із погляду нормального дослідника я, так би мовити, поведився безглуздо, чи що.

– Бач, ти все ж таки визнаєш це! – задоволено відзначив Гаррісон.

– Гаразд, я ненормальний дослідник. Але ж головне – яйце в нас. Воно лежить у шлюзовій камері, і йому ніщо не загрожує.

– Якщо... якщо, по-перше, воно не зіпсується: там значно тепліше, ніж на поверхні. І, по-друге... ну, пам'ятаєш, із Землі казали: приготуватися до можливих несподіванок. Розумієш? – стурбовано закінчив Гаррісон.

– Усе, все розумію, Джоне! – відмахнувся Поліщук. – Ось уже шість земних діб яйце лежить у шлюзовій камері – і нічого... А несподіванки – на те вони й несподіванки, щоб над ними не дуже міркували... Дивися, Земля! – обірвав він свою мову, зазираючи в ілюмінатор.

На чорному глибокому, наче затягнутому оксамитом, небосхилі пливла осяяна зеленкуватим світлом Земля. Вона немовби пригасила своїм сяйвом розцвічене зірками небо над Місяцем і радісно нагадувала про ліси, луки, моря й річки, – все те, що людина по-справжньому, з гострою тугою відчуває тільки в безкраїх просторах космосу, в міжпланетній ракеті або тут... де

невпинно спалахують і гаснуть вогняні метеоритні фонтани місячного піску... Вони стали вже звичайними, ці червоні й білі вогники. І все ж таки до них не можна було звикнути: так раптово вони виникали по всій, скільки сягало око, поверхні Місяця, поцяткованій кільцями малих кратерів, що лишалися після тих фонтанів. І ось – Земля на місячному небосхилі!

– Східна півкуля... – мрійно прошепотів Поліщук.

Там, під цим скупченням хмар, схожим на шматки білої вати, простяглася його країна, велика країна. Там вулицями маленького містечка він блукав ще школярем, сидів на лаві в саду, дивлячись на блакитний диск Місяця, що котився серед хмар, і нестримно фантазував. Він – космонавт, він побуває на далеких планетах, на Марсі, на Венері, де, мабуть, вільно бродять доісторичні тварини, величезні ігуанодони, літають ящери-птеродактилі... Але спочатку він вирушить на срібну кулю Місяця. Він буде тим сміливцем, який у скафандрі відважно пройде його морями і кратерами... Милі дитячі мрії! Але вони збулися: він тут, на Місяці, разом зі своїм супутником, американцем Гаррісоном, – і як же тоскно, самотньо почуває себе, дивлячись на далеку Землю в безкрайому океані космосу, в тісній базі станції, де тільки міцний купол відділяє його від шаленства космічної стихії!.. Мабуть, щось подібне відчуває й Джон, – на його обличчі застиг замислений вираз людини, яка забула про все, крім далекого, примарного лика Землі.

Але що то за дивне ритмічне постукування в дверях шлюзової камери. Поліщук насторожився.

– Джоне! Ти чуєш? – уривчасто спитав він.

– Так... Що це? – блідий Гаррісон повернув голову до шлюзової камери.

Постукування не припинялося. Наче хтось намагався відчинити двері камери й стукотів у них ззовні.

– Шоломи, Джоне! – Поліщук хутко закрив свій космічний шолом. Те саме зробив і Гаррісон.

Двері в шлюзову камеру повільно відчинилися. Обидва дослідники напружено вдивлялися в темний простір між ними.

У цьому просторі з'явилися люті очі, що блиснули червоними вогниками, і під ними – величезний дзьоб, де стирчали сліпучо-білі зуби.

Ще мить – і перед остовпілими Поліщуком і Гаррісоном з'явилася довга гадюча шия, що підтримувала хижу голову істоти. Залопотіли перетинчасті крила, немов ширше відчиняючи двері.

– Це... це виплодок пекла! – пробурмотів побілілими губами Гаррісон, відступаючи назад, до столу.

– Ні. Це – птеродактиль! – відповів йому Поліщук.

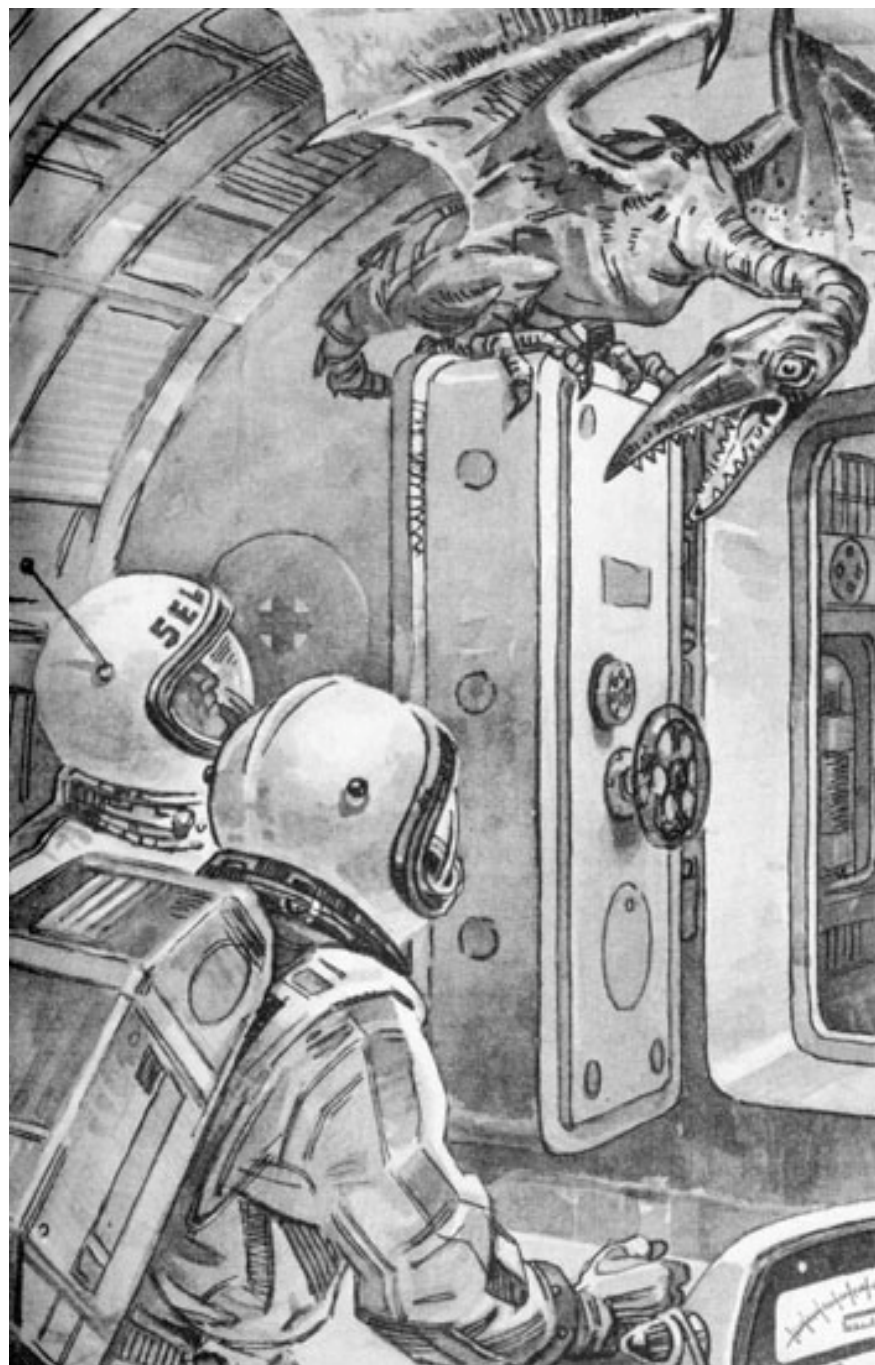
6

– Не знаю... не знаю, – все ще здавлено бурмотів Гаррісон; він опинився вже позаду столу, шукаючи в ньому хоч якогось захистку. – Це якась страшна химера... мов у середньовічних художників, таке я бачив тільки на малюнках! Будь воно прокляте! Я летів сюди не для цього... Дивися, дивися, Борисе!

Потвора, нарешті, вилізла з дверей камери і всунулася в кімнату бази. Вона змахнула ще раз перетинчастими крилами та склала їх, притиснувши до боків, і тепер стала схожа на стару жінку, що закуталася в сіру запилену шаль. Істота застигла на підлозі, справді як огидна химера з паризького собору Нотр-Дам чи з картин Гойї. Вона сиділа нерухомо, наче не знаючи ще, як їй поводитися. Тільки неспокійно блимали налиті кров'ю очі та зрідка загрозливо клацав дзьоб, показуючи два ряди гострих зубів. І наче підняті плечі ховалися у бганках усе тієї ж старечої шалі кольору павутиння.

Поліщук забув про свій страх, який спочатку охопив його. Він стояв біля столу і, не відводячи очей, дивився на потвору. Вона була не така вже й велика; враження гігантського розміру справляли, мабуть, величезні перетинчасті, мов у летючої миші, крила. Тулуб із головою на довгій шиї був не більше як півметра або близько цього завбільшки.

«Так, звичайно, це птеродактиль, літаюча рептилія... здається, з верхньоюрських покладів Землі, – стрибали в мозку Поліщука безладні думки. – Птеродактиль – на Місяці?.. Допотопна рептилія – на місячній базі?.. Ні, це не дорослий птеродактиль, а, мабуть, дитинча, дорослі були, слід думати, значно більші... Але який лютий, хижий погляд у цього малятка!»

– І, хай йому біс, у нас немає ніякої зброї! – злісно вигукнув Гаррісон. – Був би хоч пістолет! А коли ця штука допадеться до нас, що тоді?

– Птеродактилі, наскільки я пам'ятаю, жилися комахами, – зауважив Поліщук, усе ще не обертаючись.

– Із такою лютою пікою, з такими зубами? Та він може відчесати мені цілу руку... Ха, комахи! Огидна мерзота, звідки вона взялася на наше нещастя!

– Очевидно, з яйця, Джоне.

– І треба ж було тобі принести його! Бач, у холоді шлюзової камери, і все-таки вилупився. Шалений світ! – знову з люттю кинув Гаррісон.

– Мабуть, після тривалого заморожування яйцю навіть і там було тепло. І в нього дуже скоротився інкубаційний період, – міркував Поліщук.

– У тебе, Борисе, на все є пояснення. А що нам тепер з оцим твоїм птеродактилем робити?

Поліщук розвів руками:

– В усякому разі, моє припущення про те, як тут, на Місяці, опинилися яйця, виправдалося, – сказав він по паузі. – І крім того, тепер можна сміливо твердити, що Місяць, чи, вірніше, величезний шмат Землі, наша планета викинула саме у верхньоюрському періоді, коли на ній ще водилися птеродактилі та інші допотопні тварини. Згода, Джоне?

– До біса твій верхньоюрський період! Мені це байдуже. Розумієш, ні до чого! В мене інший фах, інші завдання. І коли ти командир, то, будь ласка, вирішуй, як нам позбутися цього страховища, щоб я міг узятися до своєї справи!

Птеродактиль, який сидів до того нерухомо, раптом із сухим шелестінням підняв крила і змахнув ними. Порив вітру від цього різкого руху вдарив у шоломи Поліщука та Гаррісона й примусив обох похитнутися. Зі столу впала скинута вітром склянка, злетів зошит, що лежав скраю.

– Диявол! – пробурмотів Гаррісон, лише скося подивившись на склянку й зошит, що лежали на підлозі.

Птеродактиль змахнув крилами ще раз – і злетів. Він незграбно зробив уздовж кімнати широке коло. Гаррісон сховався за стіл, коли потвора, здіймаючи вітер, пролинула над ним. Хижий

її дзьоб на льоту схопив із полиці блискучу пробірку зі зразками ґрунту на Місяці, й вона вмить зникла у горлі потвори. Уздовж довгої шиї страхіття пройшла хвиля ковтального руху, немов під сухою шкірою перекотився великий жмут. А тоді птеродактиль приземлився біля самих шлюзових дверей. Він склав крила і, перевалюючись, незадоволено поглядаючи на людей червоними очима, зник у шлюзовій камері. Гаррісон полегшено зітхнув:

– Нарешті! Прикрити б його там... інакше він проковтне всі наші проби, якщо не накоїть чогось гіршого... Зачинимо двері в камеру, Борисе, доки малятко ніжитья в холодку!

– А потім? Коли нам треба буде вийти з бази?

– Поки сиплються метеорити, ми вийти однаково не можемо. А згодом щось придумаємо. Головне – убезпечитися від нього тепер.

Гаррісон мав слухність. Обережно, ледь ступаючи, вони підійшли до дверей камери.

І цієї миті сильний гуркітливий удар потряс купол бази. Поліщук і Гаррісон завмерли.

Сліпуча блискавка вибухнула в темному доти просторі шлюзової камери. Раптовим спалахом вона яскраво освітила її простір, у якому, наче в уповільненому кінокадрі, майнули безформні шматки перетинчастих крил, білі блискучі дрібні зуби, уривки сухої зморшкуватої шкіри, – все те, що було секунду тому лютою, дикою, але все ж таки живою істотою. Потім усе знову оповив морок. У шлюзовій камері щось валилося, падали кріплення. Сповнюючи все навколо пронизливим свистом, крізь відчинені двері камери виходило повітря, висмоктуване вакуумом Місяця.

Поліщук вихопив електричний ліхтар і освітив шлюзову камеру. В ній безладно валялися металеві, зігнуті ударом метеорита шматки пластикових перекриттів камери. А під ними – рештки тіла птеродактиля...

– Ось вони... несподіванки, про які попереджали з Землі, – промовив біля нього Гаррісон. – Чи не забагато їх, Борисе? Яйце, птеродактиль, цей удар метеорита в шлюзову камеру... Так, недовгий був вік бідолашного зубатого малятка! Щастя, що ми лишалися в космічних скафандрах...

Поліщук мовчав. Несподіванок на Місяці не бракувало. І, мабуть, їх буде ще більше, хто знає? «На Місяці як на Місяці», – в думці згадав він приказку місячних дослідників. Тільки навряд чи їм знову пощастить знайти на ньому яйця... і побачити птеродактиля... Таки не вдалося їм привезти його на Землю! «Ах, бідолаха, треба ж йому було потрапити під прямий удар метеорита!.. Так, так, метеорити», – нагадав він собі.

– Джоне, до праці! – сказав він рішуче. – Візьми зі складу запасні деталі для ремонту шлюзової камери, а я поки що зв'яжуся із Землею, доповім про наші справи... і про всі ці несподіванки. Що ж, справді, на Місяці як на Місяці!..

ЗАХИСТ ХМАРНОЇ ПЛАНЕТИ¹

1

Старий Стом Хакал грюкнув кріслом, відсунувши його від телевізора, і роздратовано гукнув:

– І знову вони метушаться! Наче не можуть спокійно всидіти на своїй планеті. А головне – справді, чому вони надсилають космічні ракети в нашому напрямі? Це вже третя... чи четверта, не пам'ятаю далєбі. Зовсім так, як було колись із тими... Ну, що хотіли

¹ © Владко В., текст, 1971.

© Ваша М., ілюстрація, 1973.

переселитися до нас... а потім таки загинули, як твердять стародавні записи.

– З Червоної зірки, ти маєш на увазі? – спитала його дружина Мелі.

– Хай з Червоної, якщо ти вже так добре пам'ятаєш зміст тих неймовірно старих літописів...

– Коли ж про це постійно нагадують телевізійні передачі, – лагідно зауважила Мелі. – Котрий уже день...

– Ет! – відмахнувся Стом. – Усе одно, я ніколи не бачив тієї зірки... як і ти, між іншим. І тому не маю ніякого уявлення про її колір. Це знають тільки астрономи, що весь час сидять біля тих інфрачервоних телескопів...

– Коли б вони не сиділи, нашій планеті не пощастило б відбити натиск жителів тієї зірки, – ти ж знаєш про це, Стоме. І Дольта...

– Знаю, знаю, – буркнув старий. – А тепер, виходить, знову доводиться робити це?

– Кажуть, що так... Що ж, коли треба, то треба, і тут нічого не вдієш. Найвища Рада краще з цим обізнана. Ну, я піду мити посуд. Коли буде щось цікаве, поклич мене – добре?

Вона поцілувала чоловіка в чоло й пішла на кухню. Начебто її не обходила та справа!

Стом Хакал поглянув їй услід і замислено втупився в миготливе зображення на екрані. Що робиться в цьому далекому космосі, недосяжному для погляду жителів планети, споконвіку закритому від них товстою пеленою хмар?.. Кажуть, там сяє гаряче Світило і те, що називають зірками. Та хто коли бачив усе це на власні очі? Ніхто, крім отих астрономів, які користуються спеціальними апаратами, спостерігаючи хмари; та й вони дивляться в них через якісь інфрачервоні телескопи. Ну, хай їх, Стом Хакал людина проста. Дочка його Дольта, правда, працює в головній обсерваторії. Але то ж вона, а він цих тонкощів не знає й ладен вірити, що все так, як кажуть астрономи. Тим більше, що Дольта розповідала, ніби сама бачила й Світило, і зірки, адже вона освічена дівчина, недарма Стом витрачав гроші на її навчання. І тепер вона сама вивчає цей дивний, незрозумілий космос, хоч і невідомо, навіщо все це...

Втім, ні, так казати не можна. Якби такі, як Дольта, не сиділи біля своїх телескопів, то ніхто б і не знав, що хочуть учинити оті мешканці сусідньої планети. Хто б довідався про це? А так планета і насамперед її Найвища Рада, що керує всім життям, добре знає, яка небезпека чекає на них. Про це ось і телевізійні передачі розповідають день у день. Як це, зрештою, сталося?

Уже кілька разів протягом півроку обсерваторія повідомляла, що в напрямі їхньої планети рухається якесь невеличке небесне тіло. Траплялося таке й раніше, але підрахунки свідчили, що тіла мають пролетіти на значній відстані від планети. Це стверджувала й Дольта. А обчислення траєкторій цих тіл незмінно показували, що їх було запущено з третьої від Світила планети. Навіщо їх запускали?.. Мабуть, не задля жарту. Коли б не відбулося колись космічного нальоту з Четвертої планети, Червоної зірки, можна було б і не міркувати про це довго. Однак...

Стом незадоволено гмукнув. Дольта багато розповідала про стародавні астрономічні літописи, що зберігалися тисячі років. Жителі Четвертої планети, так званої Червоної зірки, намагалися завоювати Хмарну планету, – може, тому, що вона була значно ближче до Світила, отож тепліша. Їхні космічні кораблі спустилися на планету – і потрібні були величезні зусилля, щоб відбити цей напад. Більше він не повторювався. А через деякий досить довгий час на Червоній зірці життя взагалі зникло. Чи переселилося населення цієї застигаючої зірки на іншу, сусідню планету, чи вимерло – ніхто не знає.

І ось тепер – Третя. Найвища Рада дійшла висновку, що небесні тіла, запущені з неї, мали вивчити умови життя на Хмарній планеті, щоби потім, якщо вони сприятливі, мешканці Третьої переселилися сюди, як це хотіли колись зробити жителі Червоної зірки. Звісно, ніхто не знав цього напевно. Дехто висловлював припущення, що мешканці Третьої планети просто хочуть дізнатися про умови життя на Хмарній планеті, поверхня якої завжди схована під хмарами – на відміну від усіх інших, які можна вільно розглядати в телескоп. А може, в цьому її щастя?..

Все це розповідала Стомові й Мелі дочка Дольта під час відпустки, коли приїжджала з обсерваторії, отож її старий батько, безумовно, знав про наміри жителів Третьої планети більше, ніж його сусіди, в яких не було такої освіченої Дольти, що працювала безпосередньо біля телескопів. Але від цього не ставало легше.

«Якщо жителі Третьої планети нападуть на нас, то треба захищатися, – похмуро думав Стом Хакал. – А вони нападуть, немає сумніву, бо навіщо їм запускати оті небесні тіла?.. А захищатися від небесних прибульців – значить вести війну, причому незвичайну. Хто знає, як озброєні ці жителі Третьої планети? Зрозуміло, не палицями, якщо вони вміють споруджувати космічні ракети... Ось і тепер космічна ракета летить у напрямі Хмарної планети, і хто знає, що станеться? Може, це вже й напад?..»

На цю думку на серці Стома Хакала стало тяженько. Він підвівся й рушив до кухні, щоб перекинутися слівцем з Мелі. Але в цю мить Мелі сама розчинила двері, волаючи:

– Стومه, Дольта приїхала! Стومه, зустрічай дочку!

2

Усміхнена струнка дівчина вже входила до кімнати. З-під модно зачесаного шапкою чорного волосся, з-під тонесеньких, наче стрілочки, брів задериковато позирали лукаві веселі очі кольору чорного агату. Це була Дольта – і старий Стом, задоволено відкашлявшись, ніжно обняв її. Ні, що не кажіть, його донька стає дедалі вродливішою. Втім, нічого дивного в цьому немає, бо то його кров та й Мелі – хіба не причарувала вона колись молодого Стома отакою витонченою вродою?..

– Здрастуй, здрастуй, тату, – щебетала тим часом Дольта. – Яка я рада, що вирвалася на день з обсерваторії! Тільки я не сама, ось привезла з собою друга. Заходь, заходь, Грате! Вони хороші, мої батьки!

З-за голівки Дольти виглядало худорляве, жваве обличчя високого хлопця; напрочуд ясні зеленкуваті очі з цікавістю оглядали все довкола.

– Друга нашої Дольти ми завжди щасливі вітати, – чемно вимовив Стом Хакал і метнув погляд на Мелі: чи не забере колись оцей друг у них дочку?.. Що ж, нічого не вдієш, Дольта вже доросла, хоч для батьків вона завжди лишиться дитиною.

Хлопець уклонився. Але сказати йому щось не давала Дольта, яка не вгаваючи цокотіла:

– Грат працює разом зі мною, тату. Він, як і я, обчислює траєкторії небесних тіл. Ах, як шкода, що ти не можеш побачити космічних красивдів! Це така незвичайна й своєрідна картина!.. Коли дивишся в інфрачервоний телескоп, перед тобою відкриваються обрії космосу! Ну, нічого, може, ми з Гратом якось покажемо тобі все це. Правда, Грате? Ти не заперечуєш? А сьогодні ми з ним вирішили поїхати до вас на неділю, бо з понеділка у нас дуже складна й серйозна робота – з тією самою ракетою, що летить до нашої планети.

– Отже, це все ж таки ракета? – стурбовано спитав Стом. У нього знову прокинулися тривожні думки, що не давали спокою весь день. – І звідки ж вона? – запитав він, хоч у цьому й не було ніякої потреби, бо в телевізійних передачах, які він слухав, тільки й мовилося про несподівану небесну гостю.

– А що ж це може бути ще? Звісно, ракета. І вона... Та не мовчи, Грате! Розкажи їм про свої останні обчислення!

– А може, ви б спочатку повечеряли? – запропонувала Мелі. – Після дороги... Я піду приготую, Дольто!

– Вечеряти то й вечеряти, – одразу погодилася дівчина. – Ой, Грате, ти й не уявляєш собі, як смачно готує мама!

– Може, і не уявляю, – всміхнувся Грат, – хоч ти про це багато розповідала. Знаєте, Стоме, – звернувся він до старого, – щойно сяде обідати чи вечеряти, як одразу ж і починає: «А мама робить це отак і отак! От коли б ви спробували, як готує мама!» Ні, ні, я мовчу, Дольто! І ладен усього покуштувати.

– Ох і балакуча ж моя донечка! – жартома відповіла зніяковіла Мелі. – А я нічого особливого й не готую.

– Все буде чудово, мамо! Я знаю, – запевнила Дольта.

Мелі пішла на кухню, а Стом звернувся до юнака:

– Виходить, ви працюєте разом з Дольтою? Розкажіть, будь ласка, про ту ракету. Я багато чув про неї. Вона справді небезпечна?

Грат поглянув на Дольту. Та ствердно кивнула головою:

– Кажи, кажи, Грате! Тепер це вже не таємниця.

– Гарзд, – погодився юнак. – Вам як, Стоме, відразу про ракету чи спочатку про її передісторію?

– Та передісторію він знає, – заперчила Дольта. – Я немало розповідала про неї.

– Думаю, що немало... зважаючи на твою балакучість, яку, до речі, відзначила й твоя мама...

– Грате! – застережливо посварилася пальцем Дольта.

– Не буду, не буду! – Грат покірно підвів руки і вже цілком серйозно почав розповідати, сівши в крісло.

Стом Хакал уважно слухав його.

3

– Отож ви знаєте про стародавню сутичку між населенням нашої планети з прибульцями, які прилетіли на своїх космічних кораблях із Червоної зірки. Ми вийшли тоді переможцями, хоч це було й нелегко. Але головне в тому, що з документів, захоплених у літальних апаратах прибульців, стало ясно: ці досить добре озброєні істоти прагнули захопити, колонізувати нашу Хмарну планету. І зрозуміло, подібні думки могли плекати й інші інопланетні цивілізації, бо саме наша Хмарна планета завжди була і є ласим шматком у космосі. Тому, коли згодом з'явилися перші ракети, надіслані з Третьої планети, наша Найвища Рада була вже наготові.

– Особливо після того, як ми перехопили радіосигнали тих ракет і розшифрували їх, – додала Дольта.

– Саме так, – погодився Грат. – Сигнали розповідали про умови життя на нашій планеті. Навіщо це було зроблено? Для того, щоби спробувати в майбутньому колонізувати нас. Адже відомо, що на Третій планеті умови життя значно гірші від наших, бо вона дістає від Світила набагато менше світла й тепла. І, очевидно, жителі цієї планети поступово почали досліджувати інші світи, щоб вибрати собі найліпші умови для переселення. І справді, що може бути кращого від нашої Хмарної планети? Постійний м'який клімат, чудові умови для життя і, крім того, завважте, Стоме, наші хмари! У звичайному житті ми навіть не уявляємо собі, яке це має значення. Густа пелена хмар цілком закриває нашу планету від стороннього ока – це виняток серед багатьох інших планет! Не так зразу можна зазирнути під ці хмари – і це зменшує небезпеку з боку всяких прибульців з космосу.

– Але ж вони, жителі Третьої планети, дізналися про наше існування, – похмуро заперечив Стом Хакал. – Виходить, зуміли таки зазирнути...

– Що ж, мабуть, ми прогавили перші ракети з Третьої планети, – знизавши плечима, погодився Грат. – Хто знає, можливо такі ракети давно вже підлітали до нас, тільки ми їх не помічали... Принаймні Найвища Рада дійшла одного важливого висновку: щоб уникнути ускладнень або відкритої сутички з загонами Третьої планети, як це було колись із Червоною зіркою, треба перехитрити Третю планету!

– Не розумію, – трохи розгублено промовив Стом. – Що ви маєте на увазі, Грате? Це ж вам не іграшки – «перехитрити!»

– Так, так, тату! – збуджено вигукнула Дольта. – Грат цілком правильно сказав про намір Найвищої Ради. Ти тільки послухай, тату: це дуже дотепний план, який ми, до речі, вже майже здійснили.

– Он як? – здивувався Стом. – Що ж це за план?

Грат лукаво примружив одне око.

– Ця ракета, надіслана жителями Третьої планети, сама по собі не загрожує небезпекою, бо коли б ті жителі мали намір напасти на нас, то надіслали б не одну, а, певно, цілу низку ракет із відповідною кількістю бійців і зброї. Висадка на іншу планету – не жарт! А ця ракета надто мала для такої мети, ми це встановили. Але вона йде в напрямі до нашої Хмарної планети, прямо вцілюючи в неї. Навіщо? Для того, щоб зібрати всі потрібні відомості, які вона передає по радіо на Третю планету. І коли ці відомості задовольнять Третю планету, тоді вже можна чекати й нападу. Що ж треба зробити?

Грат багатозначно помовчав, наче міркуючи. Дольта нетерпляче гукнула:

– Та досить, кажи вже! Хіба не бачиш, що тато чекає? Що це тобі, лекція, чи що? Навчився у професорів...

– Ось тому, – вів далі Грат, наче не почувши її, – Найвища Рада й вирішила перехитрити жителів Третьої планети. Як саме? Ракета автоматично передає по радіо про все, що вона помічає на шляху польоту. І, очевидно, робитиме це й під час посадки на нашу поверхню. Хитрість полягає в тому, щоби примусити її подавати неправильні сигнали, тобто, що умови життя на Хмарній планеті

зовсім непридатні для колонізації. І якщо ми зробимо це успішно, Третя планета змушена буде залишити всі свої експансивні наміри й проекти. Ця ракета буде останньою, бо ж ніякими іншими засобами жителі Третьої планети ніколи ні про що не дізнаються: хмари, Стоме, хмари, що оповивають нашу поверхню! Правда, здорово?

Він змовкнув, переможно поглядаючи на Стома. Той нерішуче промовив:

– Але як це можна зробити? Ракета подає свої сигнали сама і, мабуть, автоматично. Хто ж примусить її передавати неправдиві сигнали?

Грат ще хитріше примружив око:

– Ми самі створимо для неї явно непридатні умови! І вона передаватиме все правильно, так, як воно нібито й є. Але робитиме саме те, що потрібно нам.

– Щось це надто складно для мене, простої людини, – похитав головою Стом Хакал. – Ви, Грате, тепер уже почали говорити суцільними загадками...

– Зовсім ні! Дуже просто. Ми нашими власними сигналами скеруємо ракету в потрібну точку Хмарної планети, а перед тим створимо на цій точці, скажімо, неприродну спеку, наче в жерлі вулкана! Таку спеку, що в ній підсмажилися б будь-які живі істоти. А зробимо це так...

Його перебив голос Мелі, що відчинила двері кухні:

– Не почула, про що ви там говорите. Але якщо йдеться про підсмаження, то в мене все готово: курчата вже підсмажилися... Дольто, запрошуй гостя вечеряти. До столу, друзі!

– Зараз, зараз, мамо! – жваво відгукнулася Дольта. – Ми вже кінчаємо розмову. Тільки одне: тату, чи знаєш ти, навіщо ми приїхали сюди? Щоб завтра зранку ти завітав до нашої обсерваторії. Згода керівників уже є... – вона чомусь раптово поглянула на Грата, і той охоче кивнув головою. – Там ти довідаєшся про геть усе. І про ракету, що про неї мова, і про захист нашої планети, і про те, – вона знову скоса зиркнула на Грата, – що ми з ним, цим говірким лектором, збираємося зробити. Поїдемо, тату? Справді, поїдемо! Тату, любий!

Вона благала так зворушливо, а її великі чорні очі видавалися при цьому такими бездонними, що Стом Хакал, дивлячись на неї,

раптом поглянув і на її супутника, молодого Грата: що скаже він? Але Грат мов зачарований не відводив захоплених очей від обличчя його дочки – куди враз поділася його красномовність, з якою він досі звертався до Стома? «Так, друже мій, здається, я вже знаю, що ви вирішили робити потім», – подумав Стом. І сказав:
– Добре, Дольто. Поїдемо!

4

Відкинувшись у зручному глибокому кріслі, Стом Хакал дивився на великий рисунок на стіні робочої кімнати Грата, де вони щойно розмовляли... Ні, власне, не розмовляли, а просто Стом слухав і слухав те, що розповідав йому молодий учений. І під час цієї розповіді, серйозної і вдумливої, Стом із дедалі більшою повагою дивився на свого співрозмовника, відкриваючи в ньому нові й нові риси, що свідчили про вперту завзятість цієї людини, цілком захопленої своєю важливою й цікавою працею. О ні, це був уже не той балакучий юнак, що оповідав йому вдома начебто почуті від когось іншого вражаючі звичайну людину історії. Та й Дольта теж: хіба досить було сказати під час першого знайомства, що вона, мовляв, працює разом з Гратом, що він також обчислює траєкторії небесних тіл?.. Звісно, це було правдою. Але далеко не тільки це, – Дольта, мабуть, навмисно применшувала для першого разу ту роль, яку Грат виконував у великій обсерваторії, та й не тільки в обсерваторії. «Очевидно, щоб не лякати мене, бо ж дівчина справді має на увазі серйозні, як-то кажуть, наміри», – подумав Стом.

Грат був керівником усієї експериментально-наукової роботи, і не тільки в обсерваторії, а й у інших дослідницьких центрах, що провадили цю роботу за рішенням Найвищої Ради. Він керував роботами, які за його сміливою думкою було ухвалено провести після виявлення небезпечного космічного апарата Третьої планети. Точніше, Грат здійснював опрацьований ним і затверджений Найвищою Радою проект захисту Хмарної планети проти поки що невідомих, але, мабуть, дуже серйозних спроб жителів Третьої планети проникнути крізь хмарну пелену, що

споконвіку ховала від поглядів з космосу їхні вічно зелені й родючі простори. Ось ким насправді був Грат!

І він таки охоче розповідав про все Стомові, – певно, тому, що кохав його доньку Дольту, від якої, звісно, не мав таємниць.

Найзагадковіші для Стома лишалися засоби, що ними Грат намагався примусити ракету Третьої планети подавати радіосигнали про відсутність на Хмарній планеті добрих умов життя. Тепер Стом нібито все зрозумів і навіть міг у разі потреби розповісти про хитромудрий і разом з тим чудовий, простий план Грата.

Ракета Третьої планети летить у напрямі Хмарної планети. За підрахунками обсерваторії вона, зрештою... ні, не зрештою, а навіть сьогодні ж увечері вріжеться в поверхню планети. Ця ракета, справжня наукова автоматична станція, весь час подає жителям Третьої планети шифровані радіосигнали про Хмарну планету – і свого часу, тобто сьогодні, подасть аналогічні сигнали про склад атмосфери й температуру, яка панує на поверхні. А тоді, як сказав Грат, незабаром можна чекати й жителів Третьої планети. Що зробити для того, щоби перешкодити цьому, щоб запобігти кривавим сутичкам, як сталося колись із прибульцями зі зхолоділої вже тепер Червоної зірки?..

Оточити автоматичну станцію Третьої планети потужними магнітними полями і так непомітно змінити її напрям, щоб вона почала падати й нарешті впала у точно призначене місце на поверхні Хмарної планети. Це й був план Грата. Він казав Стомові:

– Ми маємо всі підстави вважати, що ця ракета-станція не тільки надсилає сигнали на Третю планету, які, зрозуміло, приймаємо й ми, і дедалі виразніше. Рівень техніки її жителів, очевидно, досить високий, і вони теж по радіо корегують напрям ракети, інакше-бо вона не могла б так точно летіти до нас. Вони не зможуть корегувати тільки тоді, коли ракета підлетить близько до нашої планети, а особливо тоді, коли апарат проходить крізь густі шари атмосфери. Отож вплив магнітних полів повинен бути дуже непомітний, щоб керівні центри на Третій планеті не могли вловити різниці у напрямі. Це зробити, зрештою, не важко, – дуже велика відстань, що відділяє тепер ракету-станцію від Третьої планети. Ну, а коли вона проходить крізь хмарний покрив, що

ховає нас, це буде вже зовсім легко, бо жителі Третьої планети вже не бачитимуть свій апарат!

Стом дивився на рисунок на стіні й думав: справді, як це просто виходить – і разом з тим, як складно! Ось тут ракета-станція має підлетіти до Хмарної планети. Її зустрічають потужні магнітні поля – і вона поволі змінює свій напрям, прямуючи ніби сама по собі в район Великих Пустель, де встановлено потужні теплові рефлектори. І її падіння не може нікому зашкодити. Грат, посміхаючись, пояснював:

– Ракету за всіма ознаками побудовано дуже вміло. Вона надсилатиме – ми ж усе це розшифруємо! – всі основні дані під час свого польоту аж до моменту падіння на поверхню Хмарної планети. І про свою швидкість, і про навколишню температуру, і про склад атмосфери... Хай надсилає – це буде саме те, що треба нам!

Рисунок на стіні свідчив і про це – виразно й чітко. Теплові рефлектори широким потоком надсилали, пробиваючи навіть хмари, неймовірну температуру – близько трьохсот ступенів – проти температури в двадцять п'ять – тридцять ступенів, що постійно панувала на поверхні. Здавалося, цього було досить, щоб створити враження про жакливі кліматичні умови, яких не витримала б жодна жива істота. Але це не задовольняло Грата з його невгамовною фантазією.

До теплових рефлекторів було підведено великі труби, з яких нестримно біла суміш газів, переважно вуглекислота з домішками водяної пари, але практично без кисню, цього необхідного для органічного життя елемента. Ця суміш, теж нагріта майже до трьохсот ступенів, бурхливим потоком ринула вгору, туди, звідки мала з'явитися ракета Третьої планети. Там, над атмосферою, цей потік утрачав свою силу, але це відбувалося вже на висоті двадцять п'ять – тридцять кілометрів. План Грата передбачав усе!

– Дивіться самі, – казав він, забуваючи навіть про Дольту. – Ракета-станція розповість радіосигналами жителям Третьої планети, що на такій висоті природні умови нашої Хмарної планети нагадують їхні. І тиск невеликий – бо струмені газів уже втратили свою силу, – і цілком сприятлива температура, адже й тепло від наших рефлекторів там розсіюється. Але щойно ракета почне підлітати до поверхні – все зміниться. Температура

зростатиме на десять ступенів протягом кожного кілометра; зростатиме й тиск, він дійде до десяти атмосфер: адже наші теплові рефлектори працюватимуть, і вони зроблять свою справу. А додайте ще склад нашої атмосфери, вірніше, склад газів у розжареному потоці! Отже, прилади ракети відзначають на поверхні Хмарної планети не тільки великий тиск і температуру близько триста ступенів, а ще й майже суцільну вуглекислоту. Хто ж може навіть припустити, що в таких умовах існуватиме органічне життя? Та ніхто! Я ручуся за це! Ми перехитримо жителів Третьої планети й поставимо хрест на їхніх намаганнях колонізувати нашу прекрасну Хмарну планету!..

5

Все було так, як розповідав Грат, і все-таки Стома Хакала не лишало підсвідоме передчуття якоїсь небезпеки. Що то було за передчуття, він не знав. Але воно було. Можливо, через те, що надто вже багато різних складних наукових відомостей навалилося на нього – ракета-станція, теплові рефлектори, магнітні поля, суміш газів... Усе це скидалося на химерну вигадку, не більше. «Так, Грат дуже розумна людина, і Дольта теж досить обізнана в своїй галузі. Я погоджуюся з ними обома, – думав Стом Хакал, – але щось тут є неприродне... таке, що не охопиш звичайним розумом. А що саме? Не знаю, не знаю...»

Йому дозволили зазирнути в інфрачервоний телескоп, і, як казала Дольта, він був украй вражений тим, що побачив. Він дивився на гаряче Світило і на далекі зірки, що наче всіяли безкраї простори космосу. Він ловив себе на думці, що йому страшно, коли дивишся крізь непроникну хмарну пелену, відчуваєш себе наче уві сні... Найменше враження справила на нього ракета-станція; малесенька, сяюча в променях Світила. Вона здавалася мирною краплинкою матерії серед неосяжного космічного простору! І дивно було думати, що вона, як розповідали йому, наче хижак, усмоктує в себе все, на що звернуть увагу її чутливі щупальці, різні об'єктиви, датчики тощо, і негайно передає побачене й почуте жителям Третьої планети, які готуються напасти на свою хмарну сусідку, тиху й спокійну... Дивно, дуже дивно!

А що буде, коли, незважаючи на передбачення Грата і його товаришів, ракета-станція чомусь не підкориться стороннім наказам, а й далі передаватиме правильні сигнали? І Третя планета дістане точну інформацію про природні умови, які панують під нашою хмарною ковдрою? Що тоді? Напад, який обов'язково станеться через деякий час?.. Грат каже, що цього не може бути, що все враховано. Для вчених це, мабуть, і так, але не для звичайної людини, яка звикла вбачати в технічних удосконаленнях, хоч би якими привабливими вони здавалися, завжди щось непевне, не остаточно перевірене, ризиковане, чи що. А особливо у випадку, коли в дію введено складні, багатоступінчасті чинники загального великого плану – магнітні поля, теплові рефлектори й усяке інше...

З певним зусиллям Стом Хакал відігнав од себе ці неспокійні думки. Навіщо думати про можливі прорахунки? Який він має стосунок до цих речей? Хіба що як батько Дольти, не більше. Хоч і це не так уже й мало, наприклад для Грата, – бути її батьком: як то вона каже? «Любий тату...»

І раптом він почув голос Дольти, стривожений, заклопотаний:

– Тату! Де ти, тату? Ох, а я шукала тебе!

Це вона, його мила дівчинка, підбігла до нього. Але чому вона така стурбована? Що сталося?

– Тату, любий! Я не хотіла спочатку казати тобі, але... але уяви собі, в останні хвилини магнітні поля не впливають на ракету-станцію, на її напрям! Це жахливо, і ніхто не може сказати, в чому річ!..

– Що, вона не впаде у Великих Пустелях, де стоять рефлектори? – схопився зі свого крісла Хакал.

– І це теж. Але з цього виходить, що Грат може не впоратись зі своїм планом, на який він так розраховував! І тоді...

Стом погладив її по голові, наче дитину:

– Що тоді?

– Адже я і Грат вирішили одружитися, коли все буде гаразд, коли здійсняться всі його задуми. А от... – вона затулила долонями очі.

Стом Хакал обережно відвів її руки від обличчя.

– Дуренька моя, невже це найголовніше? Чого варті твої побоювання поряд із тим, що ракета може не підкоритися Гратові,

може подати своїм відправникам не ті сигнали, які потрібні нам? Адже тоді напевно виникне сутичка з жителями Третьої планети, які надішлють до нас загони космічних ракет. А це, гадаю, трохи важливіше, ніж твої особисті справи.

– Тату, я не знаю, що кажу... Я все розумію, але у мене в думках усе переплуталось... – і вона безнадійно похитала головою.

– Краще скажи мені, донечко, що, зрештою, сталося?

– Ракета уповільнила швидкість... бо на неї вже не впливають магнітні поля, так каже Грат. Отже, вона може проскочити повз район Великих Пустель. Хіба це не жахливо, тату?

– Так, погано, дуже погано, – мовив Стом. – А що з приводу цього каже Грат?

– Він перевіряє магнітне поле потужних генераторів... Незабаром має закінчити...

– А що з ними?

– Можливо, сказав він, їхня потужність замала... Тату, любий, я не знаю остаточно, що трапилося. Не знаю, але мені страшно подумати, що це може негативно вплинути на загальний план і задуми Грата! Зрозумій, я кохаю його, і він кохає мене. І от, саме тепер...

Вона не скінчила фрази. До кімнати вбіг Грат. Мабуть, молодий учений теж дуже хвилювався, але цього не було помітно. Він підійшов до свого столу й натиснув на кнопку зв'язку.

– Комутатор слухає, – мовила жінка.

– Дайте керування генераторами, – коротко кинув Грат. Він був похмурий, і це єдине, що виказувало його збудженість. – Начальник керування? Так, це я. негайно змініть режим генераторів! Так, збільшуйте до граничних меж, кажу я вам! Як ми щойно встановили, ракета має власне магнітне поле, викликане магнетизмом Третьої планети. Що? Так, адже на нашій планеті постійного магнітного поля немає. Думаю, що від цього все залежить. Давайте негайно, я стежитиму за станцією!

Грат полегшено зітхнув. Ні на кого не дивлячись, він пересунув щось на своєму столі. Рисунок, на який досі дивився Стом Хакал, зник. На його місці з'явилося велике світлове табло. Навіть не чекаючи пояснень Грата чи Дольти, Стом одразу зрозумів його призначення.

На табло ясно світилося маленьке зображення ракети-станції. Воно повільно посувалося вздовж хмарної пелени, що оточувала їхню планету. Нижче, за шарами густої атмосфери, було видно район Великих Пустель зі встановленими там тепловими рефлекторами. І звідти, знизу, хвилястими смугами позначалися потоки нестерпного жару, які линули крізь хмарний покрив – туди, куди мала повернути ракета. Мала повернути під впливом магнітних полів, якби вони діяли...

Грат знову натиснув кнопку зв'язку:

– Увімкніть сюди все розшифрування радіопередач ракети! – наказав він.

Його чоло вкрилося рясним потом. Грат невідривно дивився на світлове табло, на зображення ракети на ньому, – маленьке і немовби таке незначне... Чи змінить ракета напрям, чи вплине на неї вкрай збільшене магнітне поле генераторів? Від цього залежало все!

У кімнаті залунав чийсь голос. Але зрозуміти щось Стом Хакал не міг, бо то були рядки умовних цифр. Проте для Грата і, очевидно, для Дольти ці рядки цифр були цілком зрозумілі, бо молодий учений у такт кивав головою, а Дольта, хоч і була схвильована, легко записувала їх.

Стом, не відриваючись, дивився на цифрове зображення ракети. Він бачив, як воно, повільно посуваючись, наче трохи змінювало свій напрям. І нараз почув голос Грата:

– Міняє! Безумовно, міняє! – молодий учений вхопив Дольту за плече. – Ти бачиш? Вона знижується!

Справді, тепер уже було ясно видно: ракета-станція поступово знижувалась, її наче притягував хмарний покрив планети. Стом Хакал відчув, як шалено закалатало його серце. Навіть недосвідченому окові було помітно, що ракета, шлях якої потроху змінювало потужне магнітне поле, ледве помітно повертає вниз – до району Великих Пустель, до теплових рефлекторів.

– Давай, давай! – збуджено шепотів Грат, вслухаючись у той же час у незрозумілі для Стома рядки цифр, що їх і далі називав механічний голос із репродуктора. – Все гаразд, але – давай, давай далі!..

І ось ракета впритул наблизилася до хмарного покриву планети, а потім уже стрімкою дугою, дедалі прискорюючи рух, почала проходити шари атмосфери.

Дольта рвучко обняла Грата за шию:

– Перемога, коханий! Вона мчить до теплових рефлекторів!

Грат мовчав. Напруження з його обличчя не зникало.

– Чому ти мовчиш? – наполягала Дольта. – Адже тут немає ніякого сумніву...

– Зажди, зажди, Дольто! – Грат уважно прислухався до звуків голосу з репродуктора. – Мені важливо знати, що вона тепер передаватиме на Третю планету!

Голос із репродуктора все так само механічно й безсторонньо вимовляв рядки цифр. І раптом Грат стрепенувся:

– Тиск – дві атмосфери! Температура – сорок ступенів вище нуля! Вуглекислоти – десять відсотків! О, гаразд, хай вона й далі передає такі дані! – проказав він, ніби не вірив ще й сам тому, що говорив голос із репродуктора.

– Грате, це чудово! Це саме те, чого ти бажав, те, що потрібно для безпеки нашої планети! – схвильовано відгукнулася Дольта. – Тату, ти чуєш? Ракета передає по радіо бажані нам сигнали! Все стало на місце!

Стом Хакал ухопився за бильце крісла, в якому щойно сидів: він відчув раптом, що дуже втомився, і йому хотілося негайно сісти. «Мабуть, я став дуже старий, – подумав він, – погано переноси нервові збудження...» Він чув, як переможно дзвенить голос Грата:

– Тиск – три атмосфери! Температура – п'ятдесят ступенів!

– Із кожним кілометром падіння ракети показники збільшуються, так, Грате? Це те, що ти передбачав! – загукала Дольта.

– Тиск – чотири атмосфери! Температура – шістдесят ступенів! – мов не чуючи її, вимовляв молодий учений.

Ракета-станція стрімко падала – і її радіосигнали сумлінно відзначали те, що вона зустрічала на своєму шляху. На тому шляху, який приготував для неї Грат, приготував для того, щоб Хмарна планета могла позбутися можливого космічного нападу.

Цифри лунали далі. І Грат дедалі заспокоювався, з його обличчя зникало напруження. Нарешті, він сказав:

– Тиск – п'ятнадцять атмосфер! Температура – двісті вісімдесят ступенів вище нуля! Вуглекислоти – дев'яносто три відсотки! Чого можна бажати більше?..

Очі Стома Хакала побачили на світловому табло яскравий спалах. То ракета врізалася в поверхню Хмарної планети й вибухнула. Вогняні іскри розсипалися навколо неї, й це був кінець. Вона більше не надсилала сигналів, ракета Третьої планети не існувала. Не було чути і голосу з репродуктора. Стало тихо. Мовчав і Грат.

Він також сів у крісло. На обличчі його ще поблискували рясні краплини поту.

Дольта нахилилася до нього.

– Коханий, ти дуже втомився! – лагідно мовила вона, прикладаючи хусточку до його чола. – Ну, заспокойся, зрештою, адже все гаразд, заспокойся!.. Тату, любий, а як справи в тебе? Ти теж хвилювався, тату? Ой, та не можу ж я, слаба жінка, втішати вас обох!

Стом Хакал провів рукою по очах. Так, він теж утомився, це правда, мабуть, не менше, ніж молодий Грат. Але він таки відповідь Дольті, напевно, відповідь на питання, що тепер для неї найважливіше, і не буде, як перед тим, заперечувати. Це Стом Хакал може зробити і втомлений!..

– Я вітаю вас, Грате, – промовив він урочисто. – Ви справді захистили добробут і спокій нашої Хмарної планети. І мені не потрібні дальші розмови й пояснення моєї доньки...

– Тату! – враз зашарілася Дольта.

Але Стом Хакал вів далі:

– Чув я, що ви з Дольтою вирішили одружитися, тільки-но здійснився ваш план, Грате. Що ж, нібито все гаразд. То я не заперечую, діти мої. І думаю, що й моя Мелі теж не матиме нічого проти цього. Щастя вам, любі!

Володимир Владко

ВОЛОДИМИР ВЛАДКО, ВІДОМИЙ І НЕВІДОМИЙ¹

*Пам'яті видатного бібліографа української фантастики
Миколи Олександровича Ковальчука присвячується*

У 1961 році, під час святкування свого шістдесятиріччя, Володимир Владко отримав від українського літературознавця, академіка О. І. Білецького незвичайний подарунок. Той презентував авторові його ж власну книгу!

Дарунок виявився насправду унікальним. Фантастичний роман «Аероторпеди повертають назад» вийшов у «Дитвидаві» наприкінці 1934 року, хоча деякі його розділи друкувалися окремими оповіданнями задовго до появи книги в книгарнях. Сюжет твору ґрунтувався на традиційному для того часу описі майбутньої війни, в даному випадку – незважаючи на слабку завуальованість – із фашистською Німеччиною. Але через кілька років політична ситуація докорінно змінилася – СРСР став союзником Німеччини, – й роман українського письменника заборонили, вилучивши з архівів та бібліотек. Практично весь наклад його було знищено.

¹ © Карацупа В., Настецький В., текст, 2016.

І ось один екземпляр цієї потай збереженої книги нарешті дістався самому авторові – напевно, найнезвичайніший авторський примірник, який отримував Володимир Владко за свою довгу творчу кар'єру.

А літературі письменник віддав, не багато не мало, майже шість десятиліть. У 1967 році за свою півстолітню письменницьку працю він був нагороджений орденом «Знак Пошани», проте ця нагорода була вже не настільки значущою, як та – найперша, народна – отримана Володимиром Миколайовичем у тридцятирічному віці, що дала поштовх для публікації його першого науково-фантастичного роману.

Володимир Миколайович Владко (справжнє прізвище – Єромченко) – письменник, публіцист і театральний критик, класик української науково-фантастичної літератури радянського періоду, – був ровесником ХХ століття: народився 26 січня 1900 року (8 січня 1901 року за новим стилем) у Санкт-Петербурзі, в родині українських службовців. До 1917 року навчався в реальному училищі, де отримав непогану освіту, вільно володів англійською мовою та латиною. По закінченні навчання деякий час працював у Петрограді педагогом, одночасно публікуючись у столичних газетах і журналах, де розміщував свої вірші, фейлетони, рецензії.

Майбутній фантаст із дитинства мріяв стати інженером і винахідником. Але, рано залишившись без батька, через необхідність допомагати матері, молодшій сестрі та двом братам, змушений був заробляти на хліб творчістю. Журналістська праця припала молодому чоловікові до душі. В 1921 році він закінчує Воронежський інститут народної освіти, активно публікується в газетах Воронежа і Харкова. У 1920-тих роках, вельми захопившись театром, здебільшого публікує рецензії і статті про театральні постановки та акторів.

Саме в цей час «народився» і псевдонім письменника. З'явився він через друкарську помилку, коли на гранках чергової статті від імені автора залишився початок «Влад», а від прізвища – закінчення «ко». Таким чином, сліпий випадок «нафантазував» прізвище, під яким Володимир Миколайович назавжди увійшов у історію української та радянської фантастики.

На початку 1930-х років Владко стає кореспондентом популярної московської газети «За індустріалізацію», і входить до редколегії українських науково-популярних журналів «Червоні квіти» («Піонерія») і «Знання та праця». Редакції цих видань не раз посилали його у відрядження по країні на ударні будівництва перших п'ятирічок: Донбас, Нижній Новгород, Баку тощо. Молодий журналіст

у нарисах і статтях відображав виробничий потенціал нової країни, його публіцистика трансформувалася в десяток брошур, надрукованих у 1930 –1932 рр. у молодіжних і профспілкових видавництвах України: «Донбас – золота країна», «Балахна – країна паперу», «Запряжене сонце», «Наше завтра» та ін. Яскравий заголовок став візитівкою журналіста і письменника, про його важливість Владко не раз писав у спогадах. На його думку, сам заголовок і перші рядки статті мають привабити читача, привернути увагу, а читатиме він далі чи ні – цілком залежить від майстерності автора.

У 1931 році Володимир Владко отримує премію на Всеукраїнському літературному конкурсі за повість «Ідуть роботарі». Ця науково-фантастична книга народилася з опублікованого в журналі «Знання та праця» оповідання «Помилка Джонатана Говерса». У творі йдеться про створення механічних працівників – роботарів, які замінюють живих людей на машинобудівних заводах капіталіста Говерса задля усунення робітничих страйків.

Повість «Ідуть роботарі», як і вищезгаданий роман «Аероторпеди повертають назад», були продуктом своєї епохи. Прославляння робітничого класу, як єдино можливого у вільному від гноблення суспільстві, майбутня перемога комуністичного ладу і незламна сила СРСР – їх неодмінні складові. Певна річ, твори без цих ідеологічних штампів просто не були б надруковані. Країна вступала в найважче десятиліття мракобісся сталінського режиму.

Володимир Владко у криваві для країни 1930-ті роки зумів пристосуватися до постулатів нової влади і не «заплямувати» себе свободою суджень і сміливістю поглядів, які привели багатьох його колег до смерті. Зрозуміло, що вихваляння в публіцистичних книгах того періоду ідей Леніна-Сталіна й керівної ролі вождя допомогло письменникові вільно публікуватися. Зараз, із висоти майбутнього, легко критикувати його наклеп на загиблого в таборах Якова Кальницького, роботу викладачем на кафедрі теорії та практики партійної преси Українського інституту журналістики в Харкові, членство в КПРС та інше угодовство перед владою. Але, вочевидь, за всім цим стоїть одне – боротьба за життя, власне та своїх рідних і близьких.

Втім, і найзначніші твори Владка були написані саме в цей період – у середині-кінці 1930-х років. Задля справедливості слід зазначити, що фантастика автора була практично позбавлена прямих реверансів у бік влади, хоч, певна річ, і не уникла ідеологічного впливу.

Цікавлячись новинками науки і техніки, письменник серйозно захоплювався радіотехнікою, що знайшло відображення не тільки у брошурі «Я хочу слухати радіо» (1934), але й у його фантастичних книгах. Того ж року Владко інформував читачів, що почав роботу над новими повістями «Радіомобіль №1» і «Подорож до Венери». У першій, мовляв, ідеться про таємничий радіомобіль, що курсує дорогами фашистської Німеччини (прообраз пізнішого «Люцифера»), а в другій – про політ у міжпланетний простір, до Венери. І тоді ж на сторінках харківського журналу «Знання» з'являється нова фантастична повість автора з дивною назвою «4-УКХ-4», яка роком пізніше вийде окремим виданням під назвою «Чудесний генератор».

У цьому з чималою часткою гумору написаному творі письменник розповідає про створення групою дослідників новітнього приладу – генератора, що підсилює й модулює ультразвук і інфразвук. Із його допомогою вивчається вплив низьких і високих звукових хвиль на різні біологічні організми. Повість «Чудесний генератор» можна вважати перехідною – від одверто пропагандистських творів автора до романів, де на тлі фантастичних відкриттів і винаходів досліджується внутрішній світ людини й оцінюється соціальна складова героїв.

Поступово Володимир Владко, вже не настільки обтяжений журналістської рутинною й маючи більше вільного часу для творчості, починає критичніше оцінювати власні твори. «Ось письменник написав книгу, нібито все сказав, що було потрібно. Видавництво видрукувало книжку, вийшла вона. Перелистуєш її, – і от несподівано помічаєш, що певні місця вийшли якось не так. Переробити б треба, але вже запізно, книжку видрукувано...».

Така позиція повною мірою стосується і його найпопулярнішого твору – науково-фантастичного роману «Аргонавти всесвіту», що його письменник протягом двох десятиків років неодноразово доповнював і виправляв. Роман створювався на хвилі величезної захопленості населення повітроплаванням, як утілення в життя мрії про космос, і базувався на ідеях К. Е. Ціолковського, Ф. Цандера, М. Риніна, М. Вальє та ін., у тому числі і про множинність населених планет. Підготовка до написання «Аргонавтів» була ґрунтовною. Як згадував сам автор: «Писати твір на папері я починаю лише тоді, коли він весь, цілком, до останнього рядка склався в моїй уяві. І обдумування майбутнього твору забирає в кілька разів більше часу, ніж саме написання. Наприклад, роман «Аргонавти всесвіту»... я писав

усього близько року. А матеріали для нього збирав, вивчав їх, обдумував щось із три роки».

Закінчений ще 1933-го року й анонсований у 1934-му, журнальний варіант роману врешті з'явився на сторінках «Знання та праця» і друкувався протягом 1935 року. Примітно, що відразу після закінчення публікації роман був підписаний до друку у видавництві «Дитвидав» і незабаром з'явився на прилавках крамниць окремою книгою. Сюжет виявився настільки захоплюючим і цікавим для підлітків, що «Аргонавти всесвіту» тільки до війни перевидавалися ще двічі – в 1936 і 1938 рр., а в 1939-му були перекладені російською мовою.

Згідно з сюжетом, Радянський Союз відправляє на Венеру першу наукову експедицію з метою виявити там поклади нового трансуранового хімічного елемента – ультразолота. На борту ракети досліджувати загадкову планету вирушають троє мандрівників (майже як у Жуля Верна), але вже в польоті до них приєднується «заець» – старшокласник Василь Рижко. У книзі описано безліч пригод як на борту ракети, так і на поверхні Венери, де екіпаж стикається з неймовірним буянням життя та робить чимало важливих відкриттів.

Для радянських школярів роман «Аргонавти всесвіту» став у один ряд із книгами Жуля Верна й Олександра Бєляєва. Шалений успіх книги справив доленосний вплив і на багатьох відомих людей. Наприклад, космонавт №4 Павло Попович зізнався: «Для мене «Аргонавти Всесвіту» – буквар космонавтики. Вже коли побував у космосі, був просто вражений, як письменник точно спрогнозував ситуацію, пов'язану з невагомістю».

А для відомого українського письменника-фантаста Миколи Дашкієва роман став поштовхом до власної творчості: «Я вчився у восьмому класі середньої школи, коли цей твір надійшов до нашої бібліотеки. Книжку вміть зачитали до дірок; найзавзятіші претенденти на звання зоряних капітанів негайно заснували астрономічний гурток, а майбутні будівники зорельотів заходилися майструвати незграбні – і досить-таки небезпечні! – діючі моделі ракет, де в ролі пального використовували страшенно горючу тодішню кіноплівку. Я ж потай від усіх почав писати «продовження» роману, щоб зазнати своєї першої поразки на літературній ниві...»

Після виходу в світ збірки «Дванадцять оповідань», де зібрано написані раніше твори малої форми, Володимир Владко темою наступного науково-фантастичного роману несподівано обирає сиву давнину.

У 1937 році на сторінках журналу «Піонерія» друкується роман «Дорога скіфів», який у 1939-му виходить окремою книжкою, але вже під заголовком «Нашадки скіфів». Виданий одночасно двома мовами – українською та російською, – цей твір також став помітним явищем у дитячій та юнацькій літературі всього Радянського Союзу.

«Мене свого часу дуже зацікавив світ стародавніх скіфів, – пояснював згодом Володимир Миколайович. – З'явилися вони невідомо звідки і так само загадково зникли, не залишивши ніяких писемних пам'яток. Усе те, що є в розпорядженні сучасної науки, ґрунтується на матеріальних знахідках під час археологічних розкопок у курганах і ще на нечисленних записах давніх грецьких і римських істориків. Тривалий час я вивчав ці матеріали і вирішив написати роман про життя і побут цих загадкових племен. Я не зміг би, зізнаюсь, написати історичний роман у повному розумінні цього слова. І після довгих роздумів зупинився на своєму улюбленому жанрі наукової фантастики».

В центрі сюжету – геологічна експедиція на Донбасі. Через виявлений у досліджуваному гроті прохід учені потрапляють до велетенської печери, де до наших днів існує справжнє скіфське плем'я. Рятуючись понад дві тисячі років тому від ворогів під землею, воно виявилось відрізнаним від зовнішнього світу і зберегло свою культуру та соціальні відносини до наших днів. Дослідникам не лише випадає унікальна нагода вивчити життя загадкових скіфів, але й доводиться пережити ряд небезпечних карколомних пригод.

«Нашадки скіфів», безумовно, написані під впливом творів Жуля Верна й Володимира Обручева. Але навіть зараз роман читається з неослабним інтересом.

Відновлення роботи над повістю «Радіомобіль №1», що її автор відклав на тривалий час, урешті увінчалось створенням роману «Сивий Капітан», перші розділи якого побачили світ на сторінках журналу «Піонерія» в 1941 році. Але журнальному варіантові не судилося бути надрукованим повністю – почалася радянсько-німецька війна.

Ця книга – явне переосмислення «20000 льє під водою» та «Володаря світу» Жуля Верна, улюбленого письменника Владка. Дія відбувається у вигаданій країні Іберії за часів правління диктатора – каудильйо Фернадеса, якому кидає виклик загадковий Сивий Капітан, винахідник універсального автомобіля під назвою «Люцифер», здатного їздити з величезною швидкістю, плавати під водою й на воді, літати, та ще й невразливого для куль.

У повному обсязі книга мала вийти у видавництві «Дитвидав» ще в тому-таки 1941 році. Але під час бомбардування Одеси оригінал роману і вже готова верстка загинули. Так що після війни, на основі опублікованого скороченого варіанту роману, письменник фактично переписав його заново, і в 1959 році твір був надрукований у видавництві «Молодь».

Після нападу Німеччини на СРСР Володимира Владко відправили в евакуацію. У Саратові він спочатку завідував сектором літературно-драматичного мовлення, потім став політичним коментатором української радіостанції ім. Т. Г. Шевченка і спеціальним кореспондентом Радінформбюро. Протягом 1943-1946 років письменник працював власним кореспондентом газети «Правда» в Харківській області.

У післявоєнні роки В. Владко трудився на посаді начальника Головреперткому УРСР у Харкові і водночас (1947-1948 рр.) був головним редактором газети «Радянське мистецтво». В серпні 1951 року Володимирові Миколайовичу запропонували організувати український корпункт «Літературної газети», й задля журналістської роботи Владко залишив свій високий пост у Головреперткомі.

Протягом майже двох десятиліть (із 1935 до 1950 р.) Владко був автором численних розвивальних публікацій для дітей і підлітків. У журналі «Знання та праця» він вів пізнавальну вікторину, потім науково-популярні радіопередачі для дітей, найулюбленішою з яких був цикл «Бесіди професора Глобуса».

Фантастика в ці роки займала дуже мало місця в напруженому робочому графіку письменника й журналіста. Та все ж В. Владко знаходив час, щоби допрацьовувати, переробляти у відповідності з новими досягненнями науки й техніки та шліфувати свій найвідоміший роман «Аргонавти всесвіту». У виданнях 1947 й 1952 років твір уже суттєво відрізнявся від довоєнних варіантів.

У середині 1955 року в журналі «Зміна» виходять розділи з першої частини нової редакції роману під заголовком «Астроплан летить на Венеру», а паралельно в журналі «Україна» друкуються розділи з другої частини під назвою «Перші люди на Венері». Автор настільки ґрунтовно переробив роман, що змінилися навіть деякі персонажі – Василя Рижка замінила спочатку Валя, а потім Галя Рижко, а мисливця Бориса Гуро – китайський учений Ван Лун.

Нова версія «Аргонавтів всесвіту» вийшла друком у 1956 і 1958 роках, а в 1957-1958 рр. була перекладена російською мовою. Малюнки для частини журнальних публікацій та до згаданих книг

створив відомий український художник-графік Георгій Малаков. Це був його перший досвід в ілюструванні фантастики, проте відтоді він став не лише «персональним художником» В. Владка, але й виключно талановитим ілюстратором дитячої пригодницької та фантастичної літератури.

Багаторічна робота українського фантаста над одним твором свідчить аж ніяк не про кризу ідей, і не любов до своїх героїв тому причина. Вочевидь, слід говорити про здоровий педантизм, скрупульозне вивчення досягнень науки й техніки та перегляд, урешті, своїх власних концепцій. Знайомлячись із новими дослідженнями в царині астрономії та космонавтики, Владко намагався захопити юного читача не тільки фантастичною складовою книги, а й науковим базисом, талановито вбудованим у пригодницький сюжет.

А вже про педантизм і строгі манери Владка згадувало багато його колег. Один зі співробітників так відгукувався про письменника: «...чоловік із вишуканими манерами, завжди зовні і внутрішньо застебнутий на всі гудзики, подібний на англійця, точніше, на те, як ми собі уявляємо англійців». І справді, Володимир Миколайович був зазвичай стриманим, сухуватим і трохи замкнутим. Завжди виглядав елегантно, був підтягнутим, струнким, у бездоганно випрасуваних сорочці й штанах. Повсякчас носив до блиску начищені черевики, зачіску мав із чітким проділом, обличчя – гладко виголене, й доповнювали весь цей образ модні великі окуляри з товстими лінзами. Як зазначав журналіст Григорій Кіпніс, який трудився в корпункті «Літературной газети», його начальник «був добірним джентльменом – у прямому й широкому сенсі слова. Жінки це знали або відчували, і ставилися до нього з підвищеною цікавістю».

З 1956 року Володимир Миколайович повністю переходить на літературну роботу. За два десятки наступних років він видає цілий ряд публіцистичних і науково-фантастичних книг. У 1962 році в «Дитвидаві» виходить збірка давньогрецьких міфів у переказі для дітей, у 1966-му – книга з театрознавства для підлітків «Г'еса і спектакль». «Повернення» Владка до театру зумовлювалося тим, що після смерті Юрія Дольд-Михайлика його попросили очолити київський професійний комітет драматургів, і цією роботою письменник займався аж до своєї смерті.

Дуже мальовничий портрет Володимира Миколайовича залишив сатирик Олександр Каневський: «Коли я вперше прийшов до нього, він підкорив мене своєю імпозантністю: сивочолий аристократ сидів у старовинному кріслі, в розкішному халаті з атласними

вилогами, на шії – шовкова косинка, на пальці – рубіновий перстень. Він уже переступив за шістдесят п'ять, але очі були молодими, жвавими, чіпкими. Дружина Марина була молодша від нього років на тридцять. Мама Марини, Клавдія Яківна, теща Володимира Миколайовича, теж була значно молодша. Ці дві жінки доглядали його, мов падишаха. Марина займалася виданням його книг, перекладами, договорами, гонорарами, а теща – його шлунком: варила, пекла, смажила, маринувала... Взагалі, застілля у Владка славилися вишуканістю і смакотою».

В ці роки перевидаються його відомі, але допрацьовані романи «Сивий Капітан» та «Нащадки скіфів». У 1967-му році у видавництві «Веселка» з'являється науково-фантастичний роман «Залізний бунт» – докорінна переробка першої фантастичної книги «Ідуть роботарі».

Водночас з'являються й цілком нові науково-фантастичні твори Владка – повісті «Позичений час» (1961), «Фіолетова загибель» (1965), оповідання «Камінь з планети Тау» (1963), «Чудесний поляризатор» (1965), «Зустріч у космосі» (1969) та ін. В них значно менше науки й більше пригод, що, можливо, зумовлено знайомством автора з перекладною англо-американською фантастикою, яку Владко мав змогу читати в оригіналі. Він навіть написав оглядову статтю про американську наукову фантастику в цілому і про книгу «Марсіанська хроніка» Рея Бредбері зокрема.

Та й дія повісті «Фіолетова загибель» перенесена в американський штат Айдахо, а сюжет зав'язаний на протистоянні людей та інопланетного життя, занесеного на Землю метеоритом, що несе загрозу нашій планеті. А герой оповідання «На Місяці як на Місяці» (1968), американець Джон Гаррісон, у парі з радянським космонавтом знаходить на супутнику Землі дивовижний артефакт – спадок давноминулих земних катаклізмів...

Своєрідним підсумком творчого й життєвого шляху українського письменника стало п'ятитомне зібрання творів, видане в 1970-1971 рр. київським видавництвом «Молодь». У п'ятитомник, також проілюстрований Г. Малаковим, увійшли всі основні науково-фантастичні твори письменника.

Помер Володимир Владко в Києві 21 квітня 1974 року. Некрологи про смерть письменника опублікувала не тільки українська, а й зарубіжна преса (зокрема нью-йоркська газета «Свобода»). Стаття про письменника увійшла до 12-томної «Української радянської енциклопедії» та до багатьох біографічних довідників. А його романи, повісті й оповідання були перекладені

білоруською, болгарською, угорською, литовською, німецькою, англійською, сербською, чеською та японською мовами.

Письменників-фантастів не дарма називають творцями світів. Однак насправді лише одиниці з них насправді варті такого епітету – ті, котрі своїми творами пробудили в читачів жагу до пізнання і творчості, інакше кажучи, безпосередньо вплинули на формування світогляду.

Одним із таких «інженерів людських душ» випало стати Володимирові Миколайовичу Владкові. Фундаментальне значення його творчості для української наукової фантастики не викликає сумнівів. На його творах виховувалися цілі покоління школярів і молоді. Зачитуючись книгами письменника, мільйони допитливих дитячих умів (і автори цієї статті в їх числі) уявляли себе то астронавтами, що борються з потворами на Венері, то дослідниками, що вивчають дивовижну підземну скіфська країну, то підпільниками, що протистоять злочинній кліці разом із Сивим Капітаном та його «Люцифером».

Останнім часом літературні критики та журналісти із задоволенням пишуть про Володимира Миколайовича, вшановуючи його титулом «українського Жуля Верна». Можна з цим погоджуватися чи ні, хоч Владко й сам не раз відзначав, що з дитинства Верн був його улюбленим письменником, а вплив великого мрійника легко проглядається в його книгах. Але, мабуть, головне що почерпнув письменник у свого французького попередника – його знамениту письменницьку формулу – «Розважаючи – навчай!». І в цьому аспекті Володимир Миколайович Владко став першим серед українських авторів. Як безперечною є і його першість у створенні українського радянського космічного роману, роману про роботів, а також в історичній фантастиці.

Хотілося б вірити, що сучасне й майбутнє покоління любителів фантастики й надалі захоплюватимуться класичними книгами Володимира Владка, перевидання яких не обмежиться самим лише ХХІ століттям.

Віталій КАРАЦУПА,
бібліограф фантастики,
головний редактор сайту «Архів фантастики»
Вячеслав НАСТЕЦЬКИЙ,
бібліограф фантастики

ЗМІСТ:

Поразка Джонатана Говерса	5
Ракетоплан С-218	21
Мати всіх квітів і всього живого	57
Блискавка в полоні	78
Мертва вода	90
Зустріч у космосі	106
Двійники	109
Камінь з планети Тау	131
Таємниця його супутників	138
Плівка на окулярах	153
На Місяці як на Місяці	158
Захист Хмарної планети	177
<i>Карацупа В., Настецький В.</i> Володимир Владко, відомий і невідомий	194

